

Truy Công Tử

Contents

Truy Công Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	41
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	60
19. Chương 19	65
20. Chương 20	70
21. Chương 21	75
22. Chương 22: Pn1 : Một Chén Rượu Mơ (khởi Đầu Hay Kết Thúc)	81

Truy Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang giang hồ, nhất thụ nhất công, ngược luyện tàn tâmTình trạng: 21 chương + PN (

1. Chương 1

Editor: Polly Polly

Beta – reader: Phong Vũ Điệp, Kumiko

“ Ần, nhẹ... nhẹ một chút... A... Ần...”

Tiếng thở dốc hòa cùng tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong sa chướng xanh thắm truyền ra ngoài. Một làn gió thổi tới nâng một góc sa chướng bay lên, làm lộ ra hai thân thể nam nhân xích lõa dây dưa với nhau trên giường.

Nam tử ở phía dưới dùng hai tay gắt gao túm chặt lấy sàng đan, hai chân lại quăn chặt trên thắt lưng của nam nhân nằm trên. Thân thể nương theo mỗi va chạm của nam nhân mà đong đưa, đầu ngửa hẳn về sau lại càng lộ ra đường cong duyên dáng. Mái tóc ướt đầm vì mồ hôi cùng nam nhân kia hòa làm một, hai nụ hoa nhỏ trước ngực đã trở nên đỏ rực và ướt át, thật sự khiến nam nhân kia một lần nữa lưu luyến mà không nỡ rời xa.

“Hảo... Xiết chặt một chút... A... Đúng rồi...” Nam nhân ở phía trên di chuyển mạnh mẽ gần như nỉ non, ngũ quan cương nghị vì sắc dục đã nhuốm hồng. Động tác càng ngày càng trở nên kịch liệt, lại cảm thấy như vẫn còn chưa đủ liền rút hung khí của mình ra, xoay nam tử đang nằm ở dưới úp sấp xuống giường, lại một lần nữa mạnh mẽ tấn công từ phía sau.

“ A...A!” Nam tử bị va chạm mạnh bạo khiến cho dục vọng đang ngẩng cao đầu bỗng chốc trên đỉnh sung sướng tràn ra vài giọt dâm thủy trong suốt. Bản thân không nhận được tự mình vươn tay ra muốn an ủi nó, ngay lập tức liền bị nam nhân kia kéo hai tay lại tách ra hai bên sườn.

“ Không nên... Buông ra... Để ...ta... ra ...đi...!!!” Y bất mãn lắc đầu.

“ Đừng nóng vội...” Nam nhân kia lại như cố ý đùa bỡn, tại lúc cao trào lại từ từ giảm tốc độ.

“ Lôi... Lôi... Vô... Nhai... Nhanh lên một chút...” Nam nhân dưới thân khó chịu động đậy thân mình lên tiếng thúc giục.

Tiêu công tử mỹ lệ nhưng kiên định giờ này lại bị mình đặt dưới thân, thanh âm lại tựa hồ đang khóc mà cầu tình. Trong lòng của Lôi Vô Nhai ngập tràn thỏa mãn hư vinh của nam nhân.

Hai người với loại quan hệ này đã duy trì được ba năm. Người trong giang hồ biết chuyện này nói nhiều thì là sai nhưng nói ít thì cũng không phải.

Đại khái thì...

Cứ xem như là tình nhân đi...

Mặc dù không thể nào cảm nhận được trái tim và yêu thương của hắn...

Ngâm mình trong dục dưng, để nước nóng nhẹ nhàng xoa dịu thân thể đau nhức của mình. Y vươn tay khẽ chạm đến tiểu huyết giữa hai chân xoay nhẹ để dịch thể từ bên trong từ từ chảy ra. Cái đau nơi hạ thân làm cho Tiêu Nhiễm thoáng nhíu đôi mày tựa lá liễu lại...

Cùng trong lòng thầm rửa tên Lôi Vô Nhai kia thực không lúc nào biết kiềm chế cả...

Nghĩ lại cũng thật mỉa mai, nhu cầu của cơ thể hắn, y vốn không thể khống chế được. Ngay đến cả tâm tư của hắn, y cũng chưa hề một lần chạm tới. Năm đó, chẳng phải cũng là chính y chủ động theo đuổi hắn sao.

Thuận tay dùng “lực năm ngón” chải sơ lại mái tóc, y cười khổ. Tình cảm của y hắn có lẽ nào lại không hay biết... như thế nào lại không biết chứ...

...

Hai ngày sau...

“Tiểu Ngọc!” Lôi Vô Nhai kinh hỉ khi thấy quý nhân xuất hiện tại dinh thự nhà mình.

“Lôi Vô Nhai, dạo này người có khỏe không?” Lam Ngọc ôn ôn nhu nhu vừa hỏi vừa cười.

“Thật sự một điểm cũng không tốt nha, ta nhớ người sắp phát điên rồi.” Lôi Vô Nhai cũng vui vẻ mỉm cười đáp lại.

Tiêu Nhiễm đi sau lưng hắn, vẻ mặt tươi cười có ý muốn bắt chuyện với Lam Ngọc.

“Người người nhớ không nên là ta đâu.” Lam Ngọc lại cười nói: “Y đang ở sau lưng người kìa.”

“Hai người các người căn bản là không giống nhau.” Lôi Vô Nhai đáp.

“Vào nội đường, ta sai người pha trà Long Tỉnh mời người. Loại trà này rất tốt cho thân thể đó.”

Lôi Vô Nhai vui vẻ nắm tay Lam Ngọc kéo vào đại đường mà không hề để ý phía sau. Tiêu Nhiễm bước theo khuôn mặt tươi cười đó nhưng sao ánh mắt lại buồn bã tựa hồ như vực thẳm không đáy.

Y và Lam Ngọc vốn cũng là hảo bạn hữu, thế nhưng đối với Lam Ngọc y thật không thể nào nồng nhiệt thắm thiết như cách Lôi Vô Nhai đang làm.

Mấy ngày liền sau đó, Tiêu Nhiễm cơ hồ một chút cũng không nhìn thấy thân ảnh của Lôi Vô Nhai nữa...

Lam Ngọc vừa mới du ngoạn ở Tây Hạ trở về, suốt ngày cứ quần lầy Vô Nhai mà kể cho hắn nghe bao nhiêu điều thú vị hắn gặp trên đường đi. Cũng như nói cho hắn biết đủ thứ sự kiện của giang hồ phát sinh trong chốn võ lâm những năm gần đây. Ngày ngày hắn kéo Lôi Vô Nhai đi chơi với mình hết thượng tứ lâu, lại du thuyền hoa cùng vui vẻ uống rượu thưởng trà đùa giỡn.

Tiêu Nhiễm vì bị nhiễm phong hàn thân thể suy nhược nên không thể cùng với bọn họ đi chơi được, đành một mình ở lại Lôi gia bảo mà an dưỡng bản thân.

Y cũng không ở một chỗ với Lôi Vô Nhai mà ở trong Mai viện, một tiểu viện ở trong Lôi gia bảo. Thân phận y vốn không chỉ là tình nhân của Lôi Vô Nhai. Chỉ biết y vốn xuất thân từ kinh thành, cầm kì thi họa tất cả đều cực kì tinh thông, phẩm chất kiên cường nhưng đầy vẻ tiêu sái. Từng dùng máu mình làm thuốc cứu lấy mạng sống Lôi gia bảo chủ – Lôi Vô Nhai. Sau đó lưu lại Lôi gia bảo này với danh nghĩa thực khách kiêm thầy thuốc thẩm thoát đã được ba năm.

Lại cùng với Lôi Vô Nhai dây dưa quan hệ mơ mơ hồ hồ cũng được chừng ấy thời gian...

Tất cả mọi thứ, đến bây giờ, có phải đã đến lúc nên kết thúc rồi chăng?

Tiêu Nhiễm ngồi trong tiểu viện xoa xoa tên tay một đóa mai vàng, thủy mâu thập phần an tĩnh không hề ánh lên một chút cảm xúc nào cả. Lúc này đây mới thật sự là y, một nam nhân lạnh lùng, âm trầm nhưng đầy kiêu ngạo. Vậy mà nam nhân này lại cam tâm tình nguyện nằm dưới thân của một nam nhân khác. Tiêu Nhiễm cũng không phải không biết là những người ngoài kia đang nói gì về mình, khinh thường cũng có, chế nhạo cũng có, thậm chí còn có những lời thật độc địa nhưng tất cả y cũng chỉ cười cười cho qua. Y chưa bao giờ để mắt tới những việc đó.

Ngày mai chính là sinh thần của y, Lôi Vô Nhai vốn biết rất rõ, nhưng cho tới tận bây giờ hắn chưa từng một lần cùng ăn mừng với y. Năm thứ nhất là do Lam Ngọc ở Tây Hạ bị lây nhiễm một căn bệnh kì lạ, Lôi Vô Nhai sau khi biết được tin liền đích thân ra ngoài tìm thuốc cho Lam Ngọc. Năm thứ hai lại bởi vì muội muội của Lam Ngọc thành thân, hắn coi như thay Lam Ngọc tận tâm hăng hái thu xếp, an bài hết thấy mọi việc, giống như chính muội muội của mình xuất giá vậy. Mà năm nay, hắn cơ bản không thể nào có thời gian để tham dự, Tiêu Nhiễm nhủ thầm trong lòng.

Thời gian ba năm, mọi món nợ giữa ta và người cũng coi như đã thanh toán sòng phẳng cả rồi. Chỉ là chính bản thân mình đã động tình, nhưng lại chưa hề chạm được vào tâm của Lôi Vô Nhai dù chỉ nửa phần. Y đơn giản chỉ là không cam tâm. Mà cho dù y không cam tâm thì đã sao, bởi nếu theo như tính kiêu ngạo của y thì vốn đã sớm rời đi rồi. Chấn chừ cho đến bây giờ, thật sự là... Tiêu Nhiễm khẽ nhíu mày, lại hái xuống một đóa hoa mai.

...

Lôi Vô Nhai cùng Lam Ngọc đi du sông trở về, hai người sánh vai nhau vui vẻ nói nói cười cười trông thật thân thiết. Lam Ngọc bỗng đề nghị đến Mai viện gặp Tiêu Nhiễm, nên Lôi Vô Nhai liền phân phó người hầu chuẩn bị cơm tối rồi mang vào Mai Viện.

Trong tiểu viện an tĩnh Tiêu Nhiễm đang họa một bức tranh. Một bức tranh thoát nhìn không có cảm giác khoải lạc mà chỉ là mặc một sắc u buồn nhưng đầy thanh khiết. Một đoá mai ướm đậm sương cô liêu, lạc lõng một mình trong không gian vô tận bao quanh.

“Hảo, rất đặc biệt!” Lam Ngọc vừa khen vừa nở một nụ cười.

“Đa tạ Lam huynh đệ khách lệ.” Tiêu Nhiễm cũng cười đáp lại “Hôm nay đi chơi có vui không?”

“Cũng không tệ, Vô Nhai là một hảo gia chủ rất tận tâm...” Lam Ngọc đáp.

“Vậy ngày mai hân có an bài gì chưa?” Tiêu Nhiễm thu dọn lại dụng cụ vẽ trong khi chờ bức tranh khô mực.

“Ngày mai Vô Nhai bảo hân sẽ mang ta đi xem một gian thư viện mới khánh thành nha. Bất quá...” Lam Ngọc khẽ nhăn mày “Nếu ta nhớ không lầm thì ngày mai chính là sinh thần hai mươi lăm tuổi của Tiêu công tử.”

“Làm phiền Lam huynh phải nhớ.” Tiêu Nhiễm nói “Chỉ tiếc là thân thể của ta bị nhiễm phong hàn, không thể bởi các người ra ngoài du ngoạn được.”

“Vậy thì không bằng chúng ta ngày khác sẽ đi ra ngoài còn ngày mai ở lại cùng chúc mừng sinh thần Tiêu Nhiễm đi, có được không?” Lam Ngọc cất tiếng hỏi Vô Nhai.

Vô Nhai không ý kiến gì, gật đầu đồng ý.

Thế nhưng Tiêu Nhiễm lại âm thầm xiết chặt bàn tay. Nam nhân ấy từ đầu thông dong bước vào tiểu viện này có khi nào thêm đề ý đến y? Theo lẽ thường chẳng phải hân nên chăm sóc cho tình nhân sao? Vậy mà nay vì một ngoại nhân mới chịu tìm đến y... Không phải rất buồn cười hay sao?

Có lẽ ngay từ đầu đến khi kết thúc, Tiêu Nhiễm mới chính là người ngoài.

“Thật không dám làm phiền Lam huynh phải nhọc công. Sinh thần ta từ xưa đến nay đều không có tổ chức, hai người không nên vì ta mà trì hoãn hành trình.” Tiêu Nhiễm vội nói.

“Người sẽ không muốn làm phật lòng ý tốt của Tiểu Ngọc đấy chứ. Thôi cứ vậy mà làm đi, ngày mai tại quý phủ tổ chức một buổi tiệc rượu để chúc mừng sinh thần cho người.” Lôi Vô Nhai mở miệng.

“...” Tiêu Nhiễm ánh mắt bình tĩnh mà mỉm cười: “Được thôi, vậy ta cảm ơn trước.”

Nhiễm nhi à, người hãy bỏ hân mà đi theo kẻ nương, nương sẽ hảo hảo bồi người...

2. Chương 2

Khi Tiêu Nhiễm đến gõ cửa phòng của Lôi Vô Nhai thì bên ngoài bóng đêm đã bao phủ toàn bộ không gian.

Lôi Vô Nhai mở cửa thấy y thì trong ánh mắt thoáng kinh ngạc, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Tiêu Nhiễm bước vào phòng, không có động tĩnh gì chỉ yên lặng nhìn Lôi Vô Nhai.

“Sao vậy? Sao lại nhìn ta chằm chằm vậy? Có chuyện gì?” Lôi Vô Nhai cảm thấy có chút khó hiểu, buồn bực hỏi.

Tiêu Nhiễm mở miệng: “Người xem ta là gì của người?”

Lôi Vô Nhai nhún mày: “Sao lại đột nhiên hỏi thế?”

“Không biết nên trả lời như thế nào phải không?” Tiêu Nhiễm khước miệng cong lên thản nhiên cười, tự ý tiến đến bàn ngồi xuống, rồi lại tự mình rót chén trà, “Người biết Lam Ngọc thích uống trà Vũ Tiền Long Tinh, nhưng lại không hề biết ta thích loại trà nào đúng không?”

Lôi Vô Nhai không đáp, chỉ thu tay lại trước ngực đứng cạnh bàn, nhú mày nhìn y.

“Người chỉ biết ta là Tiêu công tử tại kinh thành, nhưng lại không hề biết ta xuất thân ra sao? Ta kế thừa nơi nào? Sản nghiệp gồm những gì?” Tiêu Nhiễm vừa uống trà vừa nói, ánh mắt trở nên thật nhẹ nhàng thoải mái, dường như y và hần chỉ là đang đàm luận về thời tiết ngày hôm nay.

“Người làm sao vậy?” Lôi Vô Nhai hỏi “Chẳng lẽ vì mấy ngày nay ta đi cùng Tiểu Ngọc mà không cho người theo sao? Chỉ vì thế mà người bất mãn sao?” (Polly: ta không biết cái thên này phải gọi là ngu hay siêu ngu nữa! Diệp Nhi: Cái này mà còn cần phải hỏi à... Kumiko: Ta chả còn để nói... adua theo 2 nàng thôi)

“Ngược lại, ta hoàn toàn không cảm thấy bất mãn gì cả.” Tiêu Nhiễm thản nhiên đáp. “Chỉ là muốn hỏi người, chúng ta trong suốt thời gian qua, chung quy là có quan hệ gì?”

“Chúng ta trong thời gian vốn là cái gì, chẳng phải người hiểu rõ hơn ta sao?” Lôi Vô Nhai tà mị cười, cúi đầu xuống lấy tay nâng cầm Tiêu Nhiễm, ánh mắt dường như muốn câu dẫn y: “Sao vậy, vài ngày không gặp mà người đã vội quên rồi sao, muốn ta nhắc lại cho nhớ à?”

“Ta còn muốn hỏi, vì sao lúc đầu người lại kiên trì theo đuổi ta?” Tiêu Nhiễm ánh mắt thanh khiết thản nhiên, chợt buông chén trà trong tay ra: “Mà thôi quên đi!”

“Cái gì?” Lôi Vô Nhai lại nhú mày, nhưng trong nháy mắt người trên tay đã biến mất. Tiêu Nhiễm đã đứng dậy nhẹ nhàng gạt tay hần ra, rồi xoay người rời đi.

Lôi Vô Nhai biết Tiêu Nhiễm rất giỏi khinh công, nhưng y chưa bao giờ dùng với hần. Trong lòng dần dần đã không còn kiên nhẫn, hần đứng dậy quát hỏi: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ba năm qua, nói dài không dài, ngắn cũng không ngắn, nhưng ta nghĩ chắc cũng đã đủ để ta hoàn trả lại ân tình năm đó cho người.” Tiêu Nhiễm nói, nhìn Lôi Vô Nhai đang đứng đối diện mình, trong ánh mắt hần chợt toát ra một sự mối nguy hiểm không tên. “Cho dù là chưa trả xong đi chăng nữa, sau này gặp lại, ta nhất định sẽ hoàn đủ. Bất quá bây giờ chúng ta nên chia tay ở đây là tốt nhất.”

“Nói như vậy, ba năm nay người ở bên cạnh ta chỉ để báo ân thôi sao?” Ngữ khí của Lôi Vô Nhai lúc này cực kỳ nguy hiểm.

“Cũng không hẳn là thế. Nhưng nếu người nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi.” Tiêu Nhiễm nói.

“Người nói chia tay ở đây nghĩa là sao? Người chê ta đối đãi người không tốt sao?” Lôi Vô Nhai tiến lại từng bước.

“Tốt hay không có gì khác nhau? Trong lòng người vốn coi trọng Lam Ngọc như vậy, ta cứ mặt dày ở lại đây, chẳng phải rất dư thừa?” Tiêu Nhiễm thản nhiên đáp trả rồi bình thản nhìn vào mắt của Lôi Vô Nhai: “Người không cảm thấy rằng bao lâu nay ta đã quá mệt mỏi rồi ư?”

“Người mệt?” Lôi Vô Nhai giận dữ cười, hỏi: “Được, là ta làm người mệt. Vậy nếu hôm nay người định rời đi, thì nãy giờ nói với ta những lời này để làm gì? Người có tay có chân, khinh công lại cao cường, Lôi Gia Bảo này cơ bản muốn ngăn cũng không ngăn nổi Tiêu công tử rời đi! ”

Tiêu Nhiễm nhìn thật sâu vào mắt hần, thông thả nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ trả lời: “Đã như vậy, Tiêu mỗ xin cáo từ.”

Xoay người ra khỏi phòng Lôi Vô Nhai, cũng không cần thu dọn đồ đạc gì cả. Ba năm trước y một thân một mình đến đây, không hề mang theo đồ vật gì, thì hôm nay ra đi cũng chỉ có mỗi tấm thân này thôi. Mũi chân điểm nhẹ xuống đất thân ảnh bay lên chỉ trong chớp mắt đã không còn nữa.

Đau lòng ư? Không còn hơn cả thế, là thương tâm mới đúng. Không ngờ Tiêu Nhiễm y cũng có lúc biết đến cái cảm giác này, thân mình chỉ còn biết nương theo hướng gió mà đi, trái tim dường như càng lúc càng buốt lạnh.

Lôi Vô Nhai giận dữ đập bàn một cái, cảm giác bực tức trong lòng không biết làm sao cho hết. Y rõ ràng không xem hấn ra gì mà, muốn đến thì đến, muốn đi liền đi, thật là đáng hận.

Hít một hơi sâu để có thể trấn tĩnh bản thân. Lôi Vô Nhai tự rót cho mình chén trà. Đến lúc uống xong mới phát hiện đây chính là cái chén Tiêu Nhiễm mới dùng qua, liền tức giận ném thẳng xuống đất, vỡ tan.

Tại sao có thể như vậy? Nam nhân kia sao thoảng cái đã trở nên dứt khoát như vậy? Y nói là báo ân, chẳng lẽ suốt ba năm qua y cam nguyện ở dưới thân hấn chỉ đơn giản là để báo ân thôi sao? Y đối với hấn không hề có chút tình cảm nào sao?... Cũng giống như hấn đối với y?

Lôi Vô Nhai không yêu Tiêu Nhiễm, cũng chưa bao giờ nói thích y. Ai lại có thể thích tình địch của mình kia chứ? Người hấn yêu chính là người bạn thân thuở nhỏ của mình – Lam Ngọc nhưng lại không dám nói ra. Hấn sợ nếu Lam Ngọc kiên quyết cự tuyệt thì e là đến bạn cũng không thể làm. Chính vì thế, nên hấn mới cẩn cẩn dực dực đem mối tình đơn phương này giấu thật sâu trong lòng. Nhưng ai ngờ ba năm trước, khi vừa gặp y, mọi chuyện liền bị đảo lộn. Lam Ngọc tự nhiên lại đổ mắt nói với hấn, có lẽ mình đã thích vẻ anh tuấn tiêu sái lại không kém phần nam tính của Tiêu Nhiễm!

Hấn tâm tình không tốt liền ra ngoài uống rượu giải sầu, ai ngờ không hẹn mà gặp Tiêu Nhiễm. Trong lòng hấn lúc đó liền nảy ra một kế hoạch vô cùng hoang đường. Hấn thay Tiêu Nhiễm đỡ một độc chương, đổi lại Tiêu Nhiễm đã ba ngày ba đêm không ngủ chăm sóc hấn, lại còn dùng chính máu của bản thân làm thuốc dẫn giúp hấn giải độc. Ở giữa rừng núi hoang vu, Tiêu Nhiễm đã dùng thân thể ấm áp của mình để sưởi ấm cho hấn. Hấn thấy Tiêu Nhiễm tận tình chăm sóc mình trong mắt liền lóe lên một tia sáng thần nhiên khác thường, sau đó liền trực tiếp mà cáo bạch. Sáng sớm sau khi độc được hoàn toàn được giải trừ, hấn nửa cưỡng ép, nửa nhẹ nhàng mà muốn y. Sau đó lại còn yêu cầu y phải đến Lôi Gia Bảo, an phận trở thành tình nhân của hấn.

Hết thấy việc hấn làm chỉ vì muốn đoạn tuyệt hết mọi tơ tưởng của Lam Ngọc với y. Đổi lại chính hấn vẫn tiếp tục hèn nhát, chỉ dám làm bằng hữu tốt của Lam Ngọc.

Hấn chỉ là không nghĩ lại cùng Tiêu Nhiễm dây dưa suốt ba năm. Hơn nữa không biết từ lúc nào mà chính hấn muốn mối quan hệ này kéo dài mãi mãi. Phải chăng là sợ Lam Ngọc vẫn mãi tiếp tục ảo tưởng thương nhớ y?

Lại nghĩ đến Lam Ngọc, Lôi Vô Nhai mới nhớ là đã hứa với Lam Ngọc ngày mai cùng nhau ăn mừng sinh thần của Tiêu Nhiễm. Thế mà y lại dám vô trách nhiệm mà dứt áo ra đi... Y thật đáng chết!

Tiêu Nhiễm bỏ đi thật sự thì trong Bảo cũng không có gì thay đổi. Lam Ngọc chỉ ngỡ rằng hai người vừa cãi nhau giận dữ. Qua mấy ngày ắt hấn mọi việc sẽ trở lại bình thường. Lôi Vô Nhai chẳng muốn giải thích, lại càng không muốn nhắc đến chuyện này. Lam Ngọc cảm thấy cũng nên an ủi hấn một chút, mà hấn cũng muốn được ở cùng Lam Ngọc, nên đã quyết định tạm thời gác lại sự vụ của Lôi Gia Bảo qua một bên, hai người cùng nhau du sơn ngoạn thủy.

Rời khỏi Lôi Gia Bảo được hơn hai tháng, Lôi Vô Nhai làm sao không đoán được là Lam Ngọc đang mang hấn hướng đến kinh thành. Đại khái cũng là muốn để hấn gặp mặt Tiêu Nhiễm, hóa giải hiểu lầm của cả hai. Hấn không nói ra, nhưng trong lòng vẫn còn muốn Tiêu Nhiễm quay lại. Dù sao cũng đồng sàng cộng chẩm đã ba năm, cho dù giữa hai người không phát sinh tình cảm nhưng vẫn còn chút nghĩa.

Y bây giờ ra sao? Sau khi rời khỏi hấn thì như thế nào? Chắc chắn Tiêu Nhiễm đã có tình cảm với hấn, đôi thủy mâu trong suốt kia của y làm sao có thể qua được đôi mắt tinh tường của hấn. Lôi Vô Nhai sau bình tĩnh trở lại, đã cẩn thận suy xét kỹ càng cuối cùng đã đi đến kết luận này. Còn về phần vì sao y lại dứt khoát ra đi... Chẳng lẽ thật là đã “ăn dấm chua” của Lam Ngọc? Hay là Tiêu Nhiễm đã nhìn thấu cảm tình của hấn đối với Lam Ngọc... Y hiểu rõ rằng sự tình nên kết thúc? Nghĩ vậy, tâm lý của Lôi Vô Nhai không khỏi có chút hoang mang.

Thật không biết khi gặp lại hấn, y sẽ có biểu tình gì?

“Xin lỗi, công tử nhà ta hai ngày nay không có ở nhà, thỉnh hai vị để lại danh tánh, đợi sau khi công tử trở về, tiểu nhân sẽ hồi báo lại.” Tiểu đồng giữ cửa ước chừng mười mấy tuổi, nhu thuận trả lời hai người.

“Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ đây, đại khái khi nào Tiêu công tử mới về?” Lam Ngọc hỏi.

Lôi Vô Nhai không lên tiếng, bộ dạng thập phần khó chịu, hẳn “thân bất do kỷ” là bị Lam Ngọc kéo đến, hẳn “nửa điểm” cũng không muốn gặp lại người kia, mà người kia lại dám to gan không có ở nhà là sao đây? Đáng chết mà!

“Cái này, tiểu nhân cũng không rõ lắm. Nơi đây chỉ là một khu biệt viện của công tử, công tử muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không ai có thể lưu được y.” Tiểu đồng thân nhiên cười đáp.

Lôi Vô Nhai không khỏi đem lời này chế nhạo một chút, lời này còn không phải là cố tình nói cho hắn nghe sao?

“Nhưng tại hạ đã hỏi qua một số bằng hữu, Tiêu công tử quả thật gần đây đang ngụ ở chỗ này...” Lam Ngọc dừng lại, lắc đầu. “Được rồi, xem ra đúng là không đúng lúc. Tại hạ là Lam Ngọc, còn vị này chính là Lôi Gia Bảo bảo chủ Lôi Vô Nhai, xin phiền tiểu huynh đệ báo lại với Tiêu công tử một tiếng. Chúng tôi sẽ lưu lại kinh thành một thời gian, ở tại Tân Lâu, mong có thể cùng công tử gặp mặt.”

“Được rồi, tiểu nhân đã biết.” Tiểu đồng giữ cửa lễ phép đáp.

3. Chương 3

“Y đúng là càng ngày càng quá đáng mà!” Lôi Vô Nhai nhú mày nói.

“Rốt cuộc lần này vấn đề của hai người là sao?” Lam Ngọc lắc đầu: “Tiêu Nhiễm vốn một người thẳng thắn, lại rộng lượng. Nếu có ở nhà, chắc y cũng sẽ không cố tình đóng cửa không tiếp đâu.”

“Ai mà biết được?” Rõ ràng y chính là một nam nhân vừa “hẹp hòi” vừa “thù dai” thì có. Lôi Vô Nhai trong lòng không ngừng mắng thầm và đặt lên đầu Tiêu Nhiễm không biết bao nhiêu tội lỗi.

“Còn người đó, mau chịu khó động não một chút đi... Làm cách nào để dỗ ngọt người ta kìa... Trong lòng rõ ràng vẫn không buông được y mà...” Lam Ngọc cười nói.

“Có sao?” Lôi Vô Nhai hừ nhẹ, trong lòng không cho là đúng.

Qua hai ngày, Lam Ngọc đi gặp một người bằng hữu, không tiện mang theo Lôi Vô Nhai, liền để lại hắn một mình. Tiêu Nhiễm cũng không đến tìm bọn họ. Lôi Vô Nhai trong lòng có chút buồn bực, liền quyết định đi dạo một vòng kinh thành để giải khuây.

Đi dạo một hồi lâu thế nào không biết, hắn lại bất tri bất giác đi đến biệt viện của Tiêu Nhiễm. Tên biệt viện này cũng đặc biệt, gọi “Sương Lâm Túy”.

“Học đòi văn vẻ, giả vờ phong nhã.” Lôi Vô Nhai trong lòng khinh thường. Nhưng đột nhiên không hiểu sao lại thấy hứng thú với biệt viện này, nghĩ tới đây là nơi Tiêu Nhiễm ở, chính mình lại chưa từng đặt chân đến đây chứ đừng nói là hiểu biết về nơi này. Thật khó dần lòng mà không dạo thử một vòng xem nó rốt cục đẹp đến nhường nào?

Nghĩ vậy liền vận khí, phi thân thẳng lên đầu tường, không quên phóng thêm vài cái nhìn bao quát, sơ sài xem hết toàn cục của biệt viện.

Mấy gốc mai trồng ở phía trước khiến hắn chột chùn chân, hai mắt khẽ nhú lại, đầy vẻ nguy hiểm.

Một bạch y nam tử đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ mây, tay trái cầm quyển kinh thư, tay phải đang ôm một thiếu niên. Kẻ kia thoát nhìn như một chú mèo con đáng yêu mà lưỡi biếng ngả vào lòng y.

Bạch y nam tử đó không ai khác chính là người hai ngày trước hắn và Lam Ngọc ở viện tìm không gặp – Tiêu Nhiễm. Còn thiếu niên mà y đang ôm chính là tiểu đồng giữ cửa.

Lửa giận bùng bùng không biết từ đâu kéo đến. Cái gì mà ra ngoài không về?! Căn bản chính là xuân phong đắc ý, không còn tâm trí để gặp hân thì có! Trong lòng lửa giận càng lúc càng lớn, cước bộ cũng càng lúc càng nhanh.

Tiêu Nhiễm nghe thấy tiếng động liền xoay đầu ném cho hân một tia nhìn lạnh lùng. Thân ảnh của Lôi Vô Nhai cũng không thềm giấu giếm, thoải mái đáp xuống trước mặt y. Bầu không khí bỗng nhiên trở nên cực kỳ quỷ dị, đặc biệt là... Hân nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang nằm trên người Tiêu Nhiễm.

“Ai da, Lôi bảo chủ ban ngày ban mặt sao lại dám cư nhiên xông vào nhà dân thế này?” Thiếu niên làm ra vẻ kinh ngạc, vội đứng lên.

“Bất đắc dĩ phải làm như vậy, cũng vì Tiêu công tử khi không lại vô duyên vô cớ không chịu tiếp khách.” Lôi Vô Nhai không chút khách khí đáp lại.

“Cái này...” Thiếu niên đưa mắt nhìn Tiêu Nhiễm một chút, sau đó lại nhún vai nói: “Tiêu Nhiễm bị trọng thương nên phải ở lại đây tĩnh dưỡng, tốt nhất là miễn cho bị quấy rầy.”

“Tiêu Nhiễm?” Lôi Vô Nhai nhíu hai mắt lại. “Y không phải công tử nhà ngươi sao?”

Thiếu niên nghe thế liền bật cười thành tiếng: “Tiêu công tử cả đời tiêu sái, từ trước đến nay chưa từng có người hầu, xem ra ngươi chính là Lôi bảo chủ hàng thật giá thật rồi.”

“Những lời này là có ý gì?” Lôi Vô Nhai cau mày.

“Ha ha, Tiêu Nhiễm từng nói, trên đời này chỉ có một kẻ duy nhất không biết chút gì về y, chính là Lôi bảo chủ ngài đây.” Thiếu niên thản nhiên nói.

Lôi Vô Nhai không biết phải đáp trả ra sao, đành hỏi: “Vậy ngươi là ai?”

“Ta là thực khách của nơi này a, ngày trước chỉ là tiểu đồng giữ cửa thôi. Cái này cũng chỉ là học theo ai kia thôi đúng không Tiêu Nhiễm?” Thiếu niên xinh đẹp nhìn Tiêu Nhiễm hỏi.

“Hừ, cái gì mà trong người trọng thương, ta thấy chính là đang trái ôm phải ấp vô cùng thoải mái nên quên cả đất trời.” Lôi Vô Nhai càng nghĩ càng thêm giận. Hân không sao quên được hình ảnh ‘thân mật’ mà mình vừa thấy: “Tiêu công tử sao này giờ không lên tiếng, hay là chột dạ rồi?”

Bị gọi đích danh, Tiêu Nhiễm khẽ nhíu mày, mới vừa định thử ngồi dậy một chút, lại bị thiếu niên kia nhanh tay ấn trở xuống, đành bất đắc dĩ nói: “Tại hạ đã gạt Lôi bảo chủ và Lam công tử, xin thành thật cáo lỗi. Bất quá quả thật như lời Tiểu Ngôn đã nói, tại hạ vốn bị thương không tiện gặp khách, đành xin lỗi thêm lần nữa.”

Lời nói khách khí hữu lễ của y, ngược lại có vẻ như đang chất vấn Lôi Vô Nhai vừa không hợp đạo lý vừa thô lỗ.

“Mặc kệ vì cái gì, ta đã bỏ lại biết bao chuyện lớn nhỏ ở Lôi Gia Bảo để lặn lội đến tận đây tìm ngươi. Nhưng ngươi lại đóng cửa không gặp, không cảm thấy mình đã quá phận sao?” Lôi Vô Nhai nói.

“Vậy sao? Tại hạ thật sự xấu hổ.” Tiêu Nhiễm tỏ vẻ xin lỗi mà nói.

Nhìn y dường như rất thành tâm thành ý, lửa giận trong lòng của Lôi Vô Nhai cũng tiêu tan được một ít.

“Chỉ là, từ Lôi gia lên đến kinh thành nhiều nhất cũng chỉ một tuần, nhưng Lôi bảo chủ không hiểu vì sao lại phải đi mất tới hai tháng, chẳng lẽ là giữa đường bị lạc sao?”

“Tiểu Ngôn...” Tiêu Nhiễm lên tiếng bảo thiếu niên dừng lại.

“Ta...” Thiếu niên nhún nhún cái mũi. “Tiêu Nhiễm ngươi đứng là không hiểu đạo lý mà. Rõ ràng biết Lôi bảo chủ bỏ hết việc lớn việc nhỏ, chỉ để bồi Lam công tử đi du sơn ngoạn thủy. Đến kinh thành gặp ngươi chỉ là thuận đường thôi.”

“Khụ...” Tiêu Nhiễm ho nhẹ một tiếng, thanh âm chột nhỏ lại. “Cũng chỉ có ngươi mới dám nói ta không hiểu đạo lý.”

“Thiệt.” Thiếu niên hừ nhẹ.

Lôi Vô Nhai sau khi bị nói xong mặt lúc đỏ lúc trắng, hấn thẹn quá hóa giận, liền vung tay áo lên: “Quên đi, người không muốn gặp ta cũng được. Bất quá Lam Ngọc hấn muốn gặp người, người cũng đâu muốn chỉ vì ta mà làm hấn thất vọng.”

“Ân, vậy cũng được. Chờ thêm mấy ngày nữa vết thương của ta đỡ một chút, chắc chắn sẽ đến Tân Lâu hội họp mở tiệc khoản đãi hai vị. Đến lúc đó xin mời hai vị vui lòng đến dự.” Tiêu Nhiễm cười nói.

“Ta đi đây.” Lôi Vô Nhai nghe ra ý y muốn tiễn khách, mà mình cũng không biết nên nói thêm gì nữa, đành phải ra về.

“Được, để ta tiễn người một đoạn.” Thiếu niên xinh đẹp cười nói, hấn học theo cách mỉm cười của Tiêu Nhiễm, làm y nhin không cũng khê cười theo.

Lôi Vô Nhai chỉ thấy tiếng cười đó vô cùng chói tai, trong lòng không biết y đang cười cái gì. Vì vậy hấn dứt khoát xoay người, đi trước, thẳng hướng đại môn mà bước.

“Ta đưa Lôi bảo chủ ra ngoài trước, Tiểu Nhiễm người cũng không nên đi đâu hết. Vết thương vừa lại liền miệng, nếu lại để rách ra sẽ rất khó lành lại đó.” Thiếu niên không quên dặn dò y.

Chẳng lẽ là y thật sự bị thương, nhưng mà... “Nếu sợ vết thương của y bị rách ra, vậy sao vừa rồi người lại đề lên người y?” Từ đầu đến cuối màn “tình cảm” vẫn lẩn quẩn trong đầu hấn.

“Ta chỉ là giúp y sưởi ấm một chút thôi.” Thiếu niên đáp: “Cũng chỉ có người thông minh tài giỏi, đầy óc sáng tạo như người mới có những suy nghĩ xấu xa như vậy. Thật không biết người đã biến chuyện này thành cái dạng gì rồi.”

Lôi Vô Nhai giật nhẹ khóe môi, trán nổi gân xanh. Hấn cảm thấy vô cùng giận dữ... Rồi khó khăn lắm mới có thể kiềm chế cơn giận ngút trời của chính mình, hấn ầm ục rời khỏi “Sương Lâm Túy”.

...

Ba ngày sau, Tiêu Nhiễm quả nhiên giữ lời, đến Tân Lâu tổ chức yến tiệc khoản đãi Lam Ngọc cùng Lôi Vô Nhai.

Vừa nhìn thấy thiếu niên kia cũng đến, sắc mặt Lôi Vô Nhai chợt biến.

“Tại hạ là Nhan Ngôn, là khách nhân kiêm đại phu của Tiểu Nhiễm. Lần trước đã đắc tội, mong hai vị thứ lỗi.” Nhan Ngôn chấp tay, phong thái vô cùng nho nhã, lễ độ.

“Không phải Tiêu Nhiễm cũng là đại phu sao?” Lam Ngọc đã biết chuyện, chỉ là vẫn thấy có chút kì quái.

“Kỳ thật thân thể y mới cần đại phu nhất. Các đại phu đều tưởng rằng có thể chế trụ được thân thể mình, cho nên thường sơ sài, ít để ý.” Nhan Ngôn nghiêm mặt nói. “Điển hình như Tiểu Nhiễm, nếu như ta không xem qua, nhất định sẽ không chịu kiêng dè tửu sắc, không sớm thì muộn sẽ tổn hao nguyên khí.”

“Lại nói càn, ta không biết kiêng dè tửu sắc khi nào?” Tiêu Nhiễm giả vờ chất vấn.

“Ồ, vậy Loan Loan của Thanh Ti Lâu, Tiểu Nhu Nhi của Bạch Hoa Lâu, Tiểu Hần gia của Ứng Vương phủ, Lâm tiểu thư của Bắc đường... Tất cả bọn họ là gì nhỉ?” Nhan Ngôn ung dung kể.

Sắc mặt của Lôi Vô Nhai khi nghe Nhan Ngôn liệt kê từng chữ danh xưng nổi tiếng, cũng dần dần đen lại.

Nguyên lai tên tiểu tử này, hai tháng lại sống khoát hoạt như vậy?! Sao lại có thể như thế được? Y không phải là đã yêu hấn suốt ba năm rồi sao? Làm thế nào mà có thể thay đổi nhẹ nhàng nhanh chóng như vậy?

Trong lòng vừa phiền vừa buồn bực, triệu chứng này sắp biến thành bệnh mãn tính mất rồi.

“Khụ, rượu và thức ăn lên rồi, mọi người cứ ăn trước, dù gì đi chăng nữa cũng không nên để thức ăn nguội lạnh.” Tiêu Nhiễm đổi đề tài.

“Không cho phép uống rượu, không cho phép ăn hải sản, không cho phép ăn đồ cay.” Nhan Ngôn lập tức nói.

“Tuân mệnh.” Tiêu Nhiễm cười nói.

4. Chương 4

“Tình cảm của Nhan công tử và Tiêu Nhiễm tựa hồ rất tốt?” Lam Ngọc cười nói.

“Người cứ gọi ta là Tiểu Ngôn, ta cũng có thể gọi người là Tiểu Ngọc nhé, được không?” Nhan Ngôn bày ra vẻ mặt chờ đợi, thập phần đáng yêu.

“Đương nhiên là được rồi, Tiểu Ngôn người đúng là một người tốt... Rất có cá tính đó.” Lam Ngọc khen.

“Hắc hắc, thân là khách trọ của Tiêu công tử, chuyện đó là đương nhiên.” Nhan Ngôn nhăn nhăn mũi, tay mắt nhanh lẹ cướp lấy miếng cá luộc trên đĩa của Tiêu Nhiễm. (cái này là vì anh ý đã dặn Nhiễm ca không được ăn đồ biển)

“...” Tiêu Nhiễm thập phần bất đắc dĩ.

Lôi Vô Nhai đang vô cùng khó chịu. Hai người này, bọn họ tỏ ra thân mật như thế này làm cho người khác có cảm giác không sao chen vào được. Khiến hắn cảm thấy toàn thân không điểm nào được thoải mái.

“Tiểu Ngọc này! Người mới vừa từ Tây Vực về, có thể nói cho ta biết một chút về những sự tình hay tin tức gì thú vị ở đó được không?” Nhan Ngôn vẻ mặt chờ mong.

“Được chứ...” Lam Ngọc bắt đầu kể.

Bốn người uống uống nói một chút lại cười cười. Nếu không tính đến việc Lôi Vô Nhai cùng Tiêu Nhiễm chẳng nói chẳng rằng thì không khí cũng tạm được xem là hoàn hảo.

“Kỳ thật qua tháng ba, ta sẽ lại khởi hành đi về phương Tây nữa rồi.” Lam Ngọc cảm khái nói: “Cho nên mới phải triệt để tận dụng khoảng thời gian này đi ngắm hết toàn bộ cảnh đẹp ở Trung Nguyên.”

“Vậy à, không thể không đi sao?” Nhan Ngôn hỏi.

“Không thể không đi, ở bên kia ta cũng có những việc không thể không làm.” Lam Ngọc thoáng bất đắc dĩ.

“Qua tháng ba, không phải chỉ còn mấy ngày nữa thôi sao?” Tiêu Nhiễm lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, cho nên mới đặc biệt muốn cùng người ăn bữa cơm này. Cũng không để ý đến thương tích của người, Tiêu Nhiễm sẽ không chấp nhất ta chứ?” Lam Ngọc rót một chén rượu. “Tại hạ xin bồi tội trước.”

“Đâu dám, nhưng Lam huynh làm thế này đổi lại chính là lấy cái mạng nhỏ của ta đó.” Tiêu Nhiễm cũng bưng chén rượu lên.

Nhan Ngôn ở một bên giật nhẹ khóe miệng, “Tiêu công tử...”

Tiêu Nhiễm quay đầu tỏ vẻ vô tội: “Lam huynh kính rượu sao ta có thể không uống? Tiêu mạo phạm phép cạm trước!” Nói xong động tác liền nhanh chóng uống cạn một chén.

Lôi Vô Nhai lãnh đạm nhìn bọn họ đang kính rượu, bắt giác lại bị động tác sống động nhưng không kém phần tao nhã của Tiêu Nhiễm mê hoặc. Hắn dường như chưa từng thấy y làm vậy bao giờ. Vốn bởi vì hắn không hề quan tâm đến y, hay là đúng như lời y đã nói, khi ở Lôi Gia Bảo hắn đã làm Tiêu Nhiễm một mối?

Tiểu nhị đến rót trà, thấy khách nhân chính là Tiêu công tử vang danh khắp kinh thành, liền không khỏi tò mò nhìn y bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Nhất thời có điểm luống cuống tay chân, châm trà một lúc không cẩn thận vẩy cả lên người Tiêu Nhiễm. Hắn vội vàng xin lỗi không ngừng. Tiêu Nhiễm khoát khoát tay, cũng không có trách cứ hắn, lại tự mình trực tiếp xin lỗi Lam Ngọc và Lôi Vô Nhai: “Đừng ngại, ta đi làm sạch y phục một chút, xin lỗi không thể tiếp được, hai người cứ tự nhiên đi.”

Làm sạch y phục, chỉ có vậy thì cần gì phải mang Nhan Ngôn theo? Lôi Vô Nhai trong lòng sinh nghi, nhưng cũng không thềm hỏi, chỉ tiếp tục uống rượu.

“Lôi Vô Nhai, người còn uống nữa sao?” Đợi sau khi Tiêu Nhiễm bọn họ rời đi, Lam Ngọc mới cất tiếng hỏi hắn: “Từ lúc bắt đầu đến giờ, người đã uống hết ba bình rồi.”

“Chỉ mới có bấy nhiêu thôi sao, không việc gì đâu.” Nhớ những lúc cùng thưởng rượu ngắm trăng với Tiêu Nhiễm, một mình hắn cũng uống ít nhất năm bình.

Lam Ngọc thấy vậy cũng không thêm để ý nữa, chỉ khẽ lắc đầu cười. Rõ ràng trong lòng không thể buông y ra, nhưng lại cố mạnh mẽ, làm ra vẻ như không cần ai. Hắn đúng là đang tự làm khó mình rồi.

Qua một hồi lâu, không thấy Tiêu Nhiễm bọn họ trở về, Lôi Vô Nhai đã có chút nôn nóng. Rốt cuộc hắn nhin không được, liền ném chén rượu xuống đất, vụt đứng lên.

“Người đi đâu vậy?” Lam Ngọc ngẩng đầu hỏi.

“Đi tìm Tiêu Nhiễm.” Lôi Vô Nhai trả lời, có chút chóng mặt, chỉ mới ba bình thôi mà, sao hắn lại say được?

“Đi tìm y làm gì?” Lam Ngọc không biết nên khóc hay nên cười

“Đi tìm y... Thiết lệnh bài của Lôi Gia Bảo ta nhất định phải lấy lại.” Lôi Vô Nhai suy nghĩ một chút bèn đáp. Thiết lệnh chính là đại diện người có quyền hành cao nhất trong Lôi Gia Bảo, hắn từng cho Tiêu Nhiễm, để y tiện ra vào, kèm theo thân phận tượng trưng. Nhưng hiện tại người cũng đã đi, xem ra cũng nên lấy về rồi.

“Hảo, ta chờ người trở về.” Lam Ngọc nhìn hắn cười, nói.

Lôi Vô Nhai không để ý đến thái độ giễu cợt vô cùng hàm súc trong lời nói của Lam Ngọc, tự mình đi hỏi tiểu nhị gian phòng mà Tiêu Nhiễm đã mượn.

Tới trước cửa, gõ cửa mấy lần, mà không thấy ai trả lời, hắn liền không kiên nhẫn, đập cửa bước vào.

Phòng ngoài không có ai, y phục của Tiêu Nhiễm đang mắc trên ghế... Chỉ là làm sạch mà y phải cởi cả áo trong ra sao?

Nộ khí không biết từ đâu kéo đến, Lôi Vô Nhai đưa tay giật tung sa trường, hùng hổ tiến vào phòng trong: “Các người rốt cục đang làm cái gì đó?!” (Anh nghĩ là màn cái gì?)

Tiêu Nhiễm cùng Nhan Ngôn kinh ngạc mà nhìn hắn, hắn cũng kinh ngạc mà nhìn bọn họ.

“Người nghĩ rằng bọn ta đang làm cái gì?” Nhan Ngôn buồn cười mà hỏi ngược lại.

“Ta tưởng rằng...” Đầu lưỡi của Lôi Vô Nhai chợt co rúm lại, có chút xấu hổ.

“Người tưởng rằng bọn ta để mặc người và Lam công tử ngồi ngoài kia, không thể chờ đợi được mà ngay tại thanh thiên bạch nhật liền làm chuyện khiến người ta thẹn thùng sao?” Nhan Ngôn tiếp tục nói, ngữ ý dường như cố tình làm ra vẻ mập mờ không rõ.

“Các người...” Tim của Lôi Vô Nhai chợt thất lại: “Thương thế của người do đâu mà có?”

Từ vai trái xuống thất lưng của Tiêu Nhiễm đều quần đầy băng vãi thật dày, từ trên lưng chạy dài cho đến gần ngực chỉ thấy toàn là vết máu đỏ tươi.

“Là lần trước ta sơ ý, kết quả là bị trúng tên, đầu mũi tên có tẩm độc, thế nên đến bây giờ vẫn chưa thể cầm máu hoàn toàn được.” Tiêu Nhiễm thản nhiên trả lời. “Người đến đây làm cái gì?”

“Ta... ta đến tìm người đòi lại Thiết lệnh.” Lôi Vô Nhai trả lời, nhìn màu đỏ ấy một lúc hắn chợt thấy thật chói mắt. Hắn bỗng phát giác ra từ hôm gặp lại Tiêu Nhiễm đến giờ khí sắc của y dường như vô cùng nhợt nhạt. Vậy mà hắn lại kiên quyết bắt y mang thân thể hư nhược này đến dự tiệc, chỉ để nói chuyện phiếm. Lôi Vô Nhai lúc này chỉ muốn đập đầu xuống đất, lòng ngập tràn hối hận, nhưng lại không sao mở miệng cho được.

“Thiết lệnh sao...” Tiêu Nhiễm chớp mắt mấy cái, lộ ra một tia ray rút, có chút chột dạ. “Cũng chính là do lần này bị thương, ta may mắn được người cứu. Lúc ấy trên người không mang theo tín vật khác, nên đành đem Thiết lệnh cho ân nhân cứu mạng, lấy thỉnh cầu sau này có thể báo ân...”

“Người sao lại có thể làm thế?” Lôi Vô Nhai chớp mắt, có chút phẫn nộ. Chính hắn đã cấp cho y, tuy không phải báu vật quý giá gì, nhưng sao y dám tặng đưa cho người khác. Tuy nhiên, nếu người kia đã cứu y một mạng, chỉ là một cái Thiết lệnh, hắn cũng không nên quá so đo.

“Ta cũng hiểu được, rất xin lỗi người. Dù sao chúng ta bây giờ cũng không còn quan hệ gì với nhau.” Tiêu Nhiễm khẽ nói. “Đây là ngọc bội của ta, chờ ta lấy lại Thiết lệnh, sẽ trở về trao đổi với người, được không?”

Lôi Vô Nhai nhận lấy miếng ngọc bội đen như mực, sáng long lanh, ôn thuận như nước.

“Ai da, Tiêu công tử yêu nhất là chính là nước của miếng ngọc này, sao hôm nay lại cứ nhiên giao cho người khác.” Nhan Ngôn lắc đầu, thở dài. “Nói không chừng ngày nào đó hần tiện tay ném mất, để khỏi gặp lại người. Đỡ phiền phức.”

“Sẽ không...” Lôi Vô Nhai đem ngọc nắm chặt ở lòng bàn tay. “Ta nhất định sẽ bảo quản thật tốt.”

Tiêu Nhiễm cười nói: “Ân, hảo.”

Lôi Vô Nhai chỉ cảm thấy giống như một người dùng toàn lực đánh một chưởng lên bông vải, không nặng không nhẹ. Có cảm giác như lông vũ bị thổi bay đi, không biết sẽ dừng ở đâu. Thủy mâu nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhiễm, cũng không biết là ý gì. Tiêu Nhiễm cũng nhìn hần, nhưng ánh mắt chỉ thuần túy lộ ra vẻ thần nhiên.

“Tốt lắm, Lôi bảo chủ nếu đã tới, cũng giúp đỡ một chút đi.” Nhan Ngôn nói.

“Cái gì?”

“Thượng dược rồi thay băng cho y.” Nhan Ngôn nói, đã bắt đầu tháo bỏ băng vải cũ.

“Không dám phiền người.” Tiêu Nhiễm lại nói. “Lam huynh đang chờ ở bên ngoài, người nên ra đó cùng hần đi. Nhân tiện thay ta nói tiếng xin lỗi, làm cho hần chờ lâu như vậy.”

“Ta...” Kỳ thật hần rất muốn lưu lại, nhưng không hiểu sao lại gật đầu. “Hảo, các người cứ từ từ, không cần nóng vội.”

“Hảo...” Tiêu Nhiễm cười nói.

Trong lòng Lôi Vô Nhai một lần nữa nhói đau. Nhưng là không thể biết được tâm tình của chính mình, liền dùng sức cắn chặt môi mà ra khỏi phòng. Đi tới cửa không nhìn được quay đầu lại liếc nhìn một cái, đã thấy sa trường nhẹ bay lên, bên trong truyền ra âm thanh đau lòng của Nhan Ngôn: “Bảo người không nên cử động mạnh lại không nghe. Nhìn xem vết thương của người này, khó khăn lắm mới liền miệng được một chút, giờ lại rách toang ra nữa rồi.”

“Không sao, cũng không quá nghiêm trọng mà.” Thanh âm của Tiêu Nhiễm dường như có chút chịu đựng.

Y đang rất đau sao?

“Người cứ làm như vậy sẽ mê hoặc ta đó. Rốt cục là trong lòng không sao buông được người kia, hay Tiêu công tử đẹp trai của chúng ta thuần túy chỉ là muốn chơi đùa?”

Trái tim Lôi Vô Nhai lại giật thót một cái. “Người kia” mà bọn họ nói là chỉ người nào? Là hần sao? Hay là Lam Ngọc? Câu trả lời của Tiêu Nhiễm là gì?

Nhưng thanh âm của Tiêu Nhiễm lại vô cùng lạnh nhạt: “Người biết là ta một khi đã quyết buông tay, thì sẽ không bao giờ tiếp tục theo đuổi người kia nữa.”

Trái tim một lần nữa nặng nề buông xuống. Không biết nó vẫn còn hay đã mất, rồi tựa hồ lại thở dài một hơi... Tiêu Nhiễm dường như không có tình cảm với Lam Ngọc. Nhưng nếu lỡ hai người bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt. Vậy hần phải tính sao bây giờ?

Nghĩ tới mà mâu thuẫn, cuối cùng bước ra khỏi phòng. Có lẽ vốn là tiềm thức muốn trốn tránh, nên hần cảm thấy tốt nhất là nên quay về bên cạnh Lam Ngọc. Lam Ngọc tựa như là ngọn gió xuân ấp áp, còn Tiêu Nhiễm, không biết từ khi nào đã trở thành một đóa hoa mai nở giữa trời đông... Dù muốn cũng không tài nào có được.

5. Chương 5

“Ta đau lòng vì cái gì chứ?” Nhan Ngôn giễu cợt nói, “Chuyện vừa rồi cũng đâu liên quan gì đến ta? Chỉ là...”

“Chỉ có ta đau lòng thôi.” Tiêu Nhiễm ôn hòa cười nói, vòng tay ôm lấy Nhan Ngôn, đầu của hắn nhẹ nhàng đặt lên vai y: “Ta đã nói rồi, buông chính là buông. Với giao tình của chúng ta, không lẽ ngươi còn không biết tính cách của ta sao?”

“Chính là biết nên ta mới hoài nghi.” Nhan Ngôn mặt tỏ vẻ khinh thường, trên tay động tác vẫn êm ái như cũ. “Ta cũng không nhịn mà nghĩ đây vốn lại là âm mưu quỷ kế gì của ngươi rồi. Ta cũng không phải kẻ mù, lại ngu ngốc tin rằng Lôi Vô Nhai thật sự không để ý đến ngươi. Hơn nữa trên thực tế hắn cũng không làm chuyện gì có lỗi với ngươi, sao lại có thể cũng tổn thương ngươi, ngươi sao lại dứt khoát rời đi? Ngươi bỏ được hắn sao?”

“Đâu ra nhiều âm mưu quỷ kế như vậy.” Tiêu Nhiễm bắt đầu dĩ nhiên than nhẹ.

“Cũng không phải một sớm một chiều đã thương mà đã thành chí mạng. Trong tim hắn căn bản không có ta, ta hà tất phải cố chấp? Hắn đối với ta cũng không có tình ý, lần này cố tình đến tận đây chẳng qua chỉ là để vừa lòng Lam Ngọc. Có lẽ không hề cam lòng chút nào, với bản tính kiêu ngạo của hắn, sao lại có thể cam tâm đi tìm kẻ đã lên tiếng đòi chia tay như ta được? Nếu không phải lần này sơ ý bị thương, ta sớm đã xuống Giang Nam, như vậy có thể sẽ không đụng phải hắn.”

“Thật vậy sao? Tiêu công tử cố tình trốn một người lại không thể đi, chỉ vì thân mang thương tích thôi sao?” Nhan Ngôn hỏi ngược lại.

“Hắn không phải là cừu nhân, lại càng không phải là tình nhân, cùng lắm chỉ có thể miễn cưỡng xem là bằng hữu. Tiêu công tử ta việc gì phải trốn hắn?” Tiêu Nhiễm khẽ nhíu mày đáp.

“Được rồi, coi như lần này ngươi đã thuyết phục được ta.” Nhan Ngôn cau mày, không cam tâm nói.

“Ân, đối với ta mà nói cũng không dễ dàng.” Tiêu Nhiễm dường như rất mệt mỏi. “Chỉ cần vết thương này sớm lành, ta có thể xuống Giang Nam được rồi. Phương Bắc đã vào mùa lạnh, thật đúng là làm cho người ta khổ sở.”

“Làm khó ngươi rồi... phải nhịn lâu đến ba năm.” Nhan Ngôn cười nói.

Biết hắn có ý châm chọc, Tiêu Nhiễm thông minh không nói thêm gì nữa. Thiếu niên này vốn là đáng yêu, nhưng lại quá thông minh lanh lợi. Nhiều lúc y cũng cảm thấy khó đối phó.

...

Cách gian phòng chừng mười dặm, Lôi Vô Nhai một mình đứng trong gió, nhìn chăm chú vào thân ảnh càng lúc càng xa.

Lam Ngọc từ nhỏ là bạn thân thiết của hắn, là người mà hắn toàn tâm toàn ý muốn giữ chặt bên mình. Lam Ngọc luôn rất âm áp ôn hòa, nhưng lại luôn tuân theo những luật định của bản thân, thích một mình ngao du bốn phương. Lôi Vô Nhai rất muốn ở bên cạnh hắn, nhưng với những gánh nặng trên vai đành bất đắc dĩ chấp nhận. Thế nên chỉ có thể mong được gặp lại nhau, gặp xong lại chia tay. Còn nhớ lần trước khi tiễn Lam Ngọc đi, bên cạnh còn có một người bầu bạn, nhưng hôm nay đã không còn nữa rồi.

Mà người nọ, không biết bây giờ như thế nào? Vết thương đã đỡ chưa? Thiếu niên kia có còn ở bên cạnh chăm sóc không? Mà y và thiếu niên kia có quan hệ như thế nào. Khẽ cau mày, Lôi Vô Nhai phát hiện ra rằng chuyện này không nên tiếp tục dây dưa nữa. Dù sao giữa hai người đã không còn liên quan gì đến nhau rồi. Tiêu Nhiễm đã thoải mái như vậy, nói đi liền đi, hắn sao có thể lại còn mặt dày mà dám không buông tay sao?

Nhưng là hắn cũng không lập tức rời kinh thành quay về Lôi gia. Hắn chỉ cảm thấy, hắn cùng Tiêu Nhiễm chấm dứt thật không minh bạch, rất nhiều chuyện hắn muốn hỏi rõ ràng. Ví như... ví như... y phải chăng cố ý gây chuyện vì Lam Ngọc? Dù sao hết thảy mọi chuyện đều phát sinh từ sau khi Lam Ngọc trở về.

....

“Phốc!” Nhan Ngôn sắc mặt hơi là ghen cả khí quản, liền ho không ngừng.

Một thanh nam tử vừa bực mình vừa buồn cười vỗ lưng giúp hắn thuận khí: “Sao lại kinh ngạc đến vậy?”

“Khụ... Hắn cứ nhiên cho rằng ngươi theo Lam Ngọc, theo Lam Ngọc... Khụ, khụ!” Nhan Ngôn ho vừa cười vừa nói.

Tiêu Nhiễm khẽ giật khóe miệng: “Lưới trời đặc biệt lúc nào cũng gồm thấu cả bát quái” (Theo em hiểu là mọi việc trên thế gian đều có điểm trái ngược). Có điều đây là bát quái của bốn đại gia, àn?”

“Đó là bởi vì bốn đại gia có tiền.” Hoàng y nam tử phe phẩy quạt cười nói.

“... Trang Tiểu hầu gia, cây quạt ngài đang cầm trên tay dường như rất đặc biệt.” Tiêu Nhiễm cười trêu chọc: “Ba năm không gặp, Trang Tiểu hầu gia quanh năm cầm quạt không rời nhưng lại không cách nào sửa được bàn tay cầm quạt lại cho bình thường sao.”

“Ai cũng có yếu điểm của bản thân. Ví như Tiêu công tử rõ ràng kiên cường tiêu sái là thế, lại bị một tên Lôi bảo chủ ngu ngốc khiến cho ruột gan rối bời, đầu mù trán rửa, thần hồn điên đảo.” Trang Kỳ không khách khí mà giễu cợt lại.

“Thôi... các ngươi đừng cứ châm biếm tới, chế giễu lui nữa, hãy nói chuyện chính sự đi.” Hồng y nữ tử dịu dàng lên tiếng. “Bất quá, Tiêu Nhiễm ngươi quả thật đối với quy luật lưới trời của mình nên tăng thêm một tầng nữa mới được. Về tám quẻ của ngươi nói thật sự đã không xài được rồi.”

“...” Tiêu Nhiễm cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Ha ha, khụ... Người này, cũng quá, khụ, lại suy nghĩ lung tung rồi... khụ khụ... Tiêu công tử ngươi cứ nhiên đồng sàng cộng chẩm với hắn suốt ba năm, còn có nhiều chuyện, ha ha ha...” Nhan Ngôn vẫn như trước, không khách khí mà cười.

“...Hắn là người như thế nào ta biết rất rõ ràng, các ngươi cũng không nên đánh giá hắn quá thấp, quan tâm coi chừng họa đó. Hắn chỉ cần là chuyện có liên quan đến Lam Ngọc, liền theo thói quen là khẩn trương hết cả lên.” Tiêu Nhiễm thở dài nói. “Nói này giờ nói để ý, không phải các ngươi đến đây để bàn chuyện chính sự sao?”

“Được rồi.” Hồng y nữ tử lấy ra một phong thiếp màu đỏ. “An Vương Gia yêu cầu ngươi đến phủ dự yến.”

“Dư nhi, thiếp do ngươi đưa tới, vậy ngươi xem xem y đi chuyện này là hung hay cát?” Trang Kỳ hỏi.

“Chuyện gì mà đặt trên người Tiêu công tử, vốn là hung hay lành cũng khó mà đoán trước được phải không?” Tân Dư cười nói.

“Đó là trước kia nhưng bây giờ cũng không chắc. Tiêu công tử cũng đã ba năm biệt lập không màng thế sự rồi.” Trang Kỳ nói.

“Hảo, các ngươi nên khắc chế một chút đi, đừng làm Tiêu Nhiễm lúng túng.” Nhan Tự cười nói: “Tiêu Nhiễm ngươi sẽ đi chứ?”

Nhan Ngôn cướp lời: “Vào An Vương phủ khác gì vào ổ cọp sói. Ta sợ Tiêu Nhiễm đến lúc đó bị ăn ngay cả xương cũng không thừa.”

“Ôi, An Vương Gia hẹn phải đến chứ.” Tiêu Nhiễm nghiêm mặt nói: “Chỉ bất quá, chúng ta không đi An Vương phủ.”

“Àn?” Mọi người nghi hoặc “Tiêu công tử lại có diệu kế gì nữa đây?”

“Tại Bách Hoa lâu mở yến khoản đãi An Vương Gia, nói vậy An Vương gia cũng sẽ vừa lòng mà đi.” Tiêu Nhiễm tự ý gạt đầu.

“...” Nhan Ngôn cũng không thềm chấp: “Là người đề nghị mà, coi như ta rất hài lòng đến vậy.”

“Lần trước Tiểu Nhu Nhi còn nợ ta một bản đàn, vốn tưởng rằng sẽ xuống Giang Nam, không thể đòi nợ được. Ai ngờ giờ có được cơ hội này, nhất cử lưỡng tiện, quá tuyệt vời rồi.”

“...” Mọi người ngang mắt tròn trắng, bất khả tư nghị.

....Ngoài lề...

V: Lôi Bảo Chủ, bọn họ dường như không có thích người....

Lôi Bảo Chủ (Rất lãnh đạm, bình tĩnh trả lời): Vậy thì có quan hệ gì?

V: ... Tiêu Nhiễm đã nói là y không hề yêu người rồi!

Lôi Bảo Chủ điên cuồng chạy qua chạy lại: Sao lại có thể như vậy, thế nào cũng được, Tiêu Nhiễm không thể không yêu ta. Ta muốn y phải yêu ta!!!

V: Hử, vậy xem lại biểu hiện của người đi...

Lôi Bảo Chủ: Làm cái gì ta cũng bằng lòng!

V: Vậy, Tiêu Nhiễm, người thấy sao?

Tiêu công tử rất vô hại cười, không nói gì.

V: Tiêu công tử, hình như bọn họ cũng không thích người lắm.

Tiêu công tử lại tiếp tục cười vô hại, không nói gì.

V: Dường như Lôi Bảo chủ dùng mọi cách để dây dưa với người.

Tiêu công tử lại cười vô hại, không nói.

V: Tiêu công tử, ta không nhớ rõ rằng thân mụ như ta lại sinh ra người bị mặt liệt? (Polly: mặt liệt là như thên Nghiêm Lăng Phong trong Phong vô Nhai ý)

Tiêu công tử: Mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi.

V: Các hủ nữ bảo muốn hung hăng ngược Lôi Bảo Chủ.

Tiêu công tử: Tùy ý người, người ngược đi.

V: Tiểu Ngôn, fangirl rất thích người đó.

Tiểu Ngôn: Nga, chuyện đó là đương nhiên. Thiếu niên siêu xinh đẹp, thiên hạ vô song!

V: ...Cho nên trong bộ tiếp theo có thể sẽ bắt người làm diễn viên.

Nhan Ngôn: OMG, chẳng lẽ ta phải thành một cặp với tên kia? Ta không chịu đâu a!!!!

6. Chương 6

Lôi Vô Nhai tần ngần đứng trước cửa Sương Lâm Túy. Do dự mãi cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm đưa tay ra gõ cửa. Không có tiếng trả lời, cửa cũng không khóa, hắn liền trực tiếp đẩy cửa đi vào. Nhưng sau đó lại vì trận thế trong sân mà không tìm được phương hướng.

Trong trí nhớ, sân này cũng không tính là lớn, nhưng bố cục lại không hề đơn giản. Lôi Vô Nhai nhíu nhíu mày, bắt đầu tìm đường.

...

Chiếc hôn nồng nhiệt ngừng lại, thiếu niên đẩy hoàng sam công tử trên người ra, dùng tay lau đi nước bọt trên khóe miệng không biết là của ai.

Hoàng sam công tử chép chép miệng, dường như thấy vẫn chưa đủ, liền kéo tay của thiếu niên lại, một lần nữa hung hăng tấn công khoang miệng của hắn. Nhưng đáng tiếc lại bị thiếu niên nhanh chóng đẩy ra.

“Đã nói mỗi ngày chỉ được hôn ta một cái, đừng có mà tham lam!” Thiếu niên nghiêm mặt nói.

Hoàng sam công tử bữu môi: “Hẹp hòi.”

“Hừ...” Thiếu niên liền lùi mấy bước tránh xa sắc lang ra.

“Được rồi được rồi, ta biết người ngươi thích chính là Tiêu Nhiễm.” Hoàng sam nam tử tay buông thiếu niên ra.

“...” Trên mặt thiếu niên chợt đỏ ửng, lập tức mở miệng phản bác: “Ta đương nhiên thích y, chẳng lẽ ngươi không thích y sao?”

Nhưng cái thích này không phải là cái thích kia đâu, ngốc tử!

“Đúng rồi, đúng rồi, ta đương nhiên là cũng thích rồi!”

Bất quá, người mà ta thích chính là người đó, đồ đàn!

“Hừ!” Thiếu niên cố tìm cách đổi chủ đề, liền nhìn về hướng Lôi Vô Nhai đang đứng: “Này, xem đủ chưa?”

Lôi Vô Nhai kỳ thật chỉ là tình cờ đi ngang. Dù biết là phi lễ bất thị, nhưng lại đang cần tìm người để hỏi đường, liền giả như đang ngắm vườn mai. Khi nghe thấy thiếu niên gọi mình, liền không khách khí nói: “Tại hạ Lôi Vô Nhai... Nhan huynh, lại gặp mặt.”

“Ta biết ngươi là Lôi Vô Nhai.” Nhan Ngôn giấu cột nói: “Chỉ là không ngờ Lôi bảo chủ lại có sở thích rình mò người khác thân mật.”

Lôi Vô Nhai trong lòng sẵn đang có khúc mắc với hắn, lại thấy hắn dùng ngữ khí chế nhạo nói mình như một kẻ chuyên rình rập xem cảnh xuân phong. Không chỉ vậy, quá đáng hơn, hắn còn dám nói là hắn thích Tiêu Nhiễm. Hắn càng nghĩ, lửa giận càng bùng lên mạnh mẽ, liền không khách khí, tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Cái này không thể trách ta, có trách thì trách các ngươi không biết liêm sỉ, có thể ôm hôn nhau giữa ban ngày ban mặt.”

“Cứ làm như ngươi chưa từng làm việc này vậy.” Nhan Ngôn cũng không vừa, liền mỉa mai lại: “Ngươi cùng Tiêu Nhiễm lăn qua lộn lại, từ hậu hoa viên, cho tới hồ nước, thư phòng, thậm chí cả trong vườn mai, dưới gốc mai... Ta hỏi thật, còn có chỗ nào mà ngươi chưa thử không vậy?”

“Ngươi!” Lôi Vô Nhai nghe xong vừa sợ lại vừa giận. Sao hắn lại biết những chuyện giữa hai người họ, là Tiêu Nhiễm nói hắn nghe sao?

“Tại hạ là Trang Kỳ, lần đầu ra mắt Lôi Bảo Chủ, quả là hạnh ngộ, hạnh ngộ!” Trang Kỳ lúc này mới lên tiếng, cắt ngang màn đấu khẩu của hai người.

“Trang Tiểu Hầu Gia?” Lôi Vô Nhai nghe thấy chợt cau mày.

“Kẻ bắt tài đó chính là tại hạ.” Trang Kỳ cười nói, ngữ điệu có chút trào phúng.

Lôi Vô Nhai lại cau mày. Trang Tiểu Hầu Gia vốn là thiên chi kiêu tử của Bát vương gia – thân thúc của đương kim hoàng đế. Hắn là một người thông minh lanh lợi, tinh thông thương đạo, lại còn nắm trong tay một nửa mạng lưới kinh tế của hoàng triều. Điều đáng ngạc nhiên là sao Tiêu Nhiễm lại có thể kết giao với một nhân vật danh tiếng thế này. Thật ra y còn bao nhiêu chuyện giấu mình?

Mà quả thật như y đã nói, xuất thân của y, cơ nghiệp của y, bằng hữu của y, mình cái gì cũng không biết... Vậy mình biết nói gì với y bây giờ?

Nghĩ đến đây, thâm tâm Lôi Vô Nhai bỗng thấy hơi hoảng. Tiêu Nhiễm bồi bên cạnh hắn đã ba năm, đầu ấp tay gối, không nhớ nổi đã thân mật với nhau bao nhiêu lần. Nhưng xem ra giờ đây, y dường như đã xa vụn dậm. Không biết phải làm sao để một lần nữa có thể bắt kịp y. Giờ hắn đã hiểu vì sao hôm ấy y đã hỏi quan hệ của hai người rốt cục là gì?

Căn bản là cái gì cũng không có! Lôi Vô Nhai càng nghĩ lại càng giận. Tuy hắn không yêu Tiêu Nhiễm, nhưng hắn luôn cho rằng Tiêu Nhiễm yêu mình. Có điều bây giờ xem ra đây chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi. Có lẽ hắn nên quên y đi!

Nếu cái gì cũng chưa từng có, vậy chuyện này nên chấm dứt ở đây là tốt nhất. Như vậy chẳng phải người kia cũng rất hài lòng sao! Lôi Vô Nhai nghĩ đến đây, liền định chấp tay cáo từ. Dù cho tận đáy lòng, hẳn thực không cam tâm.

Nhưng Trang Kỳ chợt lên tiếng, cắt ngang dòng suy tư của hắn: “Hôm nay Bảo Chủ đến đây là để tìm Tiểu Nhiễm sao? Tiếc là Tiểu Nhiễm lại có việc phải ra ngoài rồi.”

“Muốn mượn có từ chối cũng nên tìm cái nào mới mẻ hơn đi.” Lôi Vô Nhai hừ nhẹ.

“Lần này là thật, Tiêu công tử đến Bạch Hoa Lâu để gặp Tiểu Nhu Nhi yêu dấu của y rồi.” Nhan Ngôn cực kỳ nỗ lực thêm dầu vào lửa: “Tiểu Nhu Nhi tinh thông cầm kỳ thi họa, cả sắc tài nghệ đều hội đủ. Vậy nên Tiêu công tử rất thích a.”

“Người không nên quá chú trọng chuyện này, nói vào chuyện chính đi.” Trang Kỳ gõ lên đầu hắn một cái: “Nhưng lần này Tiểu Nhiễm đi, chính là dùng mạng mình để đặt cược.”

“Người lo lắng như vậy, sao không chịu đi theo y?”

“Người chẳng phải cũng không đi sao? Ai, ta biết rồi, chắc là người không muốn nhìn thấy Tiểu Nhiễm và Tiểu Nhu Nhi tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình, làm bản thân phải ầm ức ăn giấm chua chứ gì.”

“Ngưng lại cái nào.” Ánh mắt Lôi Vô Nhai chợt cứng lại, trong đó dường như có chút nghi hoặc: “Tiêu Nhiễm, y gặp phải bất trắc gì sao?”

“Thực ra thì mọi chuyện vô cùng đơn giản. Người mời Tiểu Nhiễm đi dùng cơm hôm nay cũng chính là kẻ muốn lấy mạng của Tiểu Nhiễm. Tiểu Nhiễm vì muốn tránh phần nào nguy hiểm, nên đã chọn địa điểm là Bạch Hoa Lâu. Tiệp thể đi nhắc lại ước hẹn của Tiểu Nhu Nhi, nhất cử lưỡng tiện.” Trang Kỳ phụ trách giải đáp nghi ngờ: “Đúng lúc ta cùng Tiểu Ngôn không quá yên tâm, đang muốn đến xem xét tình hình. Lôi Bảo chủ, người có muốn đi chung không?”

“Được...” Lôi Vô Nhai trả lời vô cùng dứt khoát.

Dù sao, dù sao đi nữa, nếu Tiêu Nhiễm mà gặp chuyện không may thì Lam Ngọc sẽ rất thương tâm.

Lúc ba người đến Bạch Hoa Lâu, đã thấy Tiêu Nhiễm đang ôm một thiếu niên trong lòng, toàn tâm ép rượu hắn.

“Tiêu công tử... khụ khụ...” Thiếu niên sắc đến không chịu được nữa, đành xin y lượng thứ.

“Được rồi, được rồi, lần này coi như bỏ qua cho người vậy.” Tiêu Nhiễm nhìn thấy ba người đến, khẽ cười, liền buông người trong lòng ra.

“Tiêu công tử phong lưu phóng khoáng cả thiên hạ đều biết, xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền.” Nam nhân đang ngồi chợt nói.

“An Vương gia nói đùa.” Tiêu Nhiễm cười, đứng dậy nghênh đón ba người kia vào: “Các người sao lại đến đây? Ai, sẵn đã đến thì lại đây đi. Đến ra mắt An Vương gia.”

Ba người bước đến, cùng chấp tay thỉnh an An Vương gia.

“An Vương thúc.” Trang Kỳ tiến lên nói: “Tiểu Kỳ không mời mà tới, Vương thúc sẽ không giận chứ?”

“Sao lại nói vậy.” An Vương gia cũng cười nói: “Chỉ là Trang Tiểu hầu gia, Nhan công tử, Lôi bảo chủ, các người cùng đến thế này, không phải là vì sợ ta sẽ ăn Tiêu công tử đó chứ?”

“Nào dám! Nào dám! Chẳng qua là Tiểu Kỳ từ lâu đã nghe danh Tiểu Nhu Nhi sắc nghệ song tuyệt, đáng tiếc là vẫn chưa có dịp gặp mặt. Tiểu Nhu Nhi luôn cố tình canh lúc ta sắp đến mà rời đi. Nên lần này đành nhờ danh tiếng của Tiêu công tử, dẫn hai người họ đến ngắm Tiểu Nhu Nhi một lần.” Trang Kỳ nói, ánh mắt tán dương nhìn về phía thiếu niên bên cạnh Tiêu Nhiễm.

“Thì ra là thế.” An Vương gia gật đầu nói: “Cũng vừa đúng lúc, ta và Tiêu công tử vừa đàm luận chính sự xong. Đã đến lúc ta nên cáo lui, để không gian cho các người tiêu khiển.”

“An Vương gia không ngồi thêm chút nữa sao?” Tiêu Nhiễm đứng dậy theo.

“Không được, nếu tiếp tục ngồi đây, cộp cái ở nhà sẽ lột da ta mất.” An Vương gia cười nói: “Kỳ thật không sợ các người chê cười. Tình cảm của bản vương và Tiểu Nhu Nhi đã có chút tiến triển, chỉ là vẫn chưa có cơ hội. Lần này thật nên đa tạ Tiêu công tử.”

“Đâu dám! Đâu dám! Tiểu Nhu Nhi còn không mau kính Vương gia một chén?” Tiêu Nhiễm ra hiệu bảo thiếu niên.

Tiểu Nhu thông minh liền rót đầy hai chén rượu, hai tay nâng một chén: “Phúc khí của Tiểu Nhu Nhi, được Vương gia ưu ái, Tiểu Nhu Nhi kính Vương gia.”

“Giỏi, bốn vương cũng không khách khí.”

An Vương gia uống cạn chén rượu, liền rời đi.

Đợi đến khi xác định được An Vương gia cùng đoàn tùy tùng đã rời khỏi Bạch Hoa Lâu, mấy người bọn họ mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Nhiễm liền buông xuống vẻ trấn định đang phải ngự trang từ nãy đến giờ, mệt mỏi nằm ra tại chỗ, lẳng lặng nghỉ ngơi.

“Thế này là sao?” Trang Kỳ hỏi.

“Hắn dường như còn chưa biết. Hắn đến đây chỉ là nhờ ta hỗ trợ hành sự.” Tiêu Nhiễm trả lời: “Lần này, còn phải đa tạ Tiểu Nhu giúp ta diễn trò, mới có thể làm cho lão hồ ly đó không sinh tâm nghi hoặc.”

Lôi Vô Nhai kỳ thật đang rất nóng lòng muốn biết lúc này rốt cục là bọn họ đã “diễn trò” gì.

Tiểu Nhu cười cười: “Cùng người diễn trò, bị người vô lễ đủ kiểu, lại bị người làm dơ hết cả y phục. Vậy mà người chỉ nói được những lời này. Người xem, người phải bồi thường cho ta thế nào đây?”

“Cùng ngồi với người trong chốc lát được không?” Tiêu Nhiễm cười nói.

“Cũng được, dù sao ta cũng từng nợ người một ván cờ. Nếu bây giờ ta mời người hợp tấu, người sẽ không nỡ cự tuyệt đâu nhỉ?” Tiểu Nhu Nhi đứng dậy đến bên đàn ngồi xuống.

“Ta làm sao dám?” Tiêu Nhiễm cũng đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiểu Nhu Nhi, tính ngồi xuống. Nhưng y chợt nhớ ra chuyện gì, liền ngắt đầu hỏi: “Sao Lôi Vô Nhai lại đến nơi này?”

Rốt cuộc Lôi Vô Nhai cũng bị gọi đích danh, mặt bình tĩnh, khe khẽ một tiếng, không thèm trả lời.

Tiêu Nhiễm thấy thế cũng lại không đi quan tâm đến hắn, quay đầu liếc mắt ra hiệu với Tiểu Nhu Nhi, tay liền buông lời trên Đệ Nhất Bảo Cầm.

Ba người còn lại thấy thế cũng không có động tĩnh gì, chỉ lẳng lặng ngồi nghe tiếng đàn du dương. Nhan Ngôn và Trang Kỳ dù đã nghe quen, nhưng đã ba năm rồi không được nghe lại. Huống chi Lôi Vô Nhai, cho tới bây giờ vốn không hề biết Tiêu Nhiễm biết đánh đàn, chứ đừng nói gì là được nghe.

“Tiêu công tử từ nhỏ tinh thông âm luật, nên thuật dùng cầm, trống thuộc vào hàng nhất. Hay nhất chính là điệu nhạc dân gian của các bộ tộc vùng xa. Bất luận là hợp tấu hay độc tấu, đều là khúc nhạc Thiên Thượng Nhân Gian.” Nhan Ngôn nhìn Tiêu Nhiễm, tất nhiên là nói cho Lôi Vô Nhai nghe. Nam nhân này đối với Tiêu Nhiễm hoàn toàn không biết gì cả, nhưng lại có thể giấu y bên cạnh suốt ba năm, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ mà.

“Tiêu công tử chẳng những tinh thông âm luật, văn học hội họa cũng không phải tầm thường, kỹ thuật cũng là một cao thủ.” Trang Kỳ tiếp lời. Y vốn là đồng môn được gia đình tuyển lựa kỹ càng cho hắn.

Lôi Vô Nhai cũng chẳng biết có nghe thấy không, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Nhiễm. Trong đầu đột nhiên trống rỗng. Thoạt nhìn trông Tiêu Nhiễm và thiếu niên kia rất xứng đôi. Bọn họ lúc đó cùng nhau, mặt đối mặt, cùng cười, dường như trời sinh nên cùng một chỗ. Mà Tiêu Nhiễm hiện giờ dường như toàn thân phát ra ánh sáng, chiếu tỏa bốn phương. Chính mình ba năm ở cùng Tiêu Nhiễm cũng chưa bao giờ nhìn thấy thần thái này của y. Mọi người ở đây, hình như rất hiểu Tiêu Nhiễm, y thích cái gì, y tinh thông cái gì, y có bí mật gì, y gặp nguy hiểm gì. Chỉ có mình, phải, chỉ có một mình mình, đối với y hoàn toàn không biết gì cả.

Y quả thật không hề có chút tình cảm nào với mình sao? Ba năm qua thuần túy chỉ là để báo ân thôi sao. Vốn chỉ là mình không từ thủ đoạn để ép y phải bồi bên cạnh, chính mình vẫn luôn xem thường tình cảm lẫn mối quan hệ của cả hai. Kỳ thật từ đầu y đã không hề để ý, cũng không hề xem trọng mình? Nếu không, vì sao cái gì y cũng không nói cho mình nghe? Quả thật, Tiêu Nhiễm cho đến giờ cũng chưa từng để hấn tới gần, chưa từng cho hấn cơ hội đến gần cuộc sống của y, tiếp cận sinh mạng của y.

Tiểu khúc cuối cùng cũng dứt, Trang Kỳ cùng Nhan Ngôn vỗ tay khen hay. Dù sao đã ba năm chưa được nghe tiếng đàn tuyệt vời, mặc dù có chút mới lạ, nhưng vẫn rung động lòng người như xưa.

“Lôi bảo chủ?” Tiêu Nhiễm trực tiếp nhìn về phía Lôi Vô Nhai.

Lôi Vô Nhai hai mắt dường như đang nhìn y, nhưng lại tựa hồ đang lạc bước đến chốn bồng lai tiên cảnh nào rồi.

“Lôi Vô Nhai.” Lần này y trực tiếp gọi tên hấn.

Lôi Vô Nhai chợt bừng tỉnh hoàn hồn: “Cái gì? ”

“Vì sao người lại đến đây?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“Ta...” Lôi Vô Nhai nhất thời nghẹn lời, không biết phải nên nói thế nào.

“Là vì lo lắng cho ta sao?” Tiêu Nhiễm lại cười nói, trên khuôn mặt lộ vẻ nhu hòa: “Cảm ơn người.”

“Không cần...” Lôi Vô Nhai lúng túng nói.

“Lôi Vô Nhai.” Tiêu Nhiễm lại gọi: “Chúng ta làm bằng hữu đi.”

“Cái gì?”

Không riêng gì Lôi Vô Nhai bị bất ngờ đến ngỡ rằng mình đã nghe nhầm, mà cả ba người kia cũng cùng mở to hai mắt chớp chớp nhìn Tiêu Nhiễm.

“Chúng ta làm bằng hữu đi.” Tiêu Nhiễm ôn hòa cười nói “Không phải mọi người ở đây đều muốn xem Tiêu công tử và Lôi bảo chủ sẽ diễn trò gì sao? Nhưng không ngờ người cũng thật lòng quan tâm ta. Ta thật không muốn bỏ qua một người bạn tốt. Cho nên, sao chúng ta không quên đi quá khứ, một lần nữa làm lại từ đầu.”

Lôi Vô Nhai nhìn thật sâu vào mắt y, nhất thời không trả lời, một lúc lâu mới mở miệng: “Được.”

7. Chương 7

“Làm bằng hữu.” Chung quy là thế nào đây?

Lôi Vô Nhai sau khi nghe thuộc hạ báo lại việc Tiêu Nhiễm đã rời khỏi kinh thành, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Từ sau ngày ở Bách Hoa Lâu, hấn đã không đến tìm Tiêu Nhiễm nữa. Vốn định để cho y có thời gian an tĩnh dưỡng thương. Thật không ngờ y lại dám nhân cơ hội này mà lên đường rời khỏi kinh thành.

Tiêu Nhiễm rõ ràng là đang xem hấn như con rối để chơi đùa mà. Thật là tức không chịu nổi.

“Bảo chủ?” Chủ quản của Lôi Gia Bảo ở kinh thành, Vi Nhất, đang âm thầm quan sát sắc mặt của lão đại, cẩn trọng hỏi.

“Phát tin khẩn cho người ở các địa phương, nói tất cả chú ý, điều tra xem hiện Tiêu Nhiễm rốt cục là đang trốn ở nơi nào!” Không cam lòng việc bị y bỏ rơi, Lôi Vô Nhai cau mày.

“Dạ.” Vi Nhất đáp. Hấn đã từng nghe qua chuyện xấu của Lôi Vô Nhai và Tiêu Nhiễm, trong lòng phỏng đoán, chắc lại là chuyện tình nhân cãi vã gì đó nữa rồi.

“Là thật sao? Hẳn nhờ người của Thiên Vồng truy tìm tung tích của ngươi?” Tân Dư mở to đôi mắt đẹp, thủy mâu lộ ra tiểu ý.

Tiêu Nhiễm không trả lời, chỉ khẽ thở dài. Hiện giờ y đã ra một quy định mới cho Thiên Vồng. Phàm những việc liên quan đến y, tất cả đều phải báo cáo cho y trước, sau đó tùy theo sự an bài mà hành động.

“Lần này vì là đi quá vội vàng, không kịp báo cho hần biết. Chắc hẳn là vì chuyện này mà nổi đóa rồi.” Tiêu Nhiễm nói: “Huống hồ lần này ta thân đang trong hiểm cảnh, cũng không muốn khiến những người xung quanh bị vạ lây.”

“Phải phải phải, triết học của Tiêu công tử, ta sao lại không biết? Bất quá, có thể mượn tạm Lôi Gia Bảo đó của hần...”

“Cây to đón gió.” Tiêu Nhiễm lắc đầu. “Thôi được rồi, ta sẽ viết phong thư giải thích ngọn nguồn cho hần tường tận. Có thể sẽ làm hần tiêu tan chút lửa giận.”

Tân Dư chỉ gật đầu cho có, nhưng trong lòng lại nghĩ, mọi chuyện có thể dễ dàng vậy sao? Tiêu công tử chỉ thật muốn đối xử với Lôi Bảo Chủ như bằng hữu hay chỉ là tự...

Quả nhiên đã bị Tân lão bản đoán trúng.

Thư của Tiêu Nhiễm đại khái nói cho Lôi Vô Nhai nguyên do sự việc. Y bởi đang gặp nguy hiểm nên phải rời kinh thành xuống Tô Châu để tránh nạn. Bởi vô cùng vội vã nên không kịp cáo biệt hần, xin chân thành tạ lỗi. Đồng thời để bày tỏ sự chân thành của mình, y còn nói cho hần y chính là thủ lĩnh của Thiên Vồng, cũng cho hần vị trí biệt viện của y ở Tô Châu. Nếu sau này Lôi Vô Nhai có dịp du ngoạn Tô Châu mà Tiêu Nhiễm vẫn còn ở đó thì vô cùng hoan nghênh đến tìm y.

Thư gửi đi đã hai mươi ngày, vẫn chưa nhận được hồi âm của Lôi Vô Nhai. Cũng nghe tin từ Thiên Vồng báo lại, hần đã không còn tìm kiếm tung tích của mình nữa.

Bỗng một ngày, Lôi Vô Nhai đột nhiên lại xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Nhiễm.

“Tiêu công tử đã nói bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh ta tới tìm ngươi phải không?” Một bên khoe miệng của Lôi Vô Nhai cong lên: “Không phải chỉ là thuận miệng nói suông đó chứ?”

“Ta... Ngươi...” Tiêu công tử không hổ danh là “Bát diện nhân”, nét mặt thay đổi nhanh như trở bàn tay, thoáng cái đã nở nụ cười ôn hòa với hần: “Làm gì có chuyện đó, chỉ là, hiện giờ thời cuộc rối ren... Ta khi đó không kịp nói với ngươi cũng vì không muốn cuốn theo ngươi vào sự kiện lần này.”

“Tại sao?” Lôi Vô Nhai hỏi: “Chẳng phải đã nói chúng ta là bằng hữu sao?”

“Cả đời Tiêu Nhiễm gặp tai kiếp vô số, cho tới lúc này cũng chưa từng để liên lụy đến bằng hữu.” Tiêu Nhiễm đáp.

“Đối với Tiêu công tử mà nói, bằng hữu chỉ để đồng cam.” Tân Dư không biết từ khi nào cũng tiến vào đại sảnh. “Theo cách nghĩ kỳ dị của y mà nói, có thể cùng y cộng khổ chỉ duy nhất người mà y cam nguyện đồng hành suốt cuộc đời. Lôi bảo chủ, có lẽ ngươi từng có tư cách này, nhưng bây giờ, chỉ sợ là cũng chỉ có thể theo chúng ta, đứng ở một bên nhìn Tiêu công tử diễn trò hay mà thôi.”

“...Nếu ta cố tình muốn cộng khổ thì sao?” Lôi Vô Nhai có chút tức giận nói, hần không hề phát hiện ra trong lời nói của mình, bất giác có chút mập mờ.

Tân Dư liền không thêm nhắc lại, chỉ che miệng cười.

“Ta...” Tiêu Nhiễm nhất thời không biết nói gì, chỉ cười rộ lên: “Cho nên ta nói, các ngươi hai người như một, đều thích phiền phức mà. Lôi huynh, ngươi không để ý nếu ta gọi ngươi như vậy chứ?”

Để ý sao? Chẳng phải trước kia y đều gọi hần là “Vô Nhai” sao? Nhưng rõ ràng bây giờ quan hệ của bọn họ không còn như trước. Hần cũng không có ý kiến gì, coi như đành cam chịu. Kỳ thật lần này tới miền Nam, trong lòng hần cũng không rõ nguyên do. Chỉ là mơ hồ cảm giác được mình không thể buông người này ra. Sau khi hần biết Tiêu Nhiễm gặp phải bất trắc, trong lòng vô cùng lo lắng cho y. Nam nhân này từng cùng hần đồng sàng cộng chẩm suốt ba năm, mặc dù cái gì cũng không nói với hần, nhưng ít ra y vẫn luôn an toàn, không cần lo nghĩ. Nhưng tại sao vừa rời khỏi mình, y lại không ngừng lâm vào hiểm cảnh?

Mặc dù có thể thân thể y vốn không hề đơn giản, nhưng hần vẫn không tài nào ngăn được lòng lo lắng cho y. Vì vậy, hần liền đem sự lo lắng này xem như bằng hữu quan tâm nhau. Nghĩ sao làm vậy, hần ngay lập tức quyết định tới miền Nam.

Khi biết Tiêu Nhiễm chính là thủ lĩnh của Thiên Vồng, hần vừa lo sợ, lại vừa tức giận. Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có gì quá bất ngờ, dù sao hần cũng đã tập dần quen với những bí mật của y.

“Lôi huynh.” Bên kia Tiêu Nhiễm vừa lại mở miệng: “Có lẽ ngươi vẫn chưa rõ về tính cách của ta, đương nhiên ta có thể cũng không hiểu mấy về ngươi. Bất quá, lần này sự tình vô cùng trọng đại, ta thật không hy vọng ngươi vì ta mà sa vào nguy hiểm. Dư nhi, cùng Tiểu Ngôn, Trang Kỳ, tuy có chút liên quan nên cùng giúp một tay, nhưng tình thế bắt buộc cũng đành phải dừng lại. Mặc dù như ngươi nói, ta có thể nhờ đến oai danh Lôi Gia Bảo, nhưng chính là ta không muốn giang hồ lại dấy lên những lời đồn đại không hay, gây cho ngươi không ít phiền phức không đáng có.”

“Trong mắt ngươi, ta là kẻ chỉ vì mấy lời đàm tiếu của thiên hạ mà nao núng sao?” Lôi Vô Nhai nói, ánh mắt vô cùng bất mãn.

“Cái đó cũng không đúng.” Tiêu Nhiễm than nhẹ, lấy tay xoa nhẹ thái dương: “Ta chỉ là lo lắng cho an nguy của ngươi.”

“Ta cũng lo lắng của ngươi, cho nên ta mới đến.” Lôi Vô Nhai nói thẳng: “Ngươi từng nói, ta căn bản không hề biết chút gì về Tiêu công tử ngươi. Ta không quan tâm cái lý luận bằng hữu là chỉ để đồng cam gì gì đó của ngươi. Còn về chuyện lần này, ta nhất định phải quản!”

Tiêu Nhiễm một lúc lâu không nói gì, chỉ nhìn hần thật sâu, trong mắt lóe hào quang, hần cũng không tránh né, mặt đối mặt với y.

Cả hai im lặng hồi lâu đến gần như hóa thành tượng, nhưng Tân Dư lại cảm thấy cả người run rẩy. Không hiểu sao Tân Dư chợt thấy trong mắt hai người không ngừng phóng ra sấm sét?

“Người thật sự muốn làm bằng hữu của ta?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi chỉ là thuận miệng nói suông?” Lôi Vô Nhai trầm giọng hỏi lại.

“Đương nhiên không phải, chỉ bất quá...” Tiêu Nhiễm khẽ cười nói: “Sau này, phiền ngươi chiếu cố rồi.”

Lôi Vô Nhai có chút khó hiểu, nhưng Tân Dư lại biết chính xác ý của y. Sao mà Lôi Vô Nhai may mắn đến thế, có thể quen biết rồi cùng chung sống với Tiêu công tử suốt ba năm. Tuy có chia tay nhưng lại giờ lại có thể một lần nữa nhận lại cơ hội làm quen y. Mặc dù đây cũng không phải là quá trình tốt đẹp gì, nhưng dù sao Tiêu công tử... hắc hắc... Ân, rất đáng để thưởng thức a. Đáng tiếc Trang Tiểu Hân Gia và Nhan Ngôn lại không có ở đây, không thể thừa cơ tạo không ít sóng gió, làm cho mọi việc thêm phần thú vị.

Mặc dù Lôi Gia Bảo ở Giang Nam cũng có phân đà, nhưng Lôi Vô Nhai bảo muốn ở lại gần đây để có thể thuận tiện xem chừng. Mặt khác, Tiêu Nhiễm đã ở lại Lôi Gia Bảo của hần ba năm. Tuy thời gian không gọi là dài nhưng rõ ràng là y đã ở nhà của hần, thì giờ y phải cho hần trú lại biệt viện của y ở Tô Châu “Bích Như Lam” mới phải đạo chứ.

Lôi Vô Nhai đại khái cũng biết đầu đuôi sự tình. Vì Tiêu Nhiễm vốn là thủ lĩnh đứng đầu của mạng lưới tình báo, đương nhiên là bất diện oai phong, kết giao với không ít loại người. Rất nhiều người cũng muốn tìm đến nhờ vả y. Nhưng Tiêu Nhiễm lại chỉ tiếp những việc mà y thấy hứng thú. Hoặc những việc vô cùng nghiêm trọng y mới quan tâm đến. Lần này y sau ba năm lại tái xuất giang hồ, liền gặp phải vụ làm ăn này. Một lão nhân gia có chút quan hệ cá nhân với y, ủy thác Thiên Vồng đến hoàng cung để tìm tin tức của cháu ngoại. Y tự mình đi, đáng tiếc đêm đó vào cung dò xét đã phát hiện ra một bí mật, liền bị cấm vệ quân phát hiện. Bản thân bị trọng thương. Cuối cùng ngã vào góc biệt viện của một người lạ, được một thiếu niên cứu. Không biết là may mắn hay bất hạnh, thiếu niên đó chính là người y cần tìm. Mà bí mật y bắt cần thám thính được, lại chính là lý do của cái họa sát thân lần này.

“Có liên quan đến An Vương gia sao?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Ai, một năm trước Giang Nam bị hồng tai, triều đình cứu trợ, ban xuống mười vạn lượng hoàng kim, lại bị tham ô hết tám vạn. Hoàng thượng tức giận đến nổi ngay cả Trang Kỳ cũng tra xét, sau đó còn lệnh cho

hắn phải tìm ra người chủ mưu. Đáng thương lúc đó hắn lại không tìm được ta.” Tiêu Nhiễm cười khẽ.

“Là An Vương gia làm?” Lôi Vô Nhai hầu như khẳng định.

“Đúng vậy, ngày ấy nghe được cuộc mật đàm của hắn và sủng phi của hoàng đế hiện giờ Sầm Quý Nhân, sau khi dẫn đo mới biết được.” Tiêu Nhiễm đáp: “Sau đó An Vương gia tự nhiên lại đến tìm ta làm cho chúng ta giật mình. Hóa ra chỉ là hắn muốn nhờ tìm giúp nữ nhi của hắn cùng một nữ tử ở Giang Nam sinh ra. Đương nhiên vẫn không bài trừ được chuyện hắn nghi ngờ ta.”

“Vậy ý định lần này của ngươi là...”

“Vừa giúp Trang Kỳ lại vừa giúp cho chính mình. Một bên trốn An Vương gia một bên phái người điều tra chứng cứ tham ô năm đó.” Tiêu Nhiễm than nhẹ: “Mọi người nói Tiêu công tử phong lưu tiêu sái, nhưng lại không biết Tiêu công tử hơn nửa cuộc đời đều sống trong mưu toan cùng nguy hiểm. Lúc này mới chợt nhớ, ba năm sống ở Lôi Gia Bảo người lại chính là khoảng thời gian tinh khiết nhất, bình an nhất.”

“Vậy tại sao ngươi lại ra đi?” Lôi Vô Nhai nhất thời thốt ra.

Tiêu Nhiễm liếc hắn một cái, trừng mắt nhìn, lãnh đạm cười nói: “Tiêu công tử tất nhiên là yêu tinh khiết và an bình, nhưng cũng không phải là không thương những âm mưu cùng nguy hiểm.”

“Vậy à, vậy thời gian qua đúng là làm khó ngươi rồi.” Lôi Vô Nhai đến gần nỉ non.

“Sự việc như thế cũng là tại ta cam tâm tình nguyện.” Tiêu Nhiễm cắt đứt: “Ngày đó ta ra đi cũng do tâm tình hỗn tạp lo lắng. Tuy nhiên, ngươi cũng không nên hy vọng, ba năm kia... cũng có thể... chẳng là gì cả.”

Y có thể dễ dàng chối bỏ ba năm chung sống cùng hắn như vậy sao? Trong mắt Lôi Vô Nhai thâm trầm.

“Thực ra cũng không phải chỉ vì nguyên do đó.” Tiêu Nhiễm nửa thật nửa đùa nói: “Tốt xấu gì ta cũng là người đứng đầu của Thiên Vồng, tất nhiên là phải biết chút ít về Bát Quái.”

“Ân?” Lôi Vô Nhai nhú mày.

“Tỷ như, ngươi đối với Lam Ngọc...” Tiêu Nhiễm khoé miệng bởi móc sâu xa, trong mắt mang ý cười, cổ ý không nói rõ.

Lôi Vô Nhai ngữ điệu nhất thời ấp úng, sắc mặt không vui, một hồi lâu mới như tức giận nói: “Thiên Vồng từ khi nào lại thu thập cái loại tin tức này ...”

“Cái này cũng là do thủ lĩnh này làm không tốt... cho nên mới sống không quản thể sự ba năm. Nên bị Trang Tiểu hầu gia rảnh rang mang ra nghiên cứu...” Tiêu Nhiễm tự giễu nói.

“Ngươi là nói chúng ta...” Miệng lưỡi Lôi Vô Nhai có chút khô liên ngồi dậy. Hắn nhớ tới lời Nhan Ngôn ngày ấy, hắn cùng Tiêu Nhiễm...

“Ân, bởi vì khoảng thời gian đó, ta hoàn toàn vứt Thiên Vồng cho người dưới quyền. Vậy nên dĩ nhiên một điểm cũng không biết.” Tiêu Nhiễm lắc đầu: “Thực sự là sai lầm...”

Bát quái chỉ vương lại bị phản bác, thù này là khẳng định phải báo. Huống hồ hai người kia còn không biết sống chết là gì, biết hắn đang ở trong Sương Lâm Túy mà còn dám thân mật ôm ấp!

Lôi Vô Nhai sắc mặt vô cùng quỷ dị. Tiêu Nhiễm cũng biết hắn thẹn quá hoá giận, liền không nói về chuyện này nữa mà lảng sang chuyện khác: “Đã kể nhiều chuyện như vậy cho ngươi biết. Ngươi cũng không nên oán giận ta nữa.”

Lôi Vô Nhai lại nói: “Không đủ.”

“Ân?” Tiêu Nhiễm nhú mày.

“Đừng nói ngươi không biết chuyện của ta. Ngươi biết bao nhiêu việc về ta, ta cũng phải biết bấy nhiêu việc của ngươi!” Thậm chí nhiều hơn cũng không sao.

Tiêu Nhiễm giật nhẹ khoé miệng, Bát Quái là thiên tính của y, nếu không y lấy gì mà làm tình báo? Những chuyện không lớn thì nhỏ của Lôi Vô Nhai, y đều biết cả. Nếu làm theo lời hắn thì hai người không ăn

không ngủ cả ba ngày ba đêm cũng không sao nói hết. Vì thế y liền nhanh chóng đổi đề tài: “Nhắc đến mới nhớ, mừng một tháng sau là sinh thần của ngươi, ngươi muốn lễ vật gì?”

Lôi Vô Nhai giật mình, năm ngoái, cũng vào thời điểm này, Tiêu Nhiễm đã từng hỏi hắn: “Sắp đến sinh thần của ngươi rồi, ngươi muốn lễ vật gì?” Nghĩ tới câu nói này, giống như lại nhớ tới khi đó, hai người dường như chưa hề cách xa...

“Àn.” Tiêu Nhiễm nghi hoặc nhìn hắn.

“Đánh đàn, uống rượu.” Lôi Vô Nhai lấy lại tinh thần, nói: “Chỉ cần ngươi cùng ta uống một bầu rượu, dạo một khúc đàn là tốt rồi.”

“Vậy cứ thế mà làm.” Tiêu Nhiễm nói, chẳng phải đều là sở trường của y cả sao?

8. Chương 8

Tuy rằng đang ở Giang Nam nhưng sự vụ lớn nhỏ của Lôi Gia Bảo hắn đều một tay xử lý. Sau khi giải quyết hết sự vụ, tâm tình của Lôi Vô Nhai cực kỳ tốt, từ phân đà trở về Bích Như Lam.

Từng hỏi qua Tiêu Nhiễm sao cái tên của nơi này lại nho nhã như vậy. Tiêu Nhiễm trả lời rằng hai toà biệt viện đều là do người khác tặng cho, tên cũng là do người ấy đặt. Hắn hỏi người kia là ai vậy, y chỉ cười mà không đáp.

Hôm nay chính là sinh thần của hắn, Tiêu Nhiễm cũng là đã đáp ứng hắn ngày này sẽ cùng hắn uống rượu gảy đàn.

Trước đây, những khi tâm tình hắn tốt, sẽ cùng Tiêu Nhiễm đối ẩm dưới trăng, nói chuyện trên trời dưới đất. Nhưng dù sao cũng rất ít, cho nên, hắn rất mong chờ mau đến tối nay.

Tiêu Nhiễm đã ngồi sẵn trong sân, mang theo đàn và rượu, còn có mấy món đồ nhắm, trên cây treo một chiếc đèn ***g con con. Trời còn chưa tối hẳn, nên đèn ***g chỉ phát ra ánh sáng yếu ớt.

Thấy hắn đã tắm rửa sạch sẽ, còn thay cả y phục mới, Tiêu Nhiễm nhu hoà cười: “Mời ngồi.”

Lôi Vô Nhai cảm thấy như vừa gội đầu giữa gió xuân. Thật trùng giờ cũng đang là mùa xuân, gió đêm hiu hiu, thật là sảng khoái.

Cũng không quá nhiều lời, Tiêu Nhiễm bắt đầu gảy đàn. Tiếng đàn du dương, thanh âm chất chứa cả vui mừng cùng khoái hoạt. Lôi Vô Nhai nhìn chăm chăm vào người đánh đàn. Tiêu Nhiễm cũng như đang thăm dò lại, chốc chốc lại nhìn thẳng vào mắt hắn, đậm đậm nhất tiếu.

Tiêu Nhiễm tuấn mỹ, phong tình như vậy, hắn dường như chưa bao giờ được thấy qua. Hắn cứ ngỡ mới chợt nhận ra, có chút bất đồng.

Bọn họ đã không còn là loại quan hệ này. Lại càng không thể trở về như xưa. Thừa nhận chuyện này khiến cho hắn cảm giác được tim mình thật quá trĩu nặng, không khỏi đau lòng đôi chút.

Tiểu khúc đã dứt, Tiêu Nhiễm đi tới trước bàn đá, ngồi xuống, nói: “Tiểu khúc vừa rồi, vốn là khúc nhạc mà một tộc người thiểu số ở phương Nam thường đàn cho những em bé chào đời vào mùa xuân. Đại ý là trái đất hồi xuân vạn vật tái sinh, trẻ con ra đời vào mùa xuân, vốn là Đại Địa Chi Tử, nhất định sẽ nhận được sự phù hộ và chúc phúc của đất mẹ thiêng liêng.”

Vừa nói, vừa rót đầy hai chung rượu, rồi chuyền một chung cho Lôi Vô Nhai: “Là Tiêu Dao Tử mà ngươi thích nhất đó.”

Lôi Vô Nhai tiếp nhận: “Đa tạ...”

“Sinh thần vui vẻ.” Tiêu Nhiễm nói.

Uống cạn chung rượu, Tiêu Nhiễm lại vươn tay, rót đầy hai chung khác.

“Tiêu Nhiễm? Người thích uống rượu gì?” Lôi Vô Nhai hỏi.

Tiêu Nhiễm ngẩn người. Phải rồi... theo lời của Lôi Vô Nhai, y biết bao nhiêu về hắn, hắn cũng phải biết bất nhiêu về y. Đưa tay nhu nhu thái dương, không lẽ tối nay lại chuyển thành cục diện, Lôi Vô Nhai hỏi, còn y trả lời sao?

“Người thích uống rượu gì?” Lôi Vô Nhai hỏi: “Thích ăn món gì? Người yêu thích loài cây nào? Thích loài hoa nào? Thích đọc sách gì? Có sở trường gì? Kế tục nơi nào? Nhà ở đâu? Trong nhà có những ai? ”

Hắn không hiểu rõ y, thế nên mới liên hỏi, nếu Tiêu Nhiễm nói cho hắn, hắn nhất định sẽ ghi nhớ tận tâm can.

Mới đầu Tiêu Nhiễm có chút yên lặng, nhưng lập tức phản ứng lại, lãnh đạm cười nói: “Việc này, người nên tự mình tìm hiểu không phải sẽ càng ý nghĩa hơn sao? ”

Lúc này đến phiên Lôi Vô Nhai sửng sốt: “Hảo, ta nhất định phải biết hết tất cả mọi thứ, từ lớn đến nhỏ, chỉ cần liên quan đến người, ta đều sẽ biết! ”

Tiêu Nhiễm không nói gì chỉ lãnh đạm cười, nâng chén rượu ra hiệu cho Lôi Vô Nhai.

Lôi Vô Nhai cũng nâng chén rượu lên, nhẹ tương chạm cùng y. Thanh âm lạnh lạnh phảng phất gõ vào tâm lý hắn, thật lâu không thể tản đi.

Đêm đã khuya, trăng lên cao giữa trời. Ngọn nến trong đèn ***g đã cháy hết. Tiêu Nhiễm vốn muốn ngắm ánh sáng của trăng, nên cũng không châm thêm nến.

Hai người tán gẫu chuyện trên trời xuống đất, vô cùng thoải mái. Giây phút đậm vẻ thích thú, Tiêu Nhiễm lại gảy một khúc. Lôi Vô Nhai hoàn toàn chưa bao giờ nghe qua giai điệu này. Điệu hát dân gian của một dân tộc nào ở xa, xa lắm, quả thật vô cùng độc đáo.

Đã uống cạn ba bầu rượu, nhưng trên mặt hai người lại không hề có chút hơi men, mà cũng không hề thấy buồn ngủ.

Trước đây quen biết ba năm, tiện dãi đến với nhau, đều quá vội vàng. Cả hai chưa kịp hiểu hết về nhau, nên càng không thể nói đến chữ “yêu”. Lôi Vô Nhai cảm giác lần nâng chén cộng ẩm này, dường như là hai người mới bắt đầu làm bằng hữu. Bởi vì tìm được một tri kỷ chong đèn, bồi rượu suốt đêm là một việc cực kỳ khó khăn, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Dưới ánh trăng, Tiêu Nhiễm một thân bạch y, trên khuôn mặt đã có chút ửng hồng. Dáng vẻ biếng nhác mà lơ là, làm cho Lôi Vô Nhai cảm thấy trên người y dường như toả ra một làn sáng nhu hoà, mờ ảo. Lôi Vô Nhai vẫn biết Tiêu Nhiễm rất đẹp, không phải như dạng nhu nhược của nữ tử, mà là từ trong khí tức phát ra, khiến cho tất cả những người trong tầm mắt đều bị hấp dẫn. Chính hắn cũng không ngoại lệ. Mặc dù không yêu thương, nhưng vẫn sẽ bị hấp dẫn. Hơn nữa, y lại từng thân phục dưới thân mình... Hắn bất giác hoảng sợ thấy cổ họng mình có chút bắt đầu thắt lại. Lôi Vô Nhai sắc điệu hít sâu, dề xuống hình ảnh kiều diễm đang xuất hiện trong đầu. Hắn không muốn làm cho Tiêu Nhiễm phát hiện ra suy nghĩ xấu xa của hắn đối với y.

Mà Tiêu Nhiễm lại khanh khách cười, rồi nhìn về phía Lôi Vô Nhai, có vẻ hết sức vô hại cùng vô tội.

Đúng rồi, đây là biểu cảm sở trường nhất của Tiêu công tử. Lôi Vô Nhai nhớ kỹ lần đầu khi gặp gỡ, mới được thấy qua vẻ mặt như vậy của y. Rồi chuyện sau đó xảy đến, y vẫn luôn tỏ vẻ bình tĩnh. Dù cho y đang ở dưới thân hắn, hay sau khi bị thương, cũng luôn quật cường lạnh nhạt. Cho nên mỗi lần, hắn đều không ngại dùng hết mọi thủ đoạn, chỉ mong đập tan cái thái độ hờ hững khiến hắn hận tới nghiến răng. Hắn cho là Tiêu Nhiễm nhất định là cái dạng này rồi. Tiêu Nhiễm ở trước mặt người khác, chung quy luôn tiểu phi tiểu, hành xử luôn linh hoạt chuyển đổi giữa vô hại và vô tội. Nghĩ đến như vậy mới thấy, Tiêu công tử chưa từng bày tỏ thái độ của mình một cách rõ ràng trước mặt người ngoài, căn bản chỉ như vậy với một mình hắn thôi sao? Lôi Vô Nhai cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Cuối cùng cũng nên ngừng ở đây. Mặc dù Lôi Vô Nhai thấy rằng cứ ngồi như vậy đến hừng đông cũng chẳng quan hệ. Nhưng hắn vẫn không quên trên người Tiêu Nhiễm còn vết thương chưa lành, liền nghĩ không

muốn làm y mệt.

Hai người đứng dậy, cũng không để ý tàn cuộc trên bàn đá, cứ để đó, dù sao sáng mai cũng sẽ có người đến dọn.

“Tiêu Nhiễm, đa tạ người.” Lôi Vô Nhai nhìn thẳng vào mắt Tiêu Nhiễm, nói.

“Không cần khách khí.” Tiêu Nhiễm cười nói, rồi gấp một cái không lớn cũng không nhỏ.

Đóng cửa phòng, Tiêu Nhiễm lại gấp, gột tẩy đơn giản, rồi cởi áo ngoài lên giường nằm.

Mặc dù hơi mệt, nhưng y lại không thấy buồn ngủ, tuy có chút đói, nhưng hiện tại cái gì cũng ăn không vô.

Y bắt đầu nghĩ tới những chuyện đã xảy ra gần đây.

Bao gồm cả hành động của Lôi Vô Nhai có chút ngoài dự đoán của mọi người. Hay có thể nói, mọi chuyện vốn không có gì, nhưng do Lôi Vô Nhai cố ý quấy rầy, làm nó trở nên phức tạp.

Sự tình không liên quan đến mình, nếu cứ cố chấp suy nghĩ chỉ càng thêm đau đầu. Y trước nay đều có thể linh hoạt phán đoán tâm ý của người khác, nhưng lần này lại không tài nào hiểu được tâm ý của Lôi Vô Nhai. Bọn họ mang chuyện lớn nhỏ giữa y và Lôi Vô Nhai ra đùa cợt, y cũng chẳng quan tâm. Con người luôn có nhược điểm, quả thật ba năm qua, Lôi Vô Nhai chính là nhược điểm của y. Nhưng còn bây giờ, bây giờ thì sao? Lôi Vô Nhai là bởi vì Lam Ngọc, cho nên mới muốn phục hồi lại quan hệ của bọn họ sao? Tiêu Nhiễm giật nhẹ khoé miệng cong lên, vốn từng là tình nhân ba năm. Nhưng y vẫn không tài nào hiểu được cái ý nghĩa buồn cười đó của Lôi Vô Nhai. Hẳn cứ nhiên suốt ngày lo sợ y đi theo Lam Ngọc... Không biết nên khóc hay cười.

Quên đi. Tiêu Nhiễm xoay người ngã ra giường, nhắm mắt lại. Đây là tư thế mà mỗi khi y ngủ không được đều dùng đến. Cho dù ngày hôm sau cái cổ đau buốt, mỗi nhử, nhưng có thể có hiệu quả làm cho y yên giấc. Ngô, đây cũng là một trong số các thói quen của Tiêu công tử, không biết nam nhân kia có hứng thú muốn biết không đây? Khoé miệng Tiêu Nhiễm chột thản nhiên cười, không nên suy nghĩ quá nhiều.

9. Chương 9

Quả nhiên là sáng dậy cổ vừa đau buốt vừa nhức làm Tiêu Nhiễm phải chau mày. Nhưng cũng còn may là vẫn chưa rơi khỏi gối.

Lôi Vô Nhai từ sáng sớm đã ra ngoài để lo sự vụ ở phân đà của Lôi Gia Bảo nên hẳn không đến để đánh thức y như mọi ngày. Vì vậy, lúc này trong sân mang một không khí vô cùng tĩnh lặng.

Nếu mà trong Sương Lâm Túy trồng cây phong và cây mai cạnh nhau, thì ở đây lại là một vườn đào. Hai tòa tiểu viện này, một là do trưởng huynh tặng cho y, còn một là do phụ thân tặng. Tiêu Nhiễm mãi mê đưa mắt ngắm nhìn vườn hoa đào trong viện đang khoe sắc. Mỗi cây đều mang một vẻ thập phần quyến rũ. Lại chợt nhớ cũng lâu rồi mình chưa gặp lại huynh trưởng cùng vị phụ thân không biết rõ sống chết nơi nào.

Bỗng nhiên ở bên khung cửa sổ có một con chim ưng đáp xuống, dáng vẻ thật kiêu ngạo đậu trên song cửa. Nó chao mắt nhìn Tiêu Nhiễm rồi cất hai tiếng gọi.

Miệng Tiêu Nhiễm thoáng mỉm cười thầm nghĩ Thiên Vọng không giống như các tổ chức thông thường, không dùng những con bồ câu hòa nhã dễ gần để đưa thư, mà lại chọn những chú chim ưng bình thường khó lòng thuần phục. Trời sinh đã mang tính kiêu ngạo, không bao giờ chịu khuất phục con người. Nên khi dùng trong tình báo, tính an toàn mang lại cũng cao hơn hẳn. Tuy rằng ban đầu y cũng đã bỏ ra không ít công sức.

Gỡ lấy mật thư trong ống trúc dưới chân chim ưng, y đưa tay vỗ vỗ cánh nó tỏ ý bảo nó không cần chờ, có thể bay đi được rồi. Quả nhiên, con chim ưng kia cũng không thèm liếc y lấy một cái, nhẹ nhàng cúi mình giang cánh bay đi mất.

Tiêu Nhiễm lại mỉm cười nhẹ nhàng mở mật thư trong tay ra.

Thì ra An Vương gia có thân tín ở Dương Châu. Vào khoảng thời gian số hoàng kim cứu trợ nạn dân bị thất thoát, người này lại vừa khéo cũng đang ở Hàng Châu.

Như vậy, tiếp theo, y nên đi Dương Châu, hay Hàng Châu đây?

Thường thì buổi trưa Lôi Vô Nhai sẽ không về biệt viện. Nhưng hắn luôn về kịp bữa tối, để cùng ăn cơm với Tiêu Nhiễm.

Vì vậy, trong lúc dùng cơm, Tiêu Nhiễm đã nói cho hắn biết ý định của mình. Còn hỏi ý kiến Lôi Vô Nhai xem nên đi Dương Châu tốt, hay là Chiết Giang tốt.

Lôi Vô Nhai thoáng nhẹ cau mày. Hắn cảm thấy Tiêu Nhiễm hình như luôn nói một làm mười, thật khiến cho người khác không sao có thể theo kịp cước bộ của y.

“Àn?” Tiêu Nhiễm thấy hắn không đáp, tự hỏi nét mặt này của hắn là sao? Y liền nghi hoặc nhướn mày, nhưng lại bất cẩn xoay đầu hơi mạnh, làm động đến cổ, bỗng một trận co rút đau đến rơi nước mắt. Tiêu Nhiễm không khỏi nhíu chặt mi, khẽ hít một ngụm lạnh khí.

“Làm sao vậy?” Lôi Vô Nhai thấy y như thế, vội vàng buông bát, lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là tối qua ngủ quên, nên lặn khỏi gối.” Tiêu Nhiễm trả lời.

“Có muốn ta giúp người xoa bóp một chút không?” Lôi Vô Nhai ân cần hỏi.

“Cơm nước xong rồi tính.” Tiêu Nhiễm đáp: “Ta rất cuộc nên đi nơi nào trước?”

“... Cơm nước xong rồi tính.” Lôi Vô Nhai lại cầm lấy bát đĩa gấp một ít thức ăn cho vào bát của y.

“...”

Trong thư phòng chỉ độc nhất một ngọn đèn vàng leo lét, Tiêu Nhiễm nằm trên tháp quý phi, để cho Lôi Vô Nhai tùy ý xoa bóp cho mình.

Lúc hai người vẫn còn là tình nhân nói tuy chỉ là hư tình giả ý, nhưng bọn hắn trong lúc đó cũng thường có những hành động thân mật. Lôi Vô Nhai cũng đã quen với thân thể của y. Nên hắn tự mình biết điều chỉnh lực đạo mạnh nhẹ khác nhau, làm Tiêu Nhiễm vô cùng thoải mái. Y không nhịn được mà khép dần hai mắt tựa đi vào cõi hư vô, hô hấp cũng dần ổn định hơn...

“Đi Dương Châu đi.” Lôi Vô Nhai nói.

“Àn?” Tiêu Nhiễm đáp lại khi đang bị cơn buồn ngủ tấn công.

“Chúng ta đi Dương Châu đi.” Lôi Vô Nhai nói.

“Chúng ta?” Tiêu Nhiễm cười: “Lôi Gia Bảo cũng có phân đà ở Dương Châu sao?”

“Ta trong vòng hai ngày sẽ bàn giao lại toàn bộ sự vụ. Với lại gần đây cũng không có chuyện gì trọng đại, nên có thể để bọn thuộc hạ xử lý.” Lôi Vô Nhai thần nhiên đáp.

“Lôi huynh, người đối với ta thật tốt.” Tiêu Nhiễm vẫn như cũ, từ từ khép hai mắt lại, hừ giọng mũi nói. Khiến cho Lôi Vô Nhai cũng không biết y có còn thanh tỉnh hay không.

“Là thật lòng sao?”

“Phải, là thật lòng ta muốn vậy.” Lôi Vô Nhai đáp, ngữ khí hắn lúc này cực kỳ nghiêm túc. Trong lòng chợt hơi khó hiểu, không phải hắn đã nói rõ là sẽ giúp y một tay rồi sao, sao lại hỏi câu này?

“Quả nhiên, trở thành bằng hữu của người là một quyết định đúng đắn của ta.” Tiêu Nhiễm thần nhiên nói.

Thế này, không phải nên là tình nhân sao? Mặc dù không yêu y, nhưng vẫn muốn tự y thừa nhận trong lòng y chỉ có mình hắn. Cứ cho là hắn rất tự phụ và vô sỉ đi, nhưng dù sao nam nhân này cũng đã biết nguyên nhân vì sao khi xưa hắn theo đuổi y.

“...Người biết từ khi nào?” Lôi Vô Nhai do dự trong chốc lát, nhưng vẫn không nhìn được liền hỏi.

“Àn?” Tiêu Nhiễm xoay đầu sang một bên.

“Biết ta đối với Lam Ngọc...”

“Àn, đại khái là đã biết từ sớm rồi.” Tiêu Nhiễm mơ hồ đáp.

“Sớm là khi nào?” Lôi Vô Nhai nghe thế liền hỏi tới.

“Lần đó, không nhớ là vị phú thương nào đã tổ chức yến tiệc, người và Lam Ngọc cũng tới dự. Ta lúc đó không nhớ người kia là ai, nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc với người. Ánh mắt của một nam nhân luôn truy đuổi theo một nam nhân khác, vừa nóng bỏng lại vừa tuyệt vọng.” Tiêu Nhiễm nói.

Lôi Vô Nhai không nói gì. Hắn thật chưa bao giờ hiểu rõ Tiêu Nhiễm. Mà Tiêu Nhiễm ngay từ đầu cũng đã không hề có ý cho hắn biết tường tận về mình.

Tiêu Nhiễm cũng thoải mái hơn khi hắn không hỏi thêm gì nữa. Con buồn ngủ lại từ đâu kéo đến, y cứ trong tư thế đó mà đi gặp Chu công.

Vì thế, khi Lôi Vô Nhai phát hiện ra thì Tiêu Nhiễm hai mắt đã nhắm chặt, hô hấp cũng ổn định. Lúc này hắn mới biết y đã ngủ từ lúc nào. Có chút kinh ngạc mà cau mày, hắn khẽ cau thần lại bất giác mà sùng nịch cười thật tươi. Hắn giúp y trở người lại, lại muốn cứ thế ôm y vào phòng ngủ nhưng đột nhiên chợt nhớ mình từng đùa là chưa bao giờ thử ôm y, kết quả là thiếu chút nữa, thất lưng cũng rời ra luôn. Tiêu Nhiễm nhìn tuy có hơi gầy một chút, nhưng nói cho cùng vẫn là một nam nhân.

Nhưng mùa xuân vừa tới, tiết trời vẫn còn khá lạnh, nếu để y ngủ thế này không khéo y sẽ sinh bệnh, hay là nên đánh thức y dậy?

Nhưng Lôi Vô Nhai cũng không làm gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng đó nhẹ nhàng nhìn Tiêu Nhiễm.

Tiêu Nhiễm khi ngủ, đã không còn duệ khí bức người như thường ngày. Không những vậy, bộ dáng lúc này của y còn rất bình yên, an ổn.

Tiêu Nhiễm luôn tỏ ra vô tội và vô hại, vừa lười biếng, lại vừa tùy ý, tính cách ôn nhu mà rụt rè, nhưng cũng rất kiêu ngạo. Nhưng Lôi Vô Nhai biết, tiểu tử này... hắn có thể nói một cách chính xác thì Tiêu Nhiễm chính là một nam nhân quen giả dối. Y hỏi hắn có thật tâm hay không, nhưng kỳ thật chính hắn mới là người muốn biết Tiêu Nhiễm có thật tâm hay không. Y đối với hắn đã không còn kiên nhẫn, hay căn bản là y không bao giờ có thể tha thứ cho hắn, là y đã chán ghét hắn? Dù là thế nào, Lôi Vô Nhai hắn cũng đều không dám tìm hiểu thêm.

Hắn chỉ là nhân lúc lửa giận phùng phùng, đuổi theo y từ kinh thành đến tận Tô Châu. Nhưng bây giờ, hắn là thật tâm muốn trở thành bằng hữu của Tiêu Nhiễm.

Khẽ nhíu mày nhưng để tránh việc y ngủ quên mà rơi khỏi gối, hắn đành phải lay y dậy: “Tiêu Nhiễm, mau đứng lên đi, về phòng mà ngủ.”

Tiêu Nhiễm dường như không nghe thấy, chỉ trở mình ngủ tiếp.

“Tiêu Nhiễm, Tiêu công tử.” Lôi Vô Nhai thấy y có vẻ không muốn dậy, nên tiếp tục gọi. “Về phòng mà ngủ, nằm ở đây không bị lạnh, cũng bị rơi khỏi thấp.”

“...” Tiêu Nhiễm không tình nguyện, từ từ mở mắt, rồi lại trừng mắt nhìn Lôi Vô Nhai.

“Ngoan nào.” Lôi Vô Nhai có cảm giác mình đang dỗ dành một Tiêu Nhiễm trẻ con mà hắn chưa từng thấy qua.

“Ta...” Tiêu Nhiễm bĩu môi, bước xuống thấp quý phi, gấp dài đi về phía cửa. “Người cũng nên về ngủ đi, sáng mai nhanh chóng giải quyết công việc, còn phải đi Dương Châu nữa. Người nói là muốn đi cùng ta mà, đừng có quên đó.”

...

Rốt cuộc bọn họ chọn đi đường thủy đến Dương Châu. Đồng hành còn có Tân Dư.

Lôi Vô Nhai biết Tân Dư vốn là chủ của một cửa hàng ở kinh thành, nhưng cũng không biết nàng có quan hệ gì với Tiêu Nhiễm. Lúc ở Tô Châu, nàng cũng không ở lại Bích Như Lam. Hắn từng hỏi qua Tiêu Nhiễm, nhưng Tiêu Nhiễm chỉ nói, đó là chuyện riêng của Tân Dư, thật không tiện cho hắn biết.

Tân Dư cũng không làm phiền gì hai người, đối với Lôi Vô Nhai, nàng vô cùng khách khí. Có lẽ vì là thân nữ nhi nên phải như vậy.

Dọc theo đường đi, phong cảnh hữu tình, non xanh nước biếc, hai bên bờ dương liễu soi bóng. Tân Dư cười nói: “Tiêu công tử thấy cảnh đẹp thế này, chắc khó cầm lòng mà không họa một bức tranh.”

Tiêu Nhiễm chỉ khẽ chớp chớp mắt: “Cảnh đẹp chỉ cần ghi tạc trong tim là đủ rồi.”

Nhưng đối với Lôi Vô Nhai mà nói thì thấy cảnh Tiêu Nhiễm ngồi ở đầu thuyền, mái tóc dài tung bay trong gió, mới là cảnh đẹp nhất trên đời.

Tân Dư... nàng thoát nhìn dường như rất ôn nhu, hiền thực, nhưng kỳ thật lại vô cùng狡 hoạt cùng cơ trí. Nhìn hai nam nhân này, khỏe miệng khẽ nhếch lên bật cười ha hả. Thật là thú vị mà.

Tới Dương Châu, ba người vì để tiện điều tra, nên đã trú lại nhà một bằng hữu của Tân Dư.

Hảo bằng hữu của Tân Dư, tên Kim Ngân, là một lão bá đã ngoài năm mươi, thoát trông vô cùng phúc hậu. Năm đó ở kinh thành, cũng từng nổi tiếng một thời. Sau này, do đã nhìn thấu thể nhân nên quyết định rời xa phù hoa, danh lợi, ẩn cư ở thị trấn nhỏ trong vùng sông nước này, buôn bán đồ cổ, tranh chữ. Tuy chỉ là buôn bán nhỏ, nhưng cũng cảm thấy rất hài lòng.

“Văn bối quý rầy quý phủ, thực lòng áy náy. Kính xin Kim lão chiếu cố.” Ở đại sảnh, khi vừa thấy Kim Ngân, Tiêu Nhiễm liền chấp tay thi lễ.

“Tiêu công tử, Lôi bảo chủ, Tân lão bản, ba vị đại giá quang lâm, chịu ở lại hàn xá, đã là xem trọng Kim mỗ rồi.” Kim Ngân cũng cười nói.

“Phục hai người thật, rõ ràng đã quen biết từ lâu, vậy mà còn ở đây vờ vịt.” Tân Dư cười giễu cợt.

“Khụ, tiểu Dư nhi, sao lại vạch trần nhanh như vậy, thật không cho ta chút mặt mũi nào, người cũng thấy vậy đúng không Tiểu Nhiễm.”

“Đúng vậy.” Tiêu Nhiễm phụ họa.

“Ha ha. Bất quá, lần này ngay cả Lôi bảo chủ cũng đến đây, thật làm cho ta có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ chuyện lần này cũng liên quan đến...” Kim Ngân nghi hoặc.

“Không, chỉ là ta mời hắn đến chiếu cố thôi.” Tiêu Nhiễm trả lời.

Lôi Vô Nhai nhú mày, hắn nhớ kỹ Tiêu Nhiễm chưa hề “mời” hắn “chiếu cố” qua. Không phải từ đầu chí cuối toàn là hắn tự mình chủ động giúp đỡ y sao?

“Nga, nga...” Nghe y nói, Kim Ngân đã hiểu.

“Lôi Vô Nhai quả là một hảo bằng hữu.” Tiêu Nhiễm còn nói.

“Bằng hữu?” Kim Ngân lại thấy khó hiểu. “Rõ ràng năm ngoái người đã thừa nhận...”

“Chúng ta bây giờ là bằng hữu.” Tiêu Nhiễm thản nhiên đáp.

“Năm ngoái?” Lần này người hỏi lại là Lôi Vô Nhai.

“Àn, năm ngoái, hình như cũng là khoảng thời này, Tiểu Nhiễm có ghé qua chỗ ta. Sao vậy, không lẽ Lôi bảo chủ không biết gì sao?” Kim Ngân hỏi.

“Văn bối bất tài, quả thật không biết.” Lôi Vô Nhai nói xong, không khỏi nghiêng chặt răng.

“Chuyện mà người không biết còn nhiều lắm, đâu phải chỉ mỗi việc này.” Tiêu Nhiễm nửa đùa nửa thật nói. Nhưng nhìn thấy Lôi Vô Nhai đang nghiêng răng nheo mắt, bộ dạng thật vô cùng nguy hiểm, liền nói tiếp: “Năm ngoái, vào lúc này, không phải người có việc phải đi Hàng Châu rồi sao. Vậy nên ta sẵn tạt sang đây chơi một chút.”

“Sẵn tạt sang?” Lôi Vô Nhai khẽ nhú mày. “Lôi Gia Bảo hình như cách đây cũng không xa nhỉ, cước trình của Tiêu công tử thật tốt mà.”

“Cứ xem như vậy đi.” Tiêu Nhiễm nói lại.

Nhìn Lôi Vô Nhai tức đến nghẹn lời, Kim Ngân cùng Tân Dư nhin không được, cười thành tiếng.

“Được rồi.” Kim Ngân cố nén cười, nói: “Phòng của các người đều đã an bài xong. Các người nên xem qua một vòng đi. Nếu có gì không hài lòng cứ nói với ta. Dư Nhi và Tiểu Nhiễm vẫn ở hai gian phòng lần trước, Tiểu Lôi ở gian phòng cách vách với Tiểu Nhiễm.” Không biết từ khi nào lão bá này đã đem Lôi Vô Nhai từ “Lôi bảo chủ” đổi thành “Tiểu Lôi”.

Lôi Vô Nhai nghe vậy, cũng không phản đối. Vì gọi như vậy, nghe như quan hệ của hắn và Tiêu Nhiễm càng thêm phần thân mật.

“Đa tạ Kim lão.” Tiêu Nhiễm thật tâm nói: “Lại làm phiền người rồi.”

“Hảo bằng hữu đến chơi với ta, ta mừng còn không kịp, sao lại nói là làm phiền?” Sắc mặt Kim Ngân chợt trở nên đứng đắn. “Bất quá Tiểu Nhiễm người lần này hình như gặp không ít phiền toái rồi.”

“Vận khí ta bất hảo nên đành chịu.” Tiêu Nhiễm nói.

“Thôi được, người cũng đã mấy lần gặp phải sóng to gió lớn, cũng đều tìm được đường sống trong cỏi chết đó thôi. Lão phu cũng không phải quá lo lắng. Huống hồ gì lần này còn có Tiểu Lôi tương trợ cho người.”

“Vậy sao?” Tiêu Nhiễm liếc Lôi Vô Nhai một cái, cười nói.

10. Chương 10

Lôi Vô Nhai dừng lại đứng trước cửa phòng mình, đưa mắt nhìn Tiêu Nhiễm nói: “Chốc nữa ta sẽ qua phòng người.”

“Ân.” Tiêu Nhiễm trả lời, rồi đi thẳng đến phòng của y.

Lôi Vô Nhai cũng hướng vào phòng mình quan sát cẩn thận. Phòng của hắn quả không tệ, mọi thứ đồ dùng được bài trí một cách vô cùng ưu nhã. Xem ra Kim Ngân đã tốn không ít tâm tư vào việc này.

Lại nói Kim Ngân năm đó ở kinh thành, có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Vốn là chủ của mấy mươi cửa hàng lớn, khắp nơi đều có phân hiệu, còn có cả núi đồng riêng, tính tình thì cực kì tiêu sái phong lưu. Thủ đoạn hành sự lại vô cùng cường ngạnh, vì thế ngay cả hoàng thân quốc thích cũng phải nể hắn đến ba phần. Nhưng sự nghiệp đang lúc sáng chói như mặt trời giữa trưa thì lại đột ngột lui về ở ẩn tại Giang Nam này.

Nhưng đến một nhân vật từng sở thế này, rốt cục là có quan hệ như thế nào với Tiêu Nhiễm?

Lôi Vô Nhai lắc đầu, hắn vốn đã tập thành thói quen với việc không ngừng bị bất ngờ về y. Nhưng thật không hiểu sao trong lòng vẫn cảm thấy không chút cam tâm. Hắn thậm chí còn không biết đến cả việc Tiêu Nhiễm đã rời Lôi Gia Bảo, một mình vượt cả vạn dặm đường để đến Dương Châu thăm bạn.

Sau khi sắp xếp hành lý xong, Lôi Vô Nhai liền ra khỏi phòng.

Mới vừa đẩy cánh cửa chỉ khép hờ bên phòng Tiêu Nhiễm, hắn đã nghe một tiếng động thanh thúy của đồ vật rơi vỡ vang lên. Khi nhìn lại đã thấy Tiêu Nhiễm đã lỡ tay đánh rơi chén trà. Lại còn không suy nghĩ đã ngồi xuống toan nhặt lên.

“Đừng nhặt!” Lôi Vô Nhai vội vàng lên tiếng.

Nhưng vẫn không kịp, một vệt máu đỏ tươi đã xuất hiện trên ngón trỏ của Tiêu Nhiễm.

Lôi Vô Nhai vội vàng bước đến, đưa tay kéo y lên lại cầm lấy tay y, trong lòng có chút đau lòng mà lên tiếng trách cứ: “Sao lại bất cẩn thế này chứ?”

“Không đau chút nào.” Tiêu Nhiễm lại nói.

“Vết thương sâu như vậy lại còn mở miệng mà nói cứng.” Lôi Vô Nhai nhíu mày đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng y có ý muốn tìm băng vải hay cái gì đó để cầm máu cho y.

“Thật đó, một chút cũng không đau.” Tiêu Nhiễm lại thản nhiên nói.

Nhận ra ngữ khí của Tiêu Nhiễm có gì đó không đúng, Lôi Vô Nhai liền quay đầu lại nhìn y.

Tiêu Nhiễm lãnh đạm nói: “Không thấy đau, cũng không cảm nhận được là người đang cầm tay ta.”

“Sao lại vậy...?”

“Lúc này là do nhất thời cánh tay vô lực nên mới làm vỡ chén trà.”

“Tay người làm sao vậy?”

“Sở dĩ lúc này ở trên thuyền, ta quả tình không thể tùy hứng mà vẽ tranh được.” Tiêu Nhiễm thở dài nói, tự rút tay mình ra, đi đến bên cạnh bàn nhẹ nhàng ngồi xuống, dùng tay trái nâng chén trà lên nhấp một ngụm. “Chắc là do lượng độc tố còn lại trong cơ thể bắt ngờ phát tác.”

Lôi Vô Nhai lúc này mới nhớ ra là y vẫn còn đang thụ thương, rồi lại nhìn thấy ngón tay không ngừng rỉ máu: “Ồ đây có thuốc trị thương với cả thuốc cầm máu chứ?”

“Àn.” Tiêu Nhiễm trả lời: “Trong túi hành lý của ta, người lấy giúp ta với.”

Quả nhiên tìm được một bình sứ màu xanh, hắn liền giúp Tiêu Nhiễm thượng dược cùng băng vết thương lại kỹ càng rồi mới ôn nhu ngồi xuống.

“Ta chỉ bị có một vết thương nhỏ thế này mà sao người lại băng thành nguyên cái bánh bao vậy. Không phải lại có chuyện để bọn ngốc kia cười nhạo sao chứ?” Tiêu Nhiễm cười.

Nhưng Lôi Vô Nhai lại thấy chuyện này chẳng buồn cười chút nào, nghiêm mặt hỏi: “Không phải độc tính đã được giải hết rồi sao? Tay người bây giờ thế nào rồi? Vết thương trên lưng đã lành chưa?” Hắn biết lúc ở Tô Châu, y luôn phải thay thuốc đúng giờ.

“Tình hình không được khả quan lắm.” Tiêu Nhiễm thật thà đáp. Y cũng không muốn lại bị chỉ trích là chuyện gì cũng không nói cho nam nhân này nghe. “Nếu không thể loại trừ hết dư độc thì cánh tay có khả năng sẽ bị phế. Không chỉ vậy mà hề bị thương thì máu sẽ chảy không ngừng vô phương kiểm chế.”

“Sao lại nghiêm trọng như vậy? Không phải người cũng là đại phu sao?” Lôi Vô Nhai chột cau mày, theo hắn nhớ thì y thuật của Tiêu Nhiễm vô cùng tinh thâm.

“Chính vì là một đại phu, nên ta biết tình huống này nghiêm trọng ra sao.” Tiêu Nhiễm vẫn ung dung, thoải mái trả lời. “Bất quá người cũng không cần quá lo lắng. Tiêu công tử ta cho tới bây giờ luôn là đại nạn không chết, tất có hậu phúc.”

Lôi Vô Nhai nghe vậy, lại nhớ đến lời mà Kim Ngân đã nói với Tiêu Nhiễm: “Bao lần trải qua sóng to gió lớn đều có thể tìm được đường sống trong cái chết.” Trong lòng hắn không hiểu sao bắt chợt đau nhói.

Cứ xem như hắn bắt Tiêu Nhiễm nhốt ở Lôi Gia Bảo ba năm đi. Thế nhưng không phải ít ra là y vẫn luôn an toàn cũng không cần lo nghĩ đó sao? Tại sao khi vừa rời khỏi hắn, thì y lại toàn thân đầy thương tích thế này?

Tiêu Nhiễm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng ngồi một bên, vừa uống trà, vừa cau mày suy nghĩ. Lôi Vô Nhai cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh cẩn mật quan sát y như thể đây là lần đầu tiên hắn gặp y vậy.

Một lúc lâu sau, Tiêu Nhiễm mới buông chén trà trên tay, khẽ thở dài một hơi: “Lôi huynh, xem ra phiên toái lần này vô cùng nghiêm trọng.”

Lôi Vô Nhai không hiểu sao lại cảm thấy hai tiếng “Lôi huynh” nghe vô cùng chói tai: “Người gọi tên ta là được rồi.”

Tiêu Nhiễm chớp mắt, rồi liếc nhìn hắn một cái: “Được rồi, Lôi Vô Nhai.”

“...” Lôi Vô Nhai cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, khó chịu.

“Người vẫn còn một cơ hội cuối cùng để rút lui.” Tiêu Nhiễm nói tiếp.

“Ta không cần.” Lôi Vô Nhai không cần suy nghĩ liền trả lời.

Tiêu Nhiễm nghe ra được ý của hắn lại nhìn hắn lắc đầu: “Người dù ở đâu, làm gì, cũng không thêm cần thận suy nghĩ mà đã quyết định rồi.”

Lôi Vô Nhai chợt hỏi: “Vậy trong lòng người ta xưa nay luôn là người như vậy sao?”

Tiêu Nhiễm chỉ cười, không đáp.

Lôi Vô Nhai cũng không giận, chỉ cảm thấy Tiêu Nhiễm ứng xử vô cùng khéo léo. Nhưng khi nghĩ lại đến tay phải của y thì thật không khỏi không lo lắng: “Vậy còn tay của người?”

“Tính sau đi, là phúc thì không phải họa mà nếu là họa muốn tránh cũng không khỏi.” Tiêu Nhiễm thoải mái nói.

Giờ ngọ thiện, Kim Ngân dẫn bọn họ đến phạn quán (quán cơm) lớn nhất ở Dương Châu.

Gọi một bàn toàn rượu thơm thịt ngon, Kim Ngân nói: “Các người hôm nay nể mặt ta nhất định phải ăn uống thật no say đó.”

“Tiêu Nhiễm không được uống rượu.” Lôi Vô Nhai áy náy nói.

Tiêu Nhiễm nhịn không được liền mím chặt môi, Tân Dư cũng nhịn không được cười khúc khích thành tiếng. Kim Ngân nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Ta cười Tiêu Công tử ở kinh thành thì bị Tiểu Ngôn quản, rời khỏi kinh thành thì có Lôi bảo chủ ‘chăm sóc’. Ai... quả thật là đáng thương mà.” Tân Dư lên tiếng trên y.

“Lôi Vô Nhai, vậy rượu mà ta uống hôm sinh thần của người là nước lã à?” Tiêu Nhiễm giật nhẹ khóe miệng, nhú mày hỏi.

“Đó là do ta sơ suất, là lỗi của ta.” Lôi Vô Nhai thản nhiên thừa nhận sai lầm của mình. “Nhan Ngôn nói đúng, người vốn không biết kiêng kỵ tử sắc như thế sẽ khiến cho thương thể cùng dư độc không sao khá lên được.”

“...” Tiêu Nhiễm giơ tay trái lên nhu nhu thái dương: “Các người khi nào...”

“Còn nữa, người là đại phu, đương nhiên biết rõ thứ nào không được ăn, thứ nào không nên uống. Người ghi hết ra giấy cho ta đi, để ta có thể tùy thời nhắc nhở người.” Lôi Vô Nhai còn nói.

“Người làm vậy là sao?” Tiêu Nhiễm chớp chớp mắt.

“Tiêu công tử hẳn phải hiểu rõ tính cách của bản thân chứ.” Lôi Vô Nhai trả lời.

Kim Ngân cùng Tân Dư nhìn hai người bọn họ, trong lòng đang cảm thấy thú vị cực điểm.

Tiêu Nhiễm đương nhiên là hiểu được trong lòng họ đang nghĩ cái gì, nên cũng không nói thêm nữa. Tránh lại bị cười chê thêm.

“Được rồi, đa tạ Kim lão đã đặc biệt chuẩn bị trà cho Tiêu Nhiễm.” Tiêu Nhiễm nhìn Kim Ngân cười nói: “Trà rất ngon, không biết Kim lão có phải đã giấu ở đâu đó rồi không?”

“Cũng là người thông minh, ta chỉ thuận tay để trong phòng, không ngờ người vẫn có thể nhận ra.” Kim Ngân nói: “Ta cũng không có nhiều, nhưng nếu người đã thích thì ta cũng không tiếc mà cho người hết đó, lấy về đi.”

“Đa tạ Kim lão.” Tiêu Nhiễm mặt mày hớn hở.

Trong mắt Lôi Vô Nhai như chợt loé lên ánh sáng, hắn liền liếc nhìn Tiêu Nhiễm.

Rượu và thức ăn được dọn lên, thấy vậy mọi người cùng nhau động đũa. Lôi Vô Nhai và Tân Dư cùng nhau kính rượu Kim Ngân. Chỉ đáng thương cho Tiêu Nhiễm, hôm nay y chỉ có thể lấy trà thay rượu.

Cơm no rượu say, Kim Ngân dẫn bọn họ đi thăm thú những thắng cảnh nổi tiếng của Giang Nam. Trên đường đi, Lôi Vô Nhai cố tình bước thật chậm, rồi kéo Kim Ngân lại phía sau, hắn thành thành khẩn khẩn hỏi: “Xin hỏi Kim lão, Tiêu Nhiễm y thích uống loại trà nào?”

Kim Ngân giương mắt nhìn hắn, nhãn thần ngập tràn tiểu ý, lại cố ý hỏi: “Người không biết thật sao?”

“Vẫn bối thật không biết.” Lôi Vô Nhai đáp, sắc mặt hơi áy náy hòa cùng mắt mát.

“Ha hả, vậy ba năm qua thật tình người làm cách nào mà đeo đuổi được Tiểu Nhiễm vậy?” Kim Ngân hỏi.

Lôi Vô Nhai nghe ra hàm ý của lão bá này muốn trêu đùa mình, nhưng lại giống như một lời trách cứ, nên nhất thời không biết phải đối đáp ra sao.

“Ha hả, mấy năm nay người quá kiêu ngạo nên luôn luôn xem nhẹ y. Bản thân người cũng không biết mình muốn gì nên mới dễ dàng tuột mất y như vậy.” Kim Ngân cười nói.

Lôi Vô Nhai vẫn như cũ, không biết trả lời ra sao.

“Ngô, trà mà Tiểu Nhiễm thích uống.” Kim Ngân cuối cùng cũng chịu trả lời câu hỏi của hắn: “Đây cũng là một vấn đề khó khăn đó.”

...

Gỡ lấy mật thư từ trong ống trúc trên chân chim ưng ra, Tiêu Nhiễm tung con ưng bay lên rồi tiêu thất nhẹ nhàng trở lại chỗ bọn họ, mở tờ giấy ra. Ba người kia cũng nóng lòng muốn biết kết quả điều tra.

Tiêu Nhiễm nhíu mày: “Kẻ đóng giả con gái của An Vương gia vốn thân mẫu đã qua đời. Còn nàng số phận long đong, bất hạnh lưu lạc chốn phong trần. Hiện giờ đang ở thanh lâu lớn nhất Dương Châu, Vạn Diễm Lâu.”

“Là sao?” Kim Ngân tò mò.

“Thân tín của An Vương gia, trước kia là Dương Châu Viên Ngoại, hiện giờ chính là ông chủ giấu mặt của Vạn Diễm Lâu.” Khóe miệng của Tiêu Nhiễm nhẹ cong thành một nụ cười âm hiểm: “Quả nhiên là lão hồ ly vốn an bài sẵn một cái bẫy hoàn hảo như vậy để chờ ta nhảy vào.”

“Vậy bây giờ người tính sao?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Phải thử chứ! Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?” Tiêu Nhiễm thần nhiên đáp.

11. Chương 11

Sáng sớm ngày hôm sau, Lôi Vô Nhai sau khi thức dậy thì đã không thấy Tiêu Nhiễm đâu cả. Hắn gặp được Tân Dư liền bước tới hỏi.

Tân Dư cười cười: “Y đi dò xét hang hổ rồi.”

Lôi Vô Nhai cau mày: “Mới sáng tinh mơ mà đã vội vàng đi đến kỹ viện?”

“Chính xác là đi phá án.” Tân Dư trả lời, “Cũng sẵn tiện ghé thăm ‘hồng nhan tri kỷ’.”

“Hong nhan tri kỷ?” Lôi Vô Nhai lại càng mặt nhăn mày nhíu.

“Người không biết sao?” Tân Dư tỏ vẻ kinh ngạc: “Vạn Diễm Lâu có một tiểu quan rất nổi tiếng tên là Mai. Nghe nói bằng hữu của hắn không nhiều lắm. Tuy nhiên Tiêu công tử lại nằm trong số đó.”

“Ta... không biết.” Lôi Vô Nhai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mai gần như là một nhân vật truyền kỳ. Hắn đã ở thanh lâu được năm năm, được vô số nam nhân ái mộ cùng muốn được âu yếm. Trong đó thậm chí có không ít kẻ thật tình. Chỉ tiếc Mai đều khước từ tất cả. Nhưng có vẻ như Tiêu Nhiễm cũng rất thích hắn.” Tân Dư tiếp tục nói, không hề để ý thấy sắc mặt của Lôi Vô Nhai càng lúc càng đen lại.

“Nếu đã thích hắn, sao lại không chuộc thân cho hắn?” Lôi Vô Nhai hừ lạnh một tiếng.

“Ý tứ của Tiêu công tử, một nhi nữ tầm thường như ta lại có thể đoán biết được sao?” Tân Dư cười, hỏi ngược lại.

Lôi Vô Nhai cũng không định hỏi thêm khế phát tay áo, nói vài lời từ biệt với Tân Dư rồi liền chạy như bay đến cửa lớn.

Trùng hợp Kim Ngân cũng đi ra nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của hắn, vì vậy liền hỏi Tân Dư: “Hắn đi đâu vậy?”

“Đại khái cũng là đi thăm dò hang hỏ.” Tân Dư cười đáp: “Nhân tiện đến thăm hỏi ‘hong nhan tri kỷ’ của Tiêu công tử.”

...

Bên trong nhà thất, tiếng đàn bay bổng. Tiêu Nhiễm nửa nằm nửa ngồi trên tháp, nhàn thần lười nhác mà gợi cảm. Y này giờ không hề chớp mắt, chăm chú ngắm nhìn Mai công tử đang ngồi đàn.

Đợi tiểu khúc vừa hết, Tiêu Nhiễm chớp mắt vỗ tay khen hay: “Còn hơn cả năm ngoái, cảm nghệ của người quả là tiến bộ không ít.”

“Vậy còn người thì sao?” Mai hỏi ngược lại.

“Ta đã lâu không đàn, sớm đã thua xa người rồi.” Tiêu Nhiễm lắc đầu tự giễu.

“Sao lại thế được?” Mai đứng dậy, một thân bạch y, khoan thai bước đến bên cạnh Tiêu Nhiễm, nửa quỳ nửa ngồi, ngẩng đầu lên nhìn y: “Chỉ sợ là ngoài người kia ra, người không muốn đàn cho ai nghe thì đúng hơn.”

Tiêu Nhiễm xoa xoa khóe miệng: “Chuyện người nói đã xưa rồi, huống hồ ta chưa bao giờ gảy đàn cho hắn nghe.”

“Nga? Thật không?” Khóe môi của Mai liền vẽ một nụ cười. Liền đứng dậy, bò lên trên người Tiêu Nhiễm, hai chân tách ra, khóa ngồi trên thất lưng y, “Tiêu công tử chia tay người kia mới đó mà đã hai tháng, chắc cũng đã đói rồi...”

Tiêu Nhiễm cười khiêu khích, cũng không ngăn cản hành động của Mai. Tùy ý để môi hắn tiến đến gần mình, tay cũng không an phận từ từ tiến vào quần của mình, thẳng tiến vùng cấm địa.

“Người không cần ta sao?” Mai đột nhiên dừng tay, nhú mày hỏi. “Quen biết đã năm năm rồi, nhưng ta chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của người...”

“Vì sao phải cần?” Tiêu Nhiễm hỏi ngược lại.

Mai khẽ cười, liền trực tiếp hôn lên môi của Tiêu Nhiễm.

Lôi Vô Nhai vừa mở cửa phòng liền nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng khác nào ngũ lôi anh đỉnh, chết cứng tại chỗ.

Hai người bị quấy rầy cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái. Mai liền chặc lưỡi hai cái: “Tiếc qua, ngay cả đầu lưỡi cũng chưa kịp nuốt tới.”

Khi Lôi Vô Nhai có cảm giác lại, hắn cảm thấy tức giận vô cùng, mặc dù bản thân hắn cũng không biết từ đâu lại có. Lồng ngực dường như muốn nổ tung, bước tiếp theo không biết phải làm thế nào để giết được bạch y nhân kia?

Cuối cùng chỉ mở miệng, tức giận quát: “Tiêu Nhiễm!!!”

“Có gì không?” Tiêu Nhiễm thản nhiên nhìn hắn, nhún mày hỏi.

“Người, các người...” Hai mắt của Lôi Vô Nhai tức đến sắp phun ra lửa.

“Àn, bọn ta...” Mai lúc này mới lên tiếng: “Giữa ban ngày ban mặt vốn là thật không hay lắm. Nhưng đều do Mai không tốt, quá nóng lòng, không đợi được đến tối.”

Lôi Vô Nhai giận đến mức suýt nữa không thở nổi, tâm can hắn lúc này đau buốt như muốn vỡ tan thành trăm mảnh. Hắn thậm chí còn không kịp phân tích xem đây rốt cục là tâm tình gì. Nhưng trong lòng hắn đều là hình ảnh của Tiêu Nhiễm. Y đang nhìn hắn, thản nhiên cười. Hắn vừa đau lòng, lại vừa phẫn nộ đến sắp phát điên.

“Người tìm ta có việc gì?” Tiêu Nhiễm hỏi, ra hiệu bảo nam nhân trên người đi xuống.

Mai bĩu môi, nhưng vẫn tuân lời y leo xuống đất, bước đến bên cửa sổ, tự rót cho mình một chén trà, an tĩnh chuẩn bị xem trò hay.

Tiêu Nhiễm nói y đã chia tay với Lôi Vô Nhai, bọn họ bây giờ chỉ là tri kỷ, là bằng hữu. Còn nói người mà Lôi Vô Nhai yêu, từ đầu đến cuối chính là Lam Ngọc. Nhưng hắn thấy hiện giờ, nam nhân trước mắt, lửa giận ngút trời, trên mặt in rõ một chữ “Ghen”. Mặc dù hình như là ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra điều này thì phải?

“Người nói là người tới phá án, nhưng sao lại...” Lôi Vô Nhai đau khổ đến nói không ra lời. Mặc dù trong lòng biết Tiêu Nhiễm đến đây để làm gì, nhưng cảnh trước mắt lại vượt quá sức tưởng tượng. Mà điều hoàn toàn không ngờ đến chính là hắn lại có cảm giác mình đang bị tổn thương.

“Ta cùng Mai vốn là quân tử chi giao, chuyện vừa rồi chỉ là đùa giỡn hơi lỗ tay thôi.” Tiêu Nhiễm nói, ánh mắt thản nhiên.

Trong mắt Mai đột nhiên lóe lên một tia sáng, hắn nâng cằm, liếc nhìn Tiêu Nhiễm khế cười.

“Có thật không?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Có thật không ư?” Tiêu Nhiễm đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Bây giờ ta còn gạt người chuyện gì sao?”

Chỉ một câu nói, đã làm cho bao đau khổ chất chứa trong lòng Lôi Vô Nhai phút chốc đều tan biến hết. Thoáng nhìn qua Mai, Lôi Vô Nhai phát hiện ra nhìn hắn vẫn vô cùng chững chạc. Bèn không thèm để ý đến nữa, chỉ chuyên tâm chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Nhiễm.

“Nhìn ta làm gì?” Tiêu Nhiễm cười nói, đứng dậy, vươn vai một cái. “Quên nữa, lúc này người mang theo cả khối sắt khí khổng lồ đến đây, là người nào ta gan dám chọc giận người vậy?”

“...” Hắn không biết nên trả lời thế nào đây? Không lẽ lại trách cứ Tiêu Nhiễm không biết lễ nghi liêm sỉ, giữa ban ngày ban mặt lại... Đột nhiên nhớ đến những lời Mai vừa nói, lửa giận trong lòng lại một lần nữa bùng cháy, liền trừng mắt nhìn bạch y nam tử đang ngồi gần cửa sổ: “Cái tên nam kỹ này...”

“Mai là tri kỷ tốt của ta.” Tiêu Nhiễm cắt lời của hắn, thần tình trên mặt không có biến chuyển gì, nhưng ánh mắt đã lạnh đi vài phần.

Thấy thế, tim của Lôi Vô Nhai cũng trầm hẳn xuống, nhưng hắn vẫn không chịu buông tha, nói tiếp: “Khụ... hắn dám câu dẫn người...”

Mai uống xong một ngụm trà liền buông chén xuống, ưu nhã cười, nói: “Ta vốn là nam kỹ, đây chính là kỹ viện, câu dẫn nam nhân có gì không ổn sao? Ta thích y đã năm năm. Hôm nay khó khăn lắm y mới chịu tiếp nhận ta, thế mà lại bị người ngoài như người phá hỏng chuyện tốt. Ta đây không giận thì thôi, mắc gì người lại nổi đóa?”

“Ta...” Lôi Vô Nhai á khẩu, không biết phải đối đáp ra sao, trái tim lại trầm xuống vài phần.

“Người cùng y đã chia tay hai tháng rồi. Chỉ với thân phận bằng hữu, người có tư cách gì mà quản việc đời tư của y?” Mai tiếp tục hỏi.

“Mai...” Tiêu Nhiễm lên tiếng. “Lôi Vô Nhai cũng chỉ là quan tâm ta thôi.”

“Nga?” Mai khẽ nhíu mày.

“Ta hiện đang trúng độc. Nếu không tìm được thuốc giải, thì chỉ có kiên trì kiên trì chờ đợi tử sắc, mới mong giải trừ được tận gốc dư độc trong cơ thể.” Tiêu Nhiễm đáp.

Mai cũng không thêm nhắc nữa. Nhưng trong lòng chợt nghĩ, không hổ là Tiêu công tử, lý do cao thâm này mà cũng có thể nói ra được. Bất quá nếu là kiên trì chờ đợi tử sắc, thì trong một khoảng thời gian, Lôi Vô Nhai cũng sẽ không thể chiếm tiện nghi của y được rồi.

Nhưng Mai vẫn không tài nào hiểu được suy nghĩ trong đầu của Tiêu Nhiễm. Rốt cuộc y có biết tâm tư của Lôi Vô Nhai hay không? Nếu y biết thì việc y cố tình để lộ yếu điểm với Lôi Vô Nhai là để làm hấn phải hối hận sao? Y hao tâm tổn trí làm tất cả chỉ vì muốn trả thù Lôi Vô Nhai. Hay y thật sự không hề nguyện ý muốn cùng hấn dây dưa nữa, mà chỉ muốn duy trì mối quan hệ bằng hữu?

“Lôi Vô Nhai, người ra ngoài chờ ta một chút, ta có vài lời cần nói với Mai.” Tiêu Nhiễm tiếp lời.

Lôi Vô Nhai tuy trong lòng không muốn, nhưng cũng đã chịu ra khỏi phòng.

Đợi cánh cửa vừa đóng lại, Tiêu Nhiễm mới thở dài, bất đắc dĩ nói: “Lão thiên gia hình như đã định sẵn ta cùng người vốn vô duyên rồi.”

Khẽ chớp chớp mắt, Mai cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: “Ta thật lòng thích người, cũng đã năm năm, người không nên theo ta giả vờ ngốc nghếch.”

“Với người ta chưa từng giả vờ ngốc nghếch.” Tiêu Nhiễm đáp. “Năm năm trước ta đã từng nói, người chưa từng thật tâm yêu một ai đó nên mới ngộ nhận cho rằng người thích ta.”

“Ta...” Mai cười lạnh.

“Ta chưa bao giờ biết nói dối.” Tiêu Nhiễm cười.

“Vậy trước hết người hãy trả lời ta, có phải người biết trước Lôi Vô Nhai sẽ đến đây tìm người hay không?” Mai cũng cười nói.

Tiêu Nhiễm làm như vừa bừng tỉnh đại ngộ: “Phải rồi, Lôi Vô Nhai vẫn đang chờ ta ngoài cửa. Ta đi trước đây, còn có chính sự cần làm. Hôm khác sẽ đến tìm người.”

Mai ưu nhã tiễn khách: “Cút đi.”

Ra khỏi phòng, thấy Lôi Vô Nhai đang vô cùng lo lắng đứng trước cửa, Tiêu Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười. Y biết Mai muốn hỏi chuyện gì, chỉ là bản thân y cũng không biết đáp án. Bởi vì y thật cũng không hiểu hết được tâm tình của Lôi Vô Nhai. Lôi Vô Nhai vốn là một nam nhân rất có khí phách, rất có tính uy hiếp, thậm chí là rất nguy hiểm. Chỉ là hành động của hấn gần đây thật sự có hơi... Vì vậy mới trở thành trò cười cho kẻ khác. Nhưng thậm chí Tiêu Nhiễm cũng không biết là hấn khờ thật hay chỉ là giả bộ ngu ngơ.

“Được rồi, đi thôi.” Tiêu Nhiễm lên tiếng.

Lôi Vô Nhai xoay người nhìn y, cũng không hỏi y muốn đi đâu, chỉ gật đầu, sau đó bước theo sau y.

Thời gian chờ y lúc này, quả thật cũng đã đủ cho hấn tỉnh táo trở lại. Hấn đã có được đáp án cho mình.

Rốt cuộc tại sao lại giận đến mức muốn giết chết bạch y nam nhân kia? Tại sao tâm can hấn lại thấy đau khi Tiêu Nhiễm bị thương? Tại sao lại muốn biết tất cả mọi thứ liên quan đến Tiêu Nhiễm? Tại sao lại vì cảm giác bị Tiêu Nhiễm vứt bỏ mà vẫn đuổi theo y đến tận Giang Nam? Ngay chính hấn cũng tránh nghĩ đến vấn đề phức tạp này, nhưng đáp án lúc này mà nói lại vô cùng rõ ràng. Có lẽ đã có từ lâu lắm rồi chẳng qua chính bản thân hấn không dám đối mặt mà thôi.

Đó là hấn yêu Tiêu Nhiễm.

Nhưng hắn thậm chí còn không biết là tình cảm này đã bắt đầu từ khi nào. Nên hắn cũng ngỡ rằng mình không hề có tình cảm gì với y. Lúc y ở cạnh bên lại không biết trân trọng, đến khi hắn biết rồi thì đã không còn nữa. Đúng thật là bản thân hắn lúc này đang tự mua dây buộc mình.

Nhưng còn Tiêu Nhiễm thì sao? Y nghĩ như thế nào? Nam nhân mỹ lệ đó có phải đã sớm biết tâm tình của hắn rồi hay không? Nếu là vậy thì y thật sự đang nghĩ cái gì?

Y, có phải thật sự đã không còn yêu hắn nữa? Hay tệ hơn, y kỳ thực chưa bao giờ yêu hắn? Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lôi Vô Nhai chợt trầm xuống, đau khổ vô cùng.

Tiêu Nhiễm dừng bước trước cửa một căn phòng ở tầng trệt, gõ ba cái, bên trong một giọng nữ biếng nhác vang lên: “Vào đi.”

“Tiêu công tử.” Phụ nhân ở trong phòng chào y: “Nhanh như vậy đã hàn huyên với Mai xong rồi à? Hắn lúc nào cũng nhưng nhớ đến ngươi. Đúng rồi, lúc nãy nghe nói là có một vị Lôi Bảo Chủ đến tìm ngài... Ân, đã gặp rồi à.”

Tiêu Nhiễm cười cười, tự ý kéo Lôi Vô Nhai ngồi xuống ghế: “Tình hình thế nào, Xuân Nương?”

Phụ nhân tên Xuân Nương nhìn thoáng qua Lôi Vô Nhai, Tiêu Nhiễm cười nói: “Cứ nói đi, không sao đâu, Lôi Vô Nhai đến để giúp ta một tay.”

“Hóa ra ngươi và Lôi Bảo Chủ thật có gian tình như lời đồn sao?” Xuân Nương hai mắt mơ màng hỏi.

Lôi Vô Nhai nhìn về phía Tiêu Nhiễm. Tiêu công tử mặt không đỏ, khí không suyễn đáp lại: “Đó là giao tình. Ngươi có thể nói chuyện chính được rồi đó.”

12. Chương 12

“Ân, hai ngày trước ta nhận được tin báo lão nhân kia đang chuẩn bị yến tiệc ở nhà hắn. Khoảng ba ngày sau sẽ mời ngài đến dự.” Xuân Nương vẫn như cũ, xuân tình vạn chủng. “Ngài có đi không?”

“Đương nhiên là có.” Tiêu Nhiễm đáp.

“Vậy có cần đổi địa điểm gặp mặt thành nơi này không?” Xuân Nương hỏi.

“Không cần đâu, tránh để thân phận của ngươi bị bại lộ, chỉ càng thêm nguy hiểm.” Tiêu Nhiễm nói: “Yên tâm, ta và Lôi Vô Nhai sẽ đi cùng nhau.”

“Nếu hắn chỉ muốn gặp một mình ngài thì sao?” Xuân Nương hỏi. “Lôi Bảo Chủ phải lấy thân phận gì đây?”

“Đương nhiên là hảo bằng hữu của ta.” Tiêu Nhiễm nói. “Lôi bảo chủ sẽ không ngại nếu ta lợi dụng mối quan hệ cá nhân của hai ta chứ?”

“Sẽ không.” Lôi Vô Nhai nói. Trong lòng chợt nghĩ, hắn tình nguyện để y lợi dụng càng nhiều càng tốt. Nhưng lại chỉ có thể nói: “An toàn của ngươi là quan trọng nhất.”

“Đa tạ ngươi đã quan tâm.” Tiêu Nhiễm cười nói, ngữ khí hết sức chân thành.

“Ta cũng quan tâm, sao lại không cảm ơn ta?” Xuân Nương nheo mắt hỏi.

“Ngươi có nói ra sao?” Tiêu Nhiễm hỏi ngược lại. “Ta không biết thì làm sao mà cảm ơn được?”

“Ta.” Xuân Nương khẽ hừ lạnh một tiếng. “Trên đời này còn có chuyện mà Tiêu công tử không biết sao?”

“Ta đương nhiên biết rất nhiều chuyện. Tỷ như, thủ lĩnh của Trát Khắc tộc ở Tây Vực – Triệu Lạc đang tích cực tìm kiếm đào tề của mình suốt sáu năm qua, gần như bật vô âm tín. Nhưng gần đây, không hiểu sao lại lộ ra một tin tức rất thú vị. Người đó hình như đã chạy tới tận Trung Nguyên rồi.” Tiêu Nhiễm nói, thanh âm vô cùng bình thản, tự nhiên.

Sắc mặt của Xuân Nương chợt biến: “Người sẽ không làm vậy đâu.”

“Khó nói lắm, nếu như ta muốn mở rộng làm ăn ra đến Tây Vực thì sẽ không biết chắc được.” Tiêu Nhiễm đáp lại.

“...Quên đi. Người sao lại có thể không biết được kia chứ, là ta quá ngây thơ rồi.” Xuân Nương lắc đầu thở dài nói: “Bất quá, người biết chuyện này từ lúc nào?”

“Sáu năm trước.” Tiêu Nhiễm nói.

“...” Xuân Nương đột nhiên cười rộ lên, lắc đầu, đứng dậy đi đến trước bàn phấn. “Tiêu công tử, mời trở về. Xuân Nương muốn trang điểm lại.”

“Tại hạ cáo từ.” Tiêu Nhiễm cũng không chần chừ, liền đứng dậy, chấp tay thi lễ.

Đi theo Tiêu Nhiễm ra khỏi phòng, Lôi Vô Nhai lúc này mới lên tiếng hỏi: “Xuân Nương này rốt cục là người phương nào?”

“Là chủ nhân của nơi này, người không nhận ra nàng sao?” Tiêu Nhiễm đáp.

“Ta rất ít khi đến Dương Châu.” Lôi Vô Nhai nói. Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy Xuân Nương không chỉ đơn thuần là chủ của một thanh lâu bình thường.

Tiêu Nhiễm chợt dừng bước, nhìn Lôi Vô Nhai, suy nghĩ một lúc: “Ta đã hứa sẽ không giấu giếm người nữa. Được rồi... ghé tai lại đây.”

Lôi Vô Nhai nghe vậy liền ghé sát vào người y.

“Nàng vốn là một trong những chủ nhân của Thiên Vồng, nơi này cũng là của Thiên Vồng.”

Ngữ khí của Tiêu Nhiễm khá nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp của y phả vào tai thật khiến cho Lôi Vô Nhai toàn thân ngứa ngáy.

“Vậy còn Mai?” Lôi Vô Nhai nhìn không được liền hỏi.

“Mai? Hắn chính là môn bài ở đây.” Tiêu Nhiễm cách hắn ra một chút rồi nói.

“Lúc này người vừa nói sẽ không gạt ta.” Lôi Vô Nhai ngay lập tức lấy lời nói của y ra bắt bẻ.

“Những chuyện liên quan đến ta, ta đương nhiên sẽ không gạt người. Nhưng chuyện của Mai không đáng gì đến ta, đương nhiên là không cần phải nói với người rồi.” Tiêu Nhiễm đáp. “Bất quá cũng có quy luật riêng của nó, đừng nghĩ hễ muốn biết cái gì cũng sẽ được như nguyện.”

Lôi Vô Nhai nghe những lời này, ngược lại còn mừng thầm. Vậy nghĩa là y và Mai vốn không có quan hệ gì sao?

Mấy ngày sau, quả nhiên đã nhận được thiệp mời của Tiền viên ngoại. Sau khi dặn dò Tân Dư cùng Kim Ngân một số việc, y cùng với Lôi Vô Nhai lên đường.

Tiền viên ngoại vốn chỉ định mời một mình Tiêu Nhiễm. Cho nên khi vừa nhìn thấy Lôi Vô Nhai, hắn hơi ngạc nhiên, ngăn người trong tích tắc, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại phong thái tự nhiên: “Khó được Tiêu công tử cùng Lôi bảo chủ đồng thời đại giá quang lâm hàn xá, xin mời vào!”

Lần này hắn mượn cớ thưởng trà để mời Tiêu Nhiễm đến, nhưng không ngờ lại có thêm một Lôi Vô Nhai. Không phải trên giang hồ đồn rằng hai người bọn hắn đã sớm chia tay mỗi người một ngã rồi sao? Sao bây giờ lại đi cùng với nhau? Vốn không chắc hắn sẽ bắt sống được Tiêu Nhiễm, bây giờ lại có thêm một Lôi Vô Nhai võ công cao cường nữa. Đúng là việc khó càng thêm khó.

Nghĩ như vậy, nhưng Tiền viên ngoại vẫn không lộ nửa điểm khác lạ trên mặt, vẫn vui vẻ đưa Tiêu Nhiễm và Lôi Vô Nhai đến phòng khách.

“Tiêu Nhiễm đến Dương Châu cũng đã nhiều ngày, vẫn chưa có thời gian đến bái phỏng. Thật là thất kính!” Tiêu Nhiễm cười nói.

“Đâu dám, Tiêu công tử là quý nhân bận rộn, hôm nay chịu đáp ứng đến hàn xá thưởng trà, đã là vinh hạnh cho lão phu rồi!” Tiền viên ngoại đáp, bắt đầu thử dò xét: “À, đúng rồi, sao cả Lôi bảo chủ cũng ở đến đây, không lẽ ngài đang ở cùng với Tiêu công tử?”

“Nói vậy Tiền lão đã biết, ta cùng Tiêu công tử giao tình rất tốt. Lần này theo y hạ Giang Nam chính là muốn ngao du sơn thủy một phen.” Lôi Vô Nhai đáp.

“Àn. Ta ở Lôi Gia bảo ăn không ở không suốt ba năm. Lần này Lôi bảo chủ theo ta, bắt ta bao ăn, bao ở bao vui chơi, đến khi hoàn đủ vốn mới chịu về.” Tiêu Nhiễm nửa đùa nửa thật nói.

“Sao lại thế, không phải Tiêu công tử dùng thân phận y sư để lưu lại Lôi Gia bảo sao?” Mặc dù giang hồ có lời đồn quan hệ giữa hai người vô cùng mờ ám, nhưng hần vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Đó là dọa người thôi.” Tiêu Nhiễm khoát tay. “Tiêu Nhiễm ta không học văn, không nghề nghiệp, đào đâu ra bản lãnh để làm y sư tại gia chứ?”

“Tiêu công tử lại khiêm nhường rồi.” Tiền viên ngoại lắc đầu cười nói, “Người đâu mau dâng trà!”

Trà hần mời chính là Phổ Nhĩ thượng đẳng, cũng không có gì khác lạ. Tiêu Nhiễm uống xong, luôn miệng khen tấm tắc.

Sau đó còn ở lại Tiền phủ dùng ngọc thiện. Ba người toàn nói những chuyện vô thưởng vô phạt, không phải người khen ta cũng là ta khen người. Tiếp đó là ngô ý xin được chiếu cố nhiều hơn một chút. Cả ba đều giắt chặt tâm tư, không cho đối phương dò đến.

Kỳ thật Tiêu Nhiễm trước giờ luôn tùy cơ mà hành sự. Chỉ là hôm nay bên cạnh còn có thêm Lôi Vô Nhai nên tránh không khỏi vì hần mà lo lắng bất an. Đây cũng là lý do tại sao y luôn một thân một mình hành động. Vì nếu thật sự là bằng hữu thân thiết của y, chắc chắn y sẽ vì người đó mà phân tâm. Nói cho dễ hiểu, vạn nhất, dù có tắt đèn đánh nhau, nếu chỉ có một mình, dù xung quanh toàn là địch nhân y vẫn có thể thoải mái thi triển quyền cước. Cho nên tất cả bạn bè của Tiêu Nhiễm đều biết tính y, luôn để y một mình hành động không bao giờ làm phiền. Mà Lôi Vô Nhai, quả không hổ danh là người duy nhất trên đời không biết gì về Tiêu công tử.

Về phần Lôi Vô Nhai, hần cũng một lòng quyết tâm dù có chết cũng không buông tay Tiêu Nhiễm ra nữa. Tuy giờ phút này hai người đang ngồi cạnh nhau, nhưng lại không giống trước đây. Lo lắng, thật lo lắng muốn chết. Quan tâm sẽ bị loạn, vậy nên năng lực phán đoán và phản ứng của hai người khó tránh khỏi suy giảm vài phần.

Ngay cả ăn cơm cũng phải hết sức cẩn thận. Tuy thức ăn từng món đều không có độc. Nhưng nếu món này kết hợp với món kia, hay gia vị này phối hợp với gia vị kia cũng có thể thành độc được.

Lúc đang dùng cơm chiều, Tiền viên ngoại nhận được tin tức. Cửa hàng kinh doanh của hần ở kinh thành gặp một vài vấn đề. Nhưng hần vẫn cố ý mời Tiêu Nhiễm nán lại thưởng lãm mấy bồn hoa hần mới trồng, liền nói với hai người: “Lão phu xin đi trước một chuyến, hai vị cứ ở lại trong phủ từ từ dạo chơi.”

Tiêu Nhiễm liếc nhìn Lôi Vô Nhai một cái: “Chủ nhân đã không có nhà, chúng tôi là khách, sao dám...”

“Không ngại, ta đi một chút, sẽ trở lại ngay.” Tiền viên ngoại nói.

“Vậy cũng được, chúng tôi cũng không khách khí nữa.” Tiêu Nhiễm cười đáp.

Tiền viên ngoại nói với hai người thêm mấy câu khách sáo nữa, rồi vội vã rời đi. Có một tiểu nha đầu đến dẫn hai người đến hậu hoa viên.

Đến đình nghỉ mát, Tiêu Nhiễm cho tiểu nha đầu đó lui xuống.

Chỉ còn lại hai người ở cùng nhau, nhất thời không ai nói tiếng nào. Một lúc sau, Lôi Vô Nhai mới mở miệng: “Phong cảnh nơi này thật là đẹp.”

Tiêu Nhiễm khẽ thở dài, quay đầu nhìn về phía xa xa, khóe miệng chợt cong thành một nụ cười tuyệt mỹ: “Kỳ thật, nơi ta thích nhất chính là Lôi Gia Bảo.”

Trong lòng Lôi Vô Nhai liền truyền đến một cơn chấn động, sắc mặt không khỏi có chút vui mừng: “Thật sao?”

“Có thể vô ưu vô lo, cái gì cũng không cần quan tâm. Mặc dù không phải là nơi vui vẻ nhất, nhưng lại là nơi an toàn nhất.” Tiêu Nhiễm trả lời, trên môi vẫn nở nụ cười. Trong lòng y dường như y đang nhớ lại chuyện xưa.

“Nếu vậy sao người còn muốn đi?” Lời vừa thốt ra, Lôi Vô Nhai mới nhớ hẳn đã từng hỏi y câu này.

“Nhà là nơi an toàn nhất với mỗi người, nhưng không ai có thể sống cả đời mà không rời khỏi nhà.” Tiêu Nhiễm nói.

“Người xem Lôi Gia Bảo như nhà của mình sao?” Trong lòng Lôi Vô Nhai vô cùng vui sướng.

“Đó chỉ là ví dụ mà thôi.” Tiêu Nhiễm đáp lại.

Câu nói này khiến cho tim của Lôi Vô Nhai trong nháy mắt dường như đông cứng lại.

“ ‘Sương Lâm Túy’, ‘Bích Như Lam’ là hai biệt viện mà phụ thân và trưởng huynh tặng cho ta. Chúng ta cùng sống chung một chỗ thế nhưng luôn lạnh nhạt với nhau. Tiêu công tử từng lấy kinh thành luôn có vô số bằng hữu xung quanh. Nhưng khi trở về nơi mình ở, chỉ còn lại mỗi ánh trăng cô đơn làm bạn.” Tiêu Nhiễm nói.

“Lôi Gia Bảo thì không giống như vậy, nơi nào cũng có rất nhiều người, mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt. Cho dù không phải mỗi giờ mỗi khắc đều được ở cùng với người, nhưng cũng không cảm thấy quá cô đơn.”

Tâm Lôi Vô Nhai Nhai chợt đau, lòng đột nhiên ngập tràn áy náy cùng hối hận. Thật tình thì lúc Tiêu Nhiễm còn ở Lôi Gia Bảo, hẳn đã không những không quan tâm, chăm sóc y mà lại còn khiến y phải đau khổ đến mức phải rời khỏi nơi an toàn nhất của y.

“À đúng rồi, sao chỗ người lại không có nô phó?” Lôi Vô Nhai hỏi, hẳn nhớ Nhan Ngôn đã từng nói qua.

“Mẫu thân ta vốn chỉ là một tỳ nữ...” Tiêu Nhiễm đáp. “Từ nhỏ, ta đã biết cái gì gọi là ‘mạnh được yếu thua’. Nhưng ta luôn cảm thấy người và người khi sinh ra vốn dĩ nên ngang hàng với nhau. Bất quá chỉ là một tờ khế ước, nhưng lại đem người khác chia thành ba sáu chín bậc khác nhau. Thật không công bằng chút nào.”

Cho nên, y mới có thể cùng Trang Tiểu Hầu Gia, Kim Ngân kết tình bằng hữu, cùng Mai, Tiểu Nhu Nhi trở thành tri kỷ. Vậy, rốt cục trong lòng y mình là cái gì? Thực rất muốn trực tiếp hỏi, nhưng lại sợ gặp phải câu trả lời mà mình không mong đợi, nên tốt nhất vẫn là không nên hỏi.

Mấy hôm nay đối với hẳn thật phần vô cùng khó vượt qua. Nội tâm đau khổ, buồn bực không ngừng giằng xé. Hẳn đã suy nghĩ cẩn thận, có phải hẳn đã thật sự yêu Tiêu Nhiễm hay không? Tình yêu đó như thế nào? Và hẳn đã yêu từ lúc nào? Sao hẳn lại yêu Tiêu Nhiễm? Vậy còn tình cảm hẳn dành cho Lam Ngọc là gì? Chẳng lẽ ngay từ đầu người hẳn yêu là y, nhưng do bản thân quá ngoan cố nên luôn phủ nhận. Vậy tất cả chuyện này không phải rất nực cười sao? Tuy cái gì hẳn cũng không rõ, nhưng có một chuyện hẳn đã quyết. Đó là đời này kiếp này tuyệt đối sẽ không để vượt mặt Tiêu Nhiễm.

Thế nhưng đối với Tiêu Nhiễm, rốt cục đó là yêu hay chỉ vì y đột ngột ra đi. Trong lòng hẳn không cam tâm, muốn chinh phục y thêm lần nữa? Lôi Vô Nhai cứ miên man suy nghĩ. Ngồi trong đình ngắm cảnh, nói chuyện phiếm thể nhân. Hẳn bỗng nhớ lại trước đây ở Lôi Gia Bảo, hẳn cùng Tiêu Nhiễm cùng từng ngồi như vậy, nói đủ chuyện đông tây, rất an bình và thanh thản... Không lẽ đây chính là đáp án sao? Bởi vì khi đó Tiêu Nhiễm rất an toàn, nên chính mình cũng không quan tâm, để ý đến y, xem mọi chuyện tự nhiên phải như thế. Tiêu Nhiễm chưa từng thụ thương, nên hẳn tự nhiên cũng không đau lòng. Tiêu Nhiễm chưa từng qua lại mờ ám với người khác, nên hẳn cũng không biết ăn giấm chua là gì. Chưa bao giờ bận tâm về việc của y, vì y luôn ở cạnh bên mình, chưa bao giờ nghĩ sẽ mất y. Cuộc sống bình yên mà đậm bạc đó, khiến hẳn nghĩ hẳn không hề yêu Tiêu Nhiễm, lại càng không nghĩ lâu ngày sẽ sinh tình. Hay là từ lúc bắt đầu thì tâm hẳn đã hướng về y? Lôi Vô Nhai nhớ mang máng cái cảm giác kinh diễm khi lần đầu tiên hẳn gặp Tiêu Nhiễm. Dù cho sau đó lại biến thành ganh ghét hòa cùng không cam tâm, nhưng cảm giác này đã dẫn bị cuộc sống êm đềm ở Lôi Gia Bảo cuốn trôi mất.

Mặt trời lên thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi. Nhưng nam nhân này ở trong Mai Viện chờ hần trở về. Bây giờ nghỉ lại, cuộc sống lúc đó thật đẹp biết bao! Lôi Vô Nhai thực cảm thấy vô cùng khổ tâm.

Bởi vì xem y là tình địch nên mới tích cực theo đuổi y. Cái ý nghĩ ngu ngốc này khiến cho Lôi Vô Nhai không khỏi buồn cười. Nhưng cũng thật may mắn, tuy vô cùng hoang đường, nhưng nhờ nó mà hần đã có được Tiêu Nhiễm trong ba năm qua. Đến giờ hần vẫn không hiểu, sao lúc đó Tiêu Nhiễm lại đồng ý về ở cùng hần?

Đột nhiên hai chữ “báo ân” từ đâu xuất hiện, như một chưởng đánh thẳng vào tim của Lôi Vô Nhai. Đau... đau quá.

Tiêu Nhiễm nhìn nam nhân âm trầm đối diện đang xuất thần, khẽ nhướn mày. Y rất tò mò muốn biết hần đang nghĩ cái gì. Nhưng y lại không muốn hỏi nhiều. Y cũng từng nghĩ qua, không biết tình cảm mà Lôi Vô Nhai giành cho y là gì? Nếu nói hần với y là chân tâm thật ý, thì ba năm bị tổn thương trong quá khứ tính sao đây? Mặc dù không phải trực diện tổn thương y, nhưng chất độc mạn tính cũng đã đủ khiến y tê tâm liệt phế.

“Người rất thích cuộc sống ở Lôi Gia Bảo sao?” Lôi Vô Nhai đột nhiên hỏi.

Tiêu Nhiễm chớp chớp mắt, khẽ cười: “Đương nhiên là thích.”

Vậy người có bằng lòng cùng ta trở về, tiếp tục những tháng ngày bình yên trước đây không? Lôi Vô Nhai rất muốn hỏi tiếp, nhưng lại không có đủ dũng khí để tiếp lời, chỉ đành thở dài: “Nếu người đã trót yêu một hảo bằng hữu của mình, nhưng lại không dám nói ra. Vậy phải tính làm sao?”

Tiêu Nhiễm khẽ chau mày, khóe môi khẽ mím lại: “Ta sẽ không có chuyện không dám nói với hần. Nếu đã thích nhất định phải theo đuổi đến cùng.”

“Thật sao?”

“Ân.” Tiêu Nhiễm cười. “Kỳ thật Lam Ngọc là một người thấu tình đạt lý. Người không cần phải lo lắng chuyện nếu hần không chấp nhận tình cảm của người thì sẽ không thể tiếp tục làm bằng hữu đâu. Huống hồ, thế sự vốn không có tuyệt đối, nói không chừng, hần cũng thích người.” Nghĩ đến chuyện hai người đó sẽ ở cùng với nhau, khiến y có cảm giác ba năm qua mình không phải chính là người thứ ba thừa thãi sao?

Lôi Vô Nhai nhất thời không biết phải nói gì cho đúng. Hần đúng là đồ đầu heo mà, tự lấy đá đập gãy chân mình. Bất qua Lam Ngọc cũng là một vấn đề. Việc hần thừa nhận tình cảm bao lâu nay mình dành cho Lam Ngọc không phải là tình yêu, tạm thời hơi khó chấp nhận. Nhưng theo cách nào đó mà nói, khi Lam Ngọc đi, hần chỉ cảm thấy phiền muộn lẫn bất đắc dĩ. Còn khi Tiêu Nhiễm bỏ đi, hần gần như phát điên, đầu óc trống rỗng chỉ biết thuận theo trực giác mà đuổi theo y.

“Nếu người kia rất khó theo đuổi thì sao bây giờ?” Lôi Vô Nhai hỏi. Hần dù ngốc đến mấy cũng không cho rằng Tiêu Nhiễm sẽ dễ dàng cho hần cơ hội theo đuổi y một lần nữa.

“Biết bệnh mới có thể ra thuốc. Nếu như người hơi béo, thì cần phải giảm cân. Nếu như người quá gầy thì phải ăn nhiều một chút. Tình cảm nói theo cách nào đó cũng chỉ đơn giản như vậy thôi.” Tiêu Nhiễm đáp. “Nếu người không thử thì sao biết được?”

Lôi Vô Nhai trong lòng lập tức lên kế hoạch mấy ngày tới cho mình và Tiêu Nhiễm. Hần chợt phát hiện rằng trước đây mình đúng là có phúc mà không biết hưởng.

“Lôi bảo chủ, rốt cục bây giờ người còn do dự gì nữa?” Ngự khí của Tiêu Nhiễm dường như mang theo tiểu ý. “Ta thấy người mấy năm gần đây cũng chịu không ít giày vò, trong lòng cũng sốt ruột không nhịn được rồi. Bây giờ người đã là người tự do. Mà theo ta biết Lam Ngọc vẫn lẻ loi một mình. Người cũng từng cùng với nam nhân. Nói thế nào nhỉ ‘kỹ xảo’ đã vô cùng hoàn hảo, lúc này không phải là thời cơ tốt nhất sao?”

... “Kỹ xảo” của hần không phải đều là do cùng y luyện ngày luyện đêm mà thành sao? Y sao lại có thể nói ra cái loại chuyện này mà mặt không đỏ, tim không nhanh vậy? Lôi Vô Nhai đưa tay lên nhu nhu thái dương. Hần quả thật không hiểu nổi Tiêu Nhiễm cái gì mà thanh cao, kiêu ngạo với chả lãnh đạm... Nhưng lại nhớ, tất cả đều do hần một tay gây ra, nên hần nhất định phải chịu trách nhiệm. Tiêu Nhiễm đã cho

hắn ba năm thời gian, hẳn lại ngu ngốc phớt lờ hết thấy. Nếu đã vậy “Thích người đó thì phải ‘truy’ cho đến cùng”, đây không phải là đề nghị của Tiêu công tử với hắn đó sao...

“Khụ, không biết Tiền viên ngoại khi nào mới trở lại?” Lôi Vô Nhai vội chuyển đề tài, để tránh tiếp tục nói về vấn đề “Lam Ngọc” nữa. Vì lẽ nhắc đến chuyện này là hẳn vô cùng áy náy và xấu hổ.

“Ta cũng không rõ.” Tiêu Nhiễm đáp. “Hắn mời chúng ta tùy ý tham quan, vậy không bằng dạo chơi thêm chút nữa đi.”

“Hảo.” Lôi Vô Nhai gật đầu.

13. Chương 13

Tiêu Nhiễm cùng Lôi Vô Nhai tùy tiện đi loanh quanh một hồi lâu không hiểu sao đã đến trước cửa thư phòng. Thờ lúc xung quanh không có ai liền đột nhập vào. Cả hai nhanh chóng tận dụng thời cơ lục soát khắp mọi góc ngách. Nhưng thật đáng tiếc ở đây hoàn toàn không có chút manh mối nào. Đang lúc chán nản, đột nhiên Lôi Vô Nhai cảm thấy có gì đó rất đáng ngờ. Hắn liếc nhìn Tiêu Nhiễm rồi liền tiến đến bên cửa sổ, dùng ngón tay đâm thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy.

Bên ngoài thư phòng lúc này cung thủ đang dàn hàng chờ đợi, Tiền viên ngoại hiện tại cũng đang đứng ở giữa chỉ huy.

Tiêu Nhiễm thở dài một tiếng lắc đầu. Lôi Vô Nhai trầm nghĩ với tính tình của Tiêu Nhiễm thì không thể nào lại dễ dàng bỏ cuộc đến vậy. Quả nhiên, Tiêu Nhiễm bắt đầu thông thả dạo bước khắp phòng, tựa như vô cùng nhàn nhã.

Lôi Vô Nhai chợt nhìn ra manh mối, hắn cố thử dò xét mọi thứ thêm một lần nữa. Hai người nhất thời đều không lên tiếng, tránh để âm thanh lọt ra ngoài. Vào lúc này nên chỉ ra hiệu để cùng nhau hành động. Cuối cùng, Lôi Vô Nhai dùng tay di chuyển một bình hoa trên giá, trên tường liền mở ra một địa đạo.

Tiêu Nhiễm nhìn hắn cười khen ngợi, nhanh tay kéo tay áo của hắn, không cần suy nghĩ thêm liền chui vào mật đạo.

Bên ngoài lúc này thấy không có động tĩnh gì, hiểu ngay rằng có điều không ổn liền lập tức phá cửa xông vào. Quả nhiên bên trong không một bóng người.

Địa đạo này vốn có chín đường thông ra mười tám lối, lại quanh co, khúc khuỷu. Không biết bọn Tiêu Nhiễm đã đi lối nào. Tiền viên ngoại thở dài, hạ lệnh cho cung thủ lui xuống, đành phải tìm đối sách khác.

Bên trong địa đạo không u ám như hai người tưởng tượng. Bởi lẽ cứ cách một khoảng nhất định lại có một viên dạ minh châu được khảm trên tường.

“Tiền viên ngoại đúng là lắm tiền nhiều của.” Tiêu Nhiễm thở dài nói.

“Kẻ có tiền không phải là Tiền viên ngoại.” Lôi Vô Nhai nói: “Người làm sao biết trong thư phòng có mật đạo?”

“Tri kỷ tri bỉ.” Tiêu Nhiễm đáp. “Tốt xấu gì ta cũng là thủ lĩnh của Thiên Vong mà.”

“Cho nên người mới có thể tiêu điều tự tại đến đây sao?”

“Không hẳn vậy.” Tiêu Nhiễm khẽ cắn môi: “Trong lòng ta không phải không lo lắng.”

“...” Lôi Vô Nhai thở dài một cái.

Tiêu Nhiễm nghe thấy chỉ mỉm cười: “Nhưng trời sinh ta ra đã vậy rồi, ta đã từng nói, ta yêu thích mạo hiểm mà. Chỉ bất quá...”

“Ân?”

“Bất quá, ta luôn đơn thân độc mã hành động. Đây là lần đầu tiên có thêm người đi chung.”

“... ” Tuy hẳn hiểu được nguyên tắc của y, nhưng vì không muốn Tiêu Nhiễm bị vây trong cái tình cảnh nguy hiểm “yêu thích” của mình, Lôi Vô Nhai không còn sự chọn lựa nào khác.

Hai người cùng nhau dò đường. Trong này có rất nhiều ngã rẽ, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ lạc đường, Tiêu Nhiễm lấy ra một hộp yên chi (polly: ài là son đó, nhưng ta thấy để yên chi nghe hay hơn, còn lại thì tùy beta nhé!~ Kumiko: I agree!!), đi qua nơi nào, liền lưu lại một vệt hồng ở nơi đó. Tại sao lại là son?

Tiêu Công Tử đáp: “Yên chi có màu tươi sáng, lại khó bôi xóa, còn có hương thơm thoang thoảng, vốn là vật cần thiết để tránh lạc đường.”

Cuối cùng đến được một gian thạch thất có chín cánh cửa, không lớn, cũng không có bày biện gì. Tiêu Nhiễm bước đến giữa phòng, nhắm mắt lại, dường như đang yên lặng lắng nghe cái gì đó. Lôi Vô Nhai cũng không đến làm phiền y, mà chỉ đứng nhìn mỗi nơi một chút. Sau đó lại bị một đồng hộp nhỏ nằm trong góc thu hút.

Một hồi lâu, Tiêu Nhiễm mở mắt ra, chỉ vào một thông đạo, nói: “Gió từ bên này.”

Lôi Vô Nhai kéo kéo tay y: “Lại bên này đi, hình như có thứ gì đó rất thú vị.”

Hai người liền ra sức tìm kiếm, lục lọi trong đồng hộp đó. Nhưng chỉ có mấy loại thảo dược dùng để tránh côn trùng, tránh mục nát mà thôi. Đang lúc có chút thất vọng, Tiêu Nhiễm đột nhiên phát hiện ra bên trong một cái hộp còn có ngăn bí mật. Y mở ra xem thử, nhất thời trợn tròn hai mắt.

“Làm sao vậy?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Bằng chứng nhận hối lộ của An Vương gia.” Tiêu Nhiễm vừa xem vừa trả lời. “Còn ghi rõ lại lịch từng người, mỗi chữ mỗi nét đều vô cùng rõ ràng.”

“Không lẽ lại cố tình để ở đây sao?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Nếu thế Tiền viên ngoại có để cho chúng ta bình yên mà dạo loạn trong này không?” Tiêu Nhiễm hỏi ngược lại. “Huống hồ, nhiều chương mục như thế này, không thể nào ghi hết trong một quyển sách được, lại còn không theo thứ tự thời gian, đây rõ ràng chỉ là bản sao.”

Tiêu Nhiễm mở đến trang cuối cùng, có một tờ giấy nhỏ rơi xuống, mở ra chỉ có vài chữ:

“Ta là một tên trộm vặt. Ngẫu nhiên nhặt được vài tờ giấy, rảnh rồi không có chuyện gì làm nên đã chép lại hết. Người hảo tâm nào nhặt được thứ này, xin giao cho đại quan, để tích thêm công đức.”

“Thật sự là do một tên trộm làm sao?” Lôi Vô Nhai hỏi, ngữ khí có chút không tin nổi.

“Là một tên trộm hết sức thông minh, thừa biết có đem thứ này cho quan phủ cũng vô ích, nên đã lén giấu ở đây. Chờ đến khi có người đến đây điều tra, sẽ phát hiện được.” Tiêu Nhiễm cười nói. “Mặc kệ là thế nào, coi như không cần tốn chút công sức. Khó có được may mắn thế này, thật đúng là nhờ phúc của người mà.”

“Vậy lần sau người cũng nhân tiện cho ta theo với.” Lôi Vô Nhai nửa thật nửa đùa thử dò xét.

“Ha ha, cái đó bàn sau đi.” Tiêu Nhiễm mỉm cười nói.

Tiêu Nhiễm đứng lên, bắt đầu cởi thắt lưng.

Lôi Vô Nhai trợn mắt, há hốc mồm nhìn y, bất giác nuốt nước bọt một cái, một lúc lâu sau mới có phản ứng: “Người làm gì vậy?”

Tiêu Nhiễm đã cởi hết áo ra, dùng áo lót bọc thật kỹ quyển sổ lại. Sau đó y mặc lại sam y cùng ngoại bào, đem quyển sổ bỏ vào trong lòng: “Cái áo này vốn dùng tơ tằm ngàn năm dệt thành, vừa chống lửa, chống nước, chống mục nát.”

Lôi Vô Nhai vẫn còn đang ngẩn ngơ với những đường nét tuyệt mỹ lúc nãy, từ xương quai xanh gợi cảm, cho đến hai hạt hồng châu ở trước ngực.

Cổ sức lấy lại bình tĩnh, đề xuống dọc hỏa đang gào thét trong người, Lôi Vô Nhai hỏi: “Chúng ta đi được chưa?”

“Ân.”

Hai người theo hướng gió mà đi, cuối cùng cũng đã thấy được ánh sáng mắt trời từ ngoài chiếu đến. Nhìn nhau, gật đầu, hai người đều dừng bước.

Lôi Vô Nhai lấy từ trong tay áo ra một hạt dạ minh châu, lúc này mình tiện tay gỡ từ trên tường xuống dùng sức bắn ra xa. Quả nhiên nghe được tiếng người xôn xao.

“Một hạt minh châu cũng không thể vượt qua, xem ra ngoài đó có không ít người.” Tiêu Nhiễm thở dài.

“Bây giờ người tính sao?” Lôi Vô Nhai lại hỏi. Không phải là hấn mềm yếu vô năng, không biết xử lý. Nhưng một Tiêu Nhiễm thông minh cơ trí thế này, khiến cho hấn có cảm giác vô cùng hấp dẫn.

Tiêu Nhiễm nghĩ một lúc lâu liền sau đó y đem quyển sổ được gói kỹ ra, xé làm hai. Đồng thời cũng xé đôi áo lót của mình ra, đưa một phần cho Lôi Vô Nhai: “Ra khỏi đây chính là phía sau núi của Tiên phủ. Nếu chúng ta có thể an toàn thoát hiểm thì quá tốt, bất quá để phòng ngừa vạn nhất...”

Lôi Vô Nhai nhận lấy phần của mình: “Được rồi, ta sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, còn người tìm cách ra khỏi đây.”

Tiêu Nhiễm cũng thu lại phần của mình, phủi phủi tay áo, nhẹ nhàng cười với Lôi Vô Nhai một cái. Trục giác cho Lôi Vô Nhai thấy không ổn, trong đầu nghĩ muốn kéo y lại, nhưng cả tay áo cũng không kịp chụp lấy. Tiêu Nhiễm một lần nữa lại vụt khỏi tay hấn.

Hừ lạnh một tiếng, hấn quyết không để sự tình này xảy ra, không thêm nghĩ tiếp, liền trực tiếp đuổi theo Tiêu Nhiễm đến cửa động.

Tiêu Nhiễm vung cao hai ống tay áo, một lượng lớn phấn mê đánh gục không ít người. Y muốn mở đường máu cho Lôi Vô Nhai, chính mình cũng dụ theo đám còn lại vất vả chạy lên vách núi.

Tiền viên ngoại đem người đuổi theo phía sau, trở mắt nhìn y thả mình xuống vách núi. Còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một thân ảnh phóng ngang qua đầu mình, chỉ với một suy nghĩ duy nhất, phải bắt cho bằng được Tiêu Nhiễm.

14. Chương 14

Bị một lực mạnh nắm bắt được tay phải, Tiêu Nhiễm tức giận, rống một câu diếc tai: “Người điên rồi sao?!”

Trong nháy mắt, Lôi Vô Nhai rút ra một thanh chủy thủ, đâm thật sâu vào vách núi. Chỉ bằng một điểm tựa này để chịu đựng sức nặng của hai người. Vì vách núi này có một tảng đá lớn nhô ra, từ trên nhìn xuống, bọn người Tiền viên ngoại không tài nào thấy được họ.

“Buông tay!” Tiêu Nhiễm quát.

“Không buông!” Lôi Vô Nhai cũng thét lại.

“Cần gì phải như vậy?” Tiêu Nhiễm nhíu mày. “Té xuống đây chưa biết sống chết ra sao, người không nên đem tính mạng của mình ra đùa giỡn!”

“Đừng lảm nhảm!” Lôi Vô Nhai phản kích: “Trừ khi chặt đứt tay ta, bằng không ta tuyệt đối không buông tay!”

“Người...” Tiêu Nhiễm chợt nở nụ cười. “Không phải chỉ mình người mới có chủy thủ.”

Đoạn từ trong lòng rút ra một thanh chủy thủ được chạm khắc vô cùng tinh xảo. Y dùng miệng tuốt vỏ, quăng xuống vực sâu: “Buông ta ra, nếu không ta sẽ tự chặt đứt tay mình.”

“...” Lôi Vô Nhai dường như không thở nổi.

Tiêu Nhiễm liền không chút do dự, giơ tay trái lên nhằm cổ tay của mình chém tới.

Lôi Vô Nhai dùng lực toàn thân, kéo Tiêu Nhiễm lên, nhanh như cắt buông tay ôm lấy thắt lưng của y. Hành động này khiến cho Tiêu Nhiễm có chút bất ngờ, chỉ sợ Lôi Vô Nhai đã bị thương rồi.

“Người...” Tiêu Nhiễm trừng mắt nhìn Lôi Vô Nhai.

Chuyển thủ hình như có chút lung lay.

Lôi Vô Nhai không nói lời nào, chỉ chăm chú quan sát y.

“Hà tất phải làm như vậy?” Tiêu Nhiễm thở dài.

“Người biết ta vốn rất cố chấp mà.” Lôi Vô Nhai đáp. “Lần trước người nói đã trả hết nợ cho ta, xem ra bây giờ người lại mắc nợ nữa rồi.”

Tiêu Nhiễm lắc đầu: “Ta cũng không có nợ người, người nợ ta nhiều hơn.”

“Sau này ta sẽ từ từ trả đủ.” Lôi Vô Nhai nói.

“Nhưng mà, ta sao có thể để người chết được kia chứ?” Tiêu Nhiễm lại cười. “Kỳ thật với giao tình của chúng ta, người không cần phải vì ta mà làm những chuyện này.”

Lôi Vô Nhai nghe được nửa câu đầu thì mừng như điên. Nhưng khi nghe nốt nửa phần sau, thì u buồn liền trở dậy.

“Ba năm đó ta cũng không mang lại cho người khoái hoạt hay thỏa mãn. Vậy nên chúng ta lúc đó cái gì cũng không thể tính.” Tiêu Nhiễm chăm chú nói. “Buông ra đi, cho dù là tay người hay chuyển thủ, cũng không thể chống đỡ nổi sức nặng của hai chúng ta đâu. Đừng nên ngoan cố giữ chặt ta thế này nữa.”

“Chúng ta trở lại với nhau đi.”

“Cái gì?” Tiêu Nhiễm chớp mắt kinh ngạc.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa. Lần này là thật tâm.” Lôi Vô Nhai nghiêm túc nói.

Ba năm trước, Lôi Vô Nhai dán thân vào vòng hiểm trở, cùng Tiêu Nhiễm đồng sinh cộng tử, đổi lại được ba năm ân ái mặn nồng với y. Lần này, hắn lại một lần nữa dùng mạng mình để đánh cược, để đổi lại được cùng y sống đến trọn đời trọn kiếp.

Tiêu Nhiễm chỉ thoáng kinh ngạc nhìn hắn, không trả lời.

Lôi Vô Nhai lòng dạ cồn cào, hắn đang chờ đợi câu trả lời của y. Đột nhiên, dường như đã quá sức chịu đựng, chuyển thủ đã rơi ra khỏi vách núi.

Lúc khôi phục lại tri giác, trên môi của Lôi Vô Nhai chợt xuất hiện một xúc cảm quen thuộc. Hắn thuận theo phản xạ, liền hàm trụ lấy, ra sức hút ngược lại.

Tiêu Nhiễm vô cùng tức giận. Vốn chỉ định giúp hắn làm hô hấp nhân tạo, nhưng không ngờ nam nhân này lại dám cư nhiên hôn ngược lại mình. Y liền không khách khí, chống tay thẳng vào vết thương trên ngực của hắn, ra sức thoát khỏi đôi môi tham lam kia.

Lôi Vô Nhai chậm chậm mở hai mắt, trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc.

Tiêu Nhiễm toàn thân ướt sũng, hơi nước làm cho thanh âm của y càng thêm phần ử rử. Nghĩ tới tiếp xúc ngọc ngà lúc này (Polly: là hô hấp nhân tạo, hô hấp nhân tạo đó! Mi đang nghĩ cái gì thế hả thên kia!), Lôi Vô Nhai chợt cảm thấy một cổ dục hỏa nóng bỏng đang chạy dọc thân mình.

“Tỉnh rồi sao?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“Người đã sớm tính toán tỉ mỉ rồi đúng không?” Lôi Vô Nhai thản nhiên cười, nói: “Thư phòng, mật đạo, vách núi, hồ sâu.”

“Chỉ duy nhất một chuyện không tính chính là sẽ có một tên gốc cũng cố tình nhảy theo ta!” Tiêu Nhiễm đáp, ngữ khí có đôi chút ám muội.

Lôi Vô Nhai mỉm cười. Hắn biết, cho dù Tiêu Nhiễm có tính toán tỉ mỉ đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể cam đoan thập phần bình an. Bởi vậy hắn không hề hối hận khi cùng nhảy xuống đây. Cái hắn quan tâm lúc này là một chuyện khác: “Đáp án của ngươi là gì?”

Tiêu Nhiễm trầm mặc trong chốc lát. Lần này Lôi Vô Nhai cũng không cấp bách, mặc kệ Tiêu Nhiễm trả lời ra sao, hắn vẫn sẽ ‘Truy’ đến cùng.

Tiêu Nhiễm dùng tay vuốt sơ lại tóc, thản nhiên cười câu dẫn: “Muốn truy bản công tử, đã có nhiều người từng thử. Nhưng chuyện này lại không phải là chuyện đơn giản đâu...”

Hai mắt Lôi Vô Nhai liền lóe sáng: “Ta quyết không buông tay, Tiêu công tử ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Tiêu Nhiễm không đáp, chỉ đứng lên. Hai tay bắt ở sau lưng, nhìn lên bầu trời, mà dường như cũng đang nhìn lên ngọn núi kia. Y đoán tất cả nguyên nhân đều chỉ có một đáp án. Tuy y có từng nghĩ đến, nhưng lại không dám khẳng định. Đó là Lôi Vô Nhai đã yêu y rồi.

Cứ như vậy, Lôi Vô Nhai trong khoảng thời gian này, làm cho mọi người cảm giác được... Những hành động có chút khó hiểu, cuối cùng cũng đã có đáp án rồi. Chỉ là theo y thấy, đáp án này dường như hơi... hoang đường.

Không phải là y thích tính nợ cũ. Nhưng ba năm chịu bao đau khổ trong quá khứ, không phải muốn quên liền có thể quên được. Cho tới bây giờ, y vẫn không thể thôi cười nhạo mình vì những thương tổn mà y luôn vờ như không biết. Lúc đó y đã quá u mê, luôn do dự cùng ẩn nhẫn, để rồi chỉ nhận được là một nỗi tuyệt vọng vô bờ. Bởi vì y luôn tỏ ra là một nam nhân hào hiệp nhưng cũng vô cùng cao ngạo, kể cả khi lần đầu gặp Lôi Vô Nhai, rồi cùng hắn dây dưa.

Nhưng, một cách chậm rãi, mọi thứ dường như không thể dừng lại được. Những tâm tình rối rắm bắt đầu dĩ cứ quẩn chặt lấy y, vây khốn y. Y thích Lôi Vô Nhai, thứ tình cảm ấy càng ngày càng sâu đậm. Đến khi y phát giác ra thì Lôi Vô Nhai đã giống như một cây đại thụ, gốc rễ ăn sâu bám chặt, không ngừng siết chặt lấy trái tim của y. Muốn rút ra cũng không tài nào làm nổi.

Quả thật là vô quyết dày, có móng tay nhọn.

Lôi Vô Nhai cắn răng chịu đau, nước làm cho ***g ngực hắn như muốn vỡ tung. Hắn cố gắng đứng lên đi đến chỗ Tiêu Nhiễm, nắm lấy vai y, làm cho y quay lại đối mặt với hắn.

Tiêu Nhiễm cũng không dám mạnh tay, dù sao Lôi Vô Nhai trên mình cũng đang mang thương tích.

“Buông tay!” Tiêu Nhiễm nói, khề cau mày.

“Không buông!” Lôi Vô Nhai trả lời: “Mới vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay!”

Tiêu Nhiễm khề thở dài, thanh âm có chút ra lệnh: “Buông ra, để ta còn xem vết thương của ngươi.”

Lôi Vô Nhai có chút không cam lòng buông tay ra. Tiêu Nhiễm cúi đầu, nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của hắn. Đưa tay nhẹ nhàng kiểm tra chỗ sưng trên ngực hắn: “Xương sườn không bị gãy, bất quá nội thương cũng không nhẹ.”

“Còn ngươi thì sao?”

“Trừ chuyện bị ngươi hại, uống hết một bụng nước, mọi thứ đều hoàn hảo.” Tiêu Nhiễm khề cười, nhìn hắn.

Lôi Vô Nhai nhìn thấy nụ cười của y cả người bỗng chốc ngây ngẩn ra, liền vươn tay, nhẹ nhàng giữ lấy y mà ôm vào lòng. Tiêu Nhiễm không chút phòng bị, có chút kinh ngạc, đành thuận theo ý hắn.

“Trở về bên cạnh ta, ta cam đoan sẽ mang lại hạnh phúc cho ngươi.” Lôi Vô Nhai dịu dàng nói.

“Hạnh phúc của bản thân chỉ có thể do chính mình đoạt lấy.” Tiêu Nhiễm lại nói: “Tiêu công tử xưa nay là kẻ vô tình, chỉ tin tưởng vào chính bản thân mình. Cho dù đã cùng ngươi thân mật ba năm, nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa với việc ta sẽ dễ dàng cho ngươi bước vào thế giới của ta.”

“Ta biết, nhưng việc ta hoàn toàn không biết chút gì về người cũng không phải toàn bộ đều là lỗi của ta.” Lôi Vô Nhai rầu rĩ nói.

“Người không biết chút gì về ta là do người không thêm hỏi.” Tiêu Nhiễm nói. “Nếu người đối với ta có một tia hứng thú hoặc chút lòng hiếu kỳ, thì mọi chuyện sẽ không giống như ngày hôm nay. Người cũng sẽ không bị bọn Tiểu Ngôn cười nhạo.”

“...” Lôi Vô Nhai không còn biết nói gì. Những điều Tiêu Nhiễm nói vốn không sai, cho nên hắn chỉ có thể im lặng. Nhưng trên đời cũng không có thuốc nào để trị hối hận, cho dù hắn đang thành tâm hối hận. Nhưng chỉ cần có thể nắm bắt được hiện tại lẫn tương lai, thì cái gì cũng có thể từ từ hóa giải được.

“Buông ta ra đi. Chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút. Xem ra không thể ra ngoài trước khi trời tối.” Tiêu Nhiễm nói.

Lôi Vô Nhai lại không cam tâm buông tay ra.

Tìm được một chỗ sạch sẽ, Tiêu Nhiễm nhặt mấy nhánh cây khô châm lửa đốt lên một đồng lửa. Sau đó y dựng mấy cọc xung quanh, xoay người lại bảo Lôi Vô Nhai cùng cởi bỏ y phục ra để hong khô.

Lôi Vô Nhai nhìn chằm chằm vào trung y mỏng manh của Tiêu Nhiễm, xương quai xanh như ẩn như hiện, bất giác xuân tình nhộn nhạo. Đáng tiếc trong thời điểm này, ở tại nơi này, mọi thứ đều không nên, đành phải đem mỹ cảnh trong đầu cố gắng đè nén lại.

15. Chương 15

Đợi đến khi quần áo vừa được hong khô, hai người liền nhanh chóng mặc vào. Sau đó, Tiêu Nhiễm nâng Lôi Vô Nhai dậy, dựa theo địa hình của sơn động mà trước kia y đã cho người dò xét kỹ càng, từ từ ra đi ra khỏi hang núi.

Lúc vừa ra đến sơn lộ, đã thấy xe ngựa của Kim Ngân đứng chờ ở đó từ bao giờ.

“Người quả nhiên đã tính toán rất hoàn hảo.” Lôi Vô Nhai cười, nói.

“Trừ việc người bị thương.” Tiêu Nhiễm thở dài.

“Người lo lắng cho ta sao?” Lôi Vô Nhai nháy mắt hỏi.

“Đương nhiên.” Tiêu Nhiễm nói. “Đã nói là người không nên đi theo ta mà, chỉ khiến ta thêm phân tâm.”

“Nhưng nhớ không lầm thì hình như quyển sổ kia là do ta tìm ra mà.” Lôi Vô Nhai cảm thấy hơi bất mãn, khê than.

Tiêu Nhiễm chỉ cười, không nói gì thêm.

Kim Ngân liếc nhìn bọn họ không nói gì. Ngô, tuổi trẻ thật là hảo mà.

Mặc dù đã tình cờ kiếm được sổ ghi chép về việc nhận hối lộ của An Vương gia, nhưng vẫn chưa tìm được chứng cứ chứng minh hắn tham ô tài ngân. Mà Tiền viên ngoại dường như vẫn chưa biết bọn họ đã lấy được quyển sổ này, nên cũng không cho người truy sát. Nhưng Tiền viên ngoại cũng đã nhận được mật lệnh của An Vương gia, phải nhanh chóng bắt cho được Tiêu Nhiễm. Cho nên thời gian càng dài, đối với hai bên đều không có lợi.

“Là vậy à?” Mai dựa người vào cửa sổ, uống cạn chung rượu, lãnh đạm hỏi: “Người lại phải đi rồi sao?”

Tiêu Nhiễm thở dài, đưa tay đẩy cây huyền cầm sang một bên: “Chỗ của Tiền viên ngoại dường như không còn chứng cứ nào khác, nên bọn ta định đi Hàng Châu một chuyến.”

“Các người?” Mai khê nhíu mày. “Ta thật sự ngại cả một nửa cơ hội cũng không thể có rồi.”

“Với khả năng của hai ta, nếu muốn sớm tối bên nhau, cũng không phải chờ đến bây giờ.” Tiêu Nhiễm trả lời.

“Nói không chừng có thể lâu ngày sinh tình thì sao?”

“Chúng ta đã ba năm không gặp, sao có thể lâu ngày sinh tình?”

“Ta...” Mai cười một tiếng tự giễu. “Thôi quên đi, trái tim của Tiêu công tử luôn rất khó nắm bắt, ta thật cũng không nên quá cưỡng cầu.”

“Hả, hóa ra ấn tượng của ta trong lòng người lại kém như vậy sao?”

Mai cười lạnh: “Không cần giả ngốc trước mặt ta!”

Tiêu Nhiễm cười, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Hưởng thụ không khí an tĩnh làm Mai trầm tư suy nghĩ. Không ngờ Lôi Vô Nhai lại muốn tìm hiểu căn kờ về người tình cũ. Mai quả thật không thể hiểu nổi tâm tư của Tiêu Nhiễm, mà hắn cũng chẳng muốn quản làm gì. Nếu Lôi Vô Nhai thật tâm với Tiêu Nhiễm, thì hắn cũng xứng có một vị trí cao hơn một vị hoa tiêu miễn phí. Tiêu Nhiễm vốn là người thông minh khéo léo, y hẳn cũng đã suy nghĩ thích đáng, tìm được cho mình kết quả tốt nhất.

Xuân Nương đẩy cửa vào, cười duyên nói: “Tiêu công tử, có khách quý tới tìm người.”

Tiêu Nhiễm và Mai cùng tò mò nhìn lại, người đang đứng sau lưng Xuân Nương. Người này không ai xa lạ, chính là hoa khôi của Bách Hoa Lâu, nổi danh khắp kinh thành – Tiểu Nhu Nhi.

“Tiểu Nhu?” Tiêu Nhiễm kinh ngạc. Y biết Trang Kỳ cho người đến để họp mặt với y, lẽ nào người đó lại là Tiểu Nhu?

“Tiêu Công Tử, đã lâu không gặp.” Tiểu Nhu khẽ cười. Hôm nay hắn chỉ mặc một bộ y phục bằng vải thô, nên trông có vẻ bớt đi phần nào mềm mại, yêu kiều, nhưng thoát trông lại vô cùng có thần.

“Sao người lại đến đây?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“Đem thuốc cho người.” Tiểu Nhu bước đến bên cạnh y. “Trang tiểu hầu gia đặc biệt nhờ phụ thân tìm kiếm được liệu, Nhan thiếu gia đích thân bào chế. Ta vừa đến Dương Châu liền ghé qua chỗ Kim lão bản, mới biết hóa ra người đang ở chỗ này. Trang tiểu hầu gia cùng Nhan thiếu gia nói người phải mau chóng dùng được, nếu không sợ càng kéo dài sẽ không ổn. Cho nên ta mới tức tốc đến đây.”

“... Nhưng sao người lại đến được đây?” Tiêu Nhiễm nhíu mày. “Bách Hoa Lâu đóng cửa rồi sao? Không cần làm ăn buôn bán nữa à?”

“Bách Hoa Lâu vẫn rất tốt.” Tiểu Nhu đáp. “Chỉ là Tiểu Nhu đã được chuộc thân nửa tháng trước, hiện giờ đang làm việc cho Trang tiểu hầu gia. Nhưng vì ta đã loan ra tin đồn rằng bản thân bệnh nặng đã qua đời, khó trách Tiêu công tử lại không hay không biết.”

“Đúng vậy, chuyện lớn thế này mà ta chúng không biết gì.” Tiêu Nhiễm tỏ vẻ vô tội, sau đó lại nhíu mày, hỏi: “Người nói thuốc này là cha của Trang tiểu hầu gia cấp được liệu? Vậy có kinh động đến người kia không?”

“Không có, xin Tiêu công tử yên tâm.” Tiểu Nhu trả lời.

“Vừa vào ta đã thấy người quả là một hài tử xinh đẹp động lòng người, thật không ngờ lại chính là hoa khôi của Bách Hoa Lâu.” Xuân Nương này giờ chỉ đứng một bên im lặng, đột nhiên lên tiếng.

“Thật không dám. Đa tạ ma ma quá khen.” Tiểu Nhu nhu thuận đáp.

“Vậy có muốn đến chỗ chúng ta không? Cùng Mai tranh tài cao thấp?” Xuân Nương nửa thật nửa đùa hỏi.

“Người ta vừa từ Bách Hoa Lâu chuộc thân ra, sao lại nguyện ý đắm đầu vào tiểu lâu tồi tàn này của chúng ta chứ?” Từ khi Tiểu Nhu xuất hiện đến giờ, Mai vẫn không nói tiếng nào, nghe thế liền miễn cưỡng lên tiếng.

“Các hạ chính là Mai công tử? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Tiểu Nhu vô cùng chân thành nói.

Mai lười biếng đáp: “Ta cũng vậy, Tiểu Nhu Nhi.”

“Người là hảo tri kỷ của Tiêu công tử, vậy cứ gọi ta là Tiểu Nhu cho thân mật.”

“Có gì khác nhau sao?” Mai nghi hoặc hỏi.

“Chính là có một chút...” Biểu tình của Tiểu Nhu thoát nhìn không thể xác định được.

Mai lại không cho là đúng, bắt quá bằng hữu của Tiêu công tử đều không loại người tầm thường. Tuy hiện tại chưa rõ đối phương có dụng ý gì, tốt nhất nên giả ngu một chút vẫn hay hơn.

“À đúng rồi, sao không thấy Lôi Bảo Chủ?” Tiểu Nhu hỏi. “Nghe nói hắn vốn đang ở cùng người mà?”

“Trùng hợp hôm nay không phải vậy.” Tiêu Nhiễm cười. “Ta có chút chuyện cần bàn với Xuân Nương nên phải đi trước, hai người cứ trò chuyện đi nhé.”

“Hảo.” Tiểu Nhu đáp.

Đợi đến khi Tiêu Nhiễm và Xuân Nương đi khỏi, Mai vẫn chưa chịu đứng dậy, chỉ lười biếng nói: “Ngồi đi.”

“Đa tạ.” Tiểu Nhu khẽ cười nói, rồi tự mình kéo một cái ghế ra, ngồi xuống.

“Vậy hiện giờ người đang làm gì?” Mai hỏi.

“Àn?”

“Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng một chút, để có thể tìm được con đường tốt nhất cho chính mình.”

“Àn, cũng chỉ làm mấy việc vặt thôi.” Tiểu Nhu khẽ đáp.

“Được rồi.” Mai cũng không nói gì thêm, chỉ chậm rãi uống cạn từng chén, từng chén một.

Tiểu Nhu dường như cũng không muốn nói tiếp tục, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Một lúc lâu sau, hắn mới quay đầu lại cười với Mai, nói: “Người thật đúng là người cũng như tên.”

“Àn?”

“Vừa chua lại vừa chát.”

Mai nhíu mắt nhìn Tiểu Nhu, đây là lần đầu tiên có người hiểu được hàm ý bên trong cái tên của hắn. Trong nháy mắt liền đứng phắt dậy, nhưng người kia chỉ thản nhiên nhìn hắn.

“Tuy nói vậy, nhưng trái mơ (Polly: Qít là Mai tử) chín, lại vô cùng ngon miệng, chỉ là không biết đến lúc đó, ai sẽ là người may mắn được nếm thử?”

Mai lại cười tự giễu. Rất ý tứ liền nâng một chén rượu lên: “Người có muốn uống cùng ta không?”

“Tiểu Nhu kiêng rượu đã lâu.” Tiểu Nhu nhẹ nhàng cự tuyệt. “Uống nhiều không tốt cho cơ thể, người cũng nên uống ít lại một chút đi.”

“Cho thêm quả mơ vào sẽ ngon hơn.” Mai nói, chợt thấy ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Nhu Nhi. Quả nhiên rất thú vị.

“Àn.” Tiểu Nhu nhẹ chớp đôi mi thanh tú.

“Mơ kia vừa mới hái, ta tự tay ủ, mùi vị quả thật không tệ.” Mai tiếp tục dụ dỗ.

“... Àn, vậy Tiểu Nhu cũng không khách khí, nếm thử một chút vậy, đa tạ Mai công tử.” Tiểu Nhu cũng không từ chối nữa.

Mai vừa cười, vừa lấy thêm một chén rượu nữa, rót đầy rồi đưa sang cho Tiểu Nhu.

...

Lôi Vô Nhai vẫn đang ở nhà Kim Ngân, cố gắng kìm lòng không chạy đi tìm Tiêu Nhiễm. Mặc dù hắn lo lắng tên Mai tiểu tử kia giở trò, nhưng lại không muốn thấy kẻ chướng mắt đó, nên chỉ có thể ngây ngô mà ngồi ở đại sảnh. Vừa uống cạn hai bình trà vừa ngóng chờ thân ảnh của Tiêu Nhiễm. Nhưng có lẽ đánh chết hắn cũng không ngờ, bên cạnh y, cư nhiên lại có thêm một Tiểu Nhu Nhi.

Tiểu Nhu tiến đến, giải thích rõ lý do mình đến đây. Lôi Vô Nhai nghe xong, sắc mặt liền giãn ra, liền chân thành cảm tạ hắn đã vất vả mang thuốc đến cho Tiêu Nhiễm.

“Vậy người đã thượng dược rồi sao?” Lôi Vô Nhai hỏi.

Tiêu Nhiễm chớp chớp mắt, vô tội nói: “Quên rồi!”

“...” Lôi Vô Nhai vươn tay tóm lấy y. “Đưa dược cho ta!”

“Người định làm gì?”

“Ta tự tay thượng dược cho người.” Lôi Vô Nhai gần giọng nói từng chữ một.

“Không cần...” Tiêu Nhiễm vội thoái thác.

“Được vậy thì hay quá. Nhan thiếu gia nói dược này khi thoa lên vết thương dùng nội công mới có thể hấp thu hoàn toàn. Tiểu Nhu không biết võ công nên không thể giúp được gì. Nay Lôi Bảo Chủ đã lên tiếng thì còn gì bằng.” Tiểu Nhu cắt ngang lời Tiêu Nhiễm nói, sau đó lại quay về bộ dáng khách nhân nhu thuận. “Thuốc này ngoài thoa, trong uống. Nhan thiếu gia còn nói, Tiêu công tử luôn không tự giác, sợ rằng phải tìm người đến trông chừng y uống thuốc. Nay đã có Lôi Bảo Chủ ở đây, ta giao trọng trách này lại cho ngài được không?”

“Không thành vấn đề, tại hạ nhất định không phụ lòng mong mỏi của mọi người, sẽ một mình gánh vác trách nhiệm nặng nề này.” Lôi Vô Nhai vỗ chấp tay thi lễ với Tiểu Nhu.

Tiêu Nhiễm chỉ im lặng đứng một bên nhìn hai người bọn hắn. Trong lòng thật tức cười, nhưng lại không dám cười.

Tiểu Nhu cùng Lôi Vô Nhai lần này rất ăn ý, vờ như không nhìn thấy ánh mắt oán giận của y.

Lôi Vô Nhai lại nắm lấy tay của Tiêu Nhiễm rồi quay lại nói với Tiểu Nhu: “Ta dẫn y vào phòng thượng dược trước, xin phép cáo từ.”

“Hảo.” Tiểu Nhu khẽ cười, đáp.

Vào phòng, Tiêu Nhiễm liền ngồi xuống bên cạnh bàn, tự rót cho mình một chén trà: “Lôi Bảo Chủ mượn cơ muốn thượng dược, chẳng qua cũng chỉ là muốn ăn đậu phụ của bản công tử mà thôi. Vậy bây giờ đã có thể ra ngoài được rồi.”

“Nếu ta muốn làm thế thật, Tiêu công tử ngài tính làm gì nào?” Lôi Vô Nhai nửa thật nửa đùa hỏi.

“Cắt đứt gân tay chân, móc hai mắt. Sau đó vứt ra sông cho trôi thẳng đến biển, vậy được không?” Tiêu Nhiễm cũng không khách khí.

“Người nữ làm thế sao?” Lôi Vô Nhai khẽ cười, xoay người lấy băng gạc và dược.

“Sao lại không nữ?” Tiêu Nhiễm hỏi ngược lại, nhưng cũng bắt đầu tự cởi bỏ y phục.

Vết thương trên lưng đã rịn ra chút máu. Lôi Vô Nhai liền dùng nước, nhẹ nhàng lau lại cho y, khiến toàn thân y đột nhiên nổi da gà. Khi dược vừa được rắc vào vết thương, Tiêu Nhiễm liền hít vào một ngụm lạnh khí.

“Sao vậy?” Lôi Vô Nhai khăn trương hỏi.

“Trong dược này, Tiểu Ngôn có cho thêm tiêu hay ớt vào sao?” Tiêu Nhiễm nhăn mặt.

Cổ dẫn việc Nhan Ngôn vốn là một cái gai trong mắt mình, Lôi Vô Nhai nghĩa hiệp nói giúp hắn mấy lời công đạo. “Hắn cũng rất lo lắng cho người. Đại khái... hình như hắn cũng thật lòng thích người.”

“Ta biết.” Tiêu Nhiễm đáp, vẫn nhăn mặt như trước. Cái thích này vốn không phải là yêu. Tiểu tử kia cùng Trang Kỳ vốn là lưỡng tình tương duyệt. Nhưng hết lần này đến lần khác đều không chịu thừa nhận, lại lấy y ra làm bình phong. Ước với chả định gì chứ, tưởng y không biết gì sao?

“Vậy người...” Mặc dù trong miệng Lôi Vô Nhai bỗng nhiên đắng chát, nhưng động tác vẫn vô cùng êm ái, thượng dược xong lại bắt đầu quần băng vải cho y. Đối diện với tấm lưng trần nõn nà, ngon miệng của Tiêu

Nhiệm, dục niệm không phải là không có. Nhưng hấn bị vết thương của y làm cho đau lòng, nhất thời thật không dám vọng động.

“Ta như thế nào?” Tiêu Nhiệm hỏi ngược lại.

“Người đối với hấn... Đối với ta...” Lôi Vô Nhai muốn nói nhưng lại thôi, hấn sợ phải nghe đáp án của y.

“Ta đối với ngươi và hấn đều như nhau.” Tiêu Nhiệm đáp. “Hai người không phải đều là tri kỷ tốt của ta sao?”

“Ta không muốn chỉ là tri kỷ của ngươi.” Lôi Vô Nhai cau mày, chợt thấy cay đắng tận đáy lòng.

“Lòng người vốn khó lường.” Tiêu Nhiệm xoay người, tựa tiểu phi tiểu. “Nam nhân như ngươi, cũng giống như một tiểu hài tử, cái mà bản thân không tài nào có được mới là cái tốt nhất.”

“Không phải vậy.” Lôi Vô Nhai đột nhiên nghiêm túc hấn lên: “Ngươi vốn rất thông minh, suy nghĩ nhanh nhạy. Chẳng lẽ không nhìn ra chân tình của ta sao?”

“Chân tình là gì, có thể ăn được sao?” Tiêu Nhiệm lại bĩu môi. “Tiêu công tử nếu muốn chân tình, thì thiếu gì người tự nguyện hiến dâng. Nhưng chúng ta hiện đang nói về tâm tình của người đối với ta mà đã làm nhiều chuyện quá phận. Các người ai cũng nói ta dối trá. Vậy sẵn dịp hôm nay, chúng ta hãy cùng nhau nghiêm túc một lần nói cho thật rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến đuôi, đến khi nào thỏa mãn mới thôi. Như vậy, bắt đầu từ Lam Ngọc đi, người nói người có tình ý với ta, vậy hấn đối với ngươi là cái gì? Không nên nói là nhất thời u mê, nên đã không nhận ra người mình yêu là ai. Thử tình cảm nồng hậu như thế có thể gạt được thể nhân, chứ không gạt được Tiêu công tử ta. Ngược lại, lúc còn ở Lôi Gia Bảo, ngươi có từng chính thức để tâm đến ta hay không?”

“Ta... Lam Ngọc là bằng hữu thân thiết nhất của ta. Hấn một lòng muốn ngao du tứ hải, căn bản không cần ta giữ yên trong nhà để chiếu cố. Còn ta có gánh nặng của Lôi Gia Bảo trên vai, cũng không thể bồi bên cạnh hấn.”

“Vô sỉ! Vì không chiếm được hấn nên phải tìm người khác làm thế thân sao?” Tiêu Nhiệm cười lạnh.

“Ngươi cũng rời ta đi, nhưng không phải ta đã đuổi theo đến tận đây sao?” Lôi Vô Nhai gắt gao nhìn đôi thủy mâu của Tiêu Nhiệm. “Ngươi cho rằng ta chưa từng dằn vặt, do dự qua sao? Tiêu Nhiệm ngươi đối với ta còn hơn cả Lam Ngọc. Ta vốn không thể nào để ngươi rời xa ta được. Ngươi yêu thích mạo hiểm, ta liền đi theo ngươi, bảo vệ ngươi. Còn cái gọi là gánh nặng của Lôi Gia Bảo, ta tiện tay giao được cho kẻ nào liền giao kẻ đó. Nếu ngươi mệt mỏi như vậy, chỉ bằng hãy theo ta trở về, hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức, cùng ta sống lại những ngày tháng thanh bình khi xưa. Ta không thể phủ nhận ta có tình cảm với Lam Ngọc. Hấn và ta cùng nhau lớn lên, đồng cam cộng khổ, hấn chưa từng bỏ rơi ta, ta cũng thế cả đời này cũng không bỏ rơi hấn. Có lẽ đây chính là nguồn gốc của mọi sai lầm, ta đã ngộ nhận đó là tình yêu. Cho nên, ngươi biết đó, ngay từ lần đầu gặp mặt, hấn đã nói thích ngươi, nên ta liền nghĩ cách theo đuổi...”

Tiêu Nhiệm chợt nhíu mày: “Ta không biết!”

“Ngươi không biết?”

“Ta không biết ngươi là vì Lam Ngọc thích ta nên mới theo đuổi ta. Ta chỉ cho là Lôi Bảo Chủ ngươi vì không chiếm được ngươi trong lòng, nên đã tùy tiện tìm ta để làm thế thân. Hằng đêm giúp ngươi vơi đi phần nào cô tịch.” Nụ cười của Tiêu Nhiệm chợt tăng thêm vài phần băng lãnh. “Nói như vậy, Lôi Bảo Chủ ngươi, so với tưởng tượng của ta còn ác liệt, xấu xa gấp vạn lần.”

Lôi Vô Nhai lúc này chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng sau lưng: “Lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi đã rạng ngời đến chói mắt. Ta chỉ là không cam lòng thừa nhận bản thân đã bị ngươi hấp dẫn. Sau đó ngươi lại còn về ở cùng ta, lúc đó, ta thật sự đã rất kiêu ngạo.”

“Bởi vì lòng tự tôn của nam nhân sao? ” Tiêu Nhiệm từ từ hạ cơn thịnh nộ, ngồi vào bên cạnh bàn, tiếp tục uống trà.

“Bởi vì ta thích ngươi.” Lôi Vô Nhai thẳng thắn trả lời, ngữ khí vô cùng thành khẩn. Đây là lần đầu tiên hấn dám nói ra tâm ý của mình. “Chỉ là ngay cả bản thân ta lúc đó cũng không biết. Ngươi chưa từng rời khỏi Lôi Gia Bảo, trong suy nghĩ của ta hiển nhiên ngươi luôn an toàn. Cho nên ta đã không lo lắng cho

người. Người cũng không có cùng ai quan hệ mập mờ, cho nên ta cũng không biết ghen là gì. Ngẫu nhiên có thể cùng người uống rượu ngắm trăng, nói đủ chuyện đông tây, cũng đã đủ khiến ta vui vẻ. Ta không biết là ta thích người, ngược lại tâm tình lúc đó còn có chút mâu thuẫn với người. Ngoài ra còn có sự ngộ nhận với Lam Ngọc. Nhưng hơn hết, là vì lúc đó người đã quá cao ngạo.”

Tiêu Nhiễm đang uống trà, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng. Lôi Vô Nhai đứng sau lưng y, thở dài, tiếp tục nói: “Tiêu công tử luôn kiêu ngạo, thanh cao, thuần khiết như vậy. Người đối với ta lại rụt rè hữu lễ, làm cho ta có cảm giác không thể tiếp tục đến gần, ta sợ...”

“Không thể tới gần ta?” Tiêu Nhiễm giạt nhẹ khóe môi: “Người đối với ta không phải đã làm không ít chuyện rồi sao?”

“Không thể đến gần người, vì sợ sẽ bị bằng điểm của người tổn thương, nhưng lại không cách nào tự kiềm chế...” Lôi Vô Nhai thở dài: “Người cười nhạo ta nhất gan cũng được.”

“Vậy bây giờ không sợ sao?” Tiêu Nhiễm bĩu môi.

“Không sợ... Vì người... cái gì ta cũng không còn sợ nữa.” Lôi Vô Nhai nói.

Tiêu Nhiễm thở dài: “Trên đời có rất nhiều tình huống, ta thích người người không thích ta, người thích ta ta không thích người. Đương nhiên càng có nhiều người không ưa gì nhau, hiếm lắm mới có được một đôi người thích ta ta cũng thích. Mặc dù vậy, vẫn còn một trường hợp là khi ta thích người thì người không thích ta, đến khi người thích ta thì ta đã không còn thích người nữa.”

“...” Lôi Vô Nhai chợt thấy mất mát, thương tâm, cười khổ: “Kỳ thật chỉ cần người thừa nhận ba năm đó người có tình cảm với ta, chứ không phải chỉ vì báo ân, ta cũng đã thỏa mãn rồi.”

“Ai nói không phải báo ân?” Tiêu Nhiễm quay đầu lại “Lúc đó ta nghĩ, nam nhân này quả thật rất cô đơn, rất đáng thương. Bản công tử bồi bên cạnh hẳn chắc cũng không tệ. Vậy cứ thử một lần cho biết đi.”

“Thử một lần cho biết mà phải mất đến ba năm sao, lại không cách nào thoát thân.” Lôi Vô Nhai liền tiến lên phía trước: “Không nên phủ nhận, Tiêu công tử một đời hào hiệp, lại chịu hạ mình ở lại Lôi Gia Bảo.”

“Người rất đặc ý?” Tiêu Nhiễm khê nheo mắt.

“Có một chút.” Lôi Vô Nhai cười: “Lưỡng tình tương duyệt vốn không dễ dàng. Tiêu Nhiễm, người hãy cho ta một cơ hội. Người cho ta là kẻ thích dây dưa, làm người ghê tởm cũng được. Chỉ cần cho ta một cơ hội, được bồi bên cạnh người.”

Tiêu Nhiễm nhíu mày, không nói lời nào.

“Trong quá khứ, ta rất vô sỉ, không biết bản thân mình yêu ai, nên đã không biết trân trọng. Trời cao chứng giám, dù người và các bằng hữu của người có chế nhạo hay trừng phạt ta thế nào, ta cũng không oán thán. Ta chỉ muốn lại được ở bên cạnh người.” Lôi Vô Nhai nghiêm túc nói.

“... Ta rất không cam tâm.” Tiêu Nhiễm suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Tiêu công tử xưa nay không thích thù dai, cũng có thể xem là một người vô cùng rộng lượng. Nhưng lần này ta không cách nào nguôi ngoai được. Ta thật sự, cho tới bây giờ, chưa hề nghĩ sẽ tha thứ cho người. Những thương tổn khi xưa ta cũng không thể nào quên được. Bị người đối xử như một đôi giày rách không hơn không kém, bỗng nhiên chớp mắt một cái liền xem ta như tảng trần bảo vật. Ta chỉ cảm thấy rất hoang đường.”

“Không sao.” Lôi Vô Nhai chợt khê cười: “Người biết ta là người không chỉ kiên nhẫn mà còn rất bền lòng, cũng có thể tính là hơi cố chấp.”

Tiêu Nhiễm cũng cười nhẹ: “Hảo, nếu nói vậy cũng đã rõ rồi. Ta đây cũng nghiêm túc nói cho người biết. Ta quả thật muốn làm bằng hữu với người. Nhưng người cũng thấy rồi đó, bằng hữu của ta luôn tự giác tránh xa ta ba bước, ta nghĩ người cũng có thể...”

Lôi Vô Nhai ngược lại, tiến lên từng bước: “Tiêu công tử không hề nói dối, quả nhiên toàn thân đều là gai nhọn. Nhưng cho dù vậy, ta vĩnh viễn cũng không buông tay... Suốt đời này, sẽ gắt gao giữ lấy người bên cạnh.”

“Ta...” Tiêu Nhiễm giật nhẹ khóe môi. “Nói vậy ta có cần khoác cái áo dối trá lên không, để tránh làm người bị thương.”

“Không cần.” Lôi Vô Nhai nói, rồi khom lưng ôm lấy Tiêu Nhiễm, để đầu lên vai y, nhẹ nhàng mà kiên định: “Bị thương... mới có dấu vết.”

16. Chương 16

“Tiêu Nhiễm, Kim lão gọi!” Tân Dư đứng ở cửa, thanh âm chợt dừng lại, ‘thượng dược’ cũng không cần đóng cửa sao?

Lôi Vô Nhai, mặt không đỏ, tim không loạn nhịp. Hắn liền buông Tiêu Nhiễm ra, bắt đầu dọn dẹp lại thuốc và băng vải.

Tiêu Nhiễm nhíu mày: “Đóng cửa làm gì? Đại nam nhân còn sợ có người nhìn trộm?”

“Ha ha...” Tân Dư che miệng cười khê. “Kim Lão gọi các người ra đại sảnh, hẳn có cái gì đó cần đưa cho người.”

“Ân, là cái gì?” Tiêu Nhiễm hỏi. “Chẳng lẽ lại là ngân phiếu?”

“Ngay cả ta hẳn cũng giữ bí mật đây.” Tân Dư cười đáp. “Ta đi trước, các người từ từ đến sau đi.”

“Hảo.”

Lôi Vô Nhai dọn dẹp xong rồi, Tiêu Nhiễm cũng đã mặc lại y phục, y nhìn hắn, khẽ thở dài một tiếng.

“Làm sao vậy?” Lôi Vô Nhai hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Nhiễm nói, sau đó xoay người lại, hướng đại sảnh thẳng tiến.

Muốn truy y thì cứ truy đi. Đợi chờ vô vọng đã khiến tâm y chai sạn rồi. Bằng năng lực của y, chẳng lẽ không đủ khả năng vớt bỏ được một Lôi Vô Nhai sao?

“Các người tới rồi.” Kim Ngân đang đứng ở đại sảnh chờ.

“Kim lão có đại lễ gì cần cấp cho ta vậy?” Tiêu Nhiễm cười hỏi.

“Chỉ là chút lễ mọn, không nên khách sáo vậy.” Kim Ngân cười. “Người cũng sắp đi rồi. Trong khoảng thời gian người ở đây, ta đã không thể giúp được gì to tát. Cái này là đan dược do một lão bằng hữu của ta cướp được. Nó do nhiều loại dược liệu đặc chế, có thể điều nội thương, trừ độc tố. Khi cấp bách còn có thể bảo toàn tâm mạch, kéo dài tâm mạch được trong chốc lát. Người mang theo chúng sẽ rất hữu dụng.”

“Vật này rất quý giá.” Tiêu Nhiễm nghiêm mặt nói. “Kim lão nên giữ lấy, cái này trong trường hợp nào cũng có thể dùng được.”

“Ta không giống người xung quanh chỉ toàn là nguy hiểm. Một lão già suốt ngày nhàn nhã trong nhà như ta, có dùng cũng thật lãng phí.” Kim Ngân cười.

“Không phải ta có cái miệng con quạ, nhưng rất nhiều chuyện vốn không có tuyệt đối. Kim lão, đa tạ ý tốt của lão. Tiêu Nhiễm cũng không từ chối nhiều. Thuốc này ta chỉ lấy một nửa, còn một nửa lão nên giữ lại phòng thân.”

“Như vậy cũng tốt.” Kim lão cũng nghiêm mặt nói. “Tiêu Nhiễm, mọi chuyện người không cần quá khách khí với ta. Cái mạng già này năm đó cũng là do người cứu. Ôn cứu mạng, có báo thế nào cũng không đủ.”

“Kim lão, lão lại nghiêm trọng hóa vấn đề rồi.” Tiêu Nhiễm cười nói. “Vốn là nhờ Kim lão ngài phúc lớn mạng lớn. Thử nghĩ lúc đó, ngoài ngài ra, ai lại có thể đi tin tưởng một tiểu hài tử như ta?”

“Năm đó người tám tuổi, nhưng ta đã nhìn ra bản lĩnh của người. Người đối mặt với chuyện gì cũng phi thường bình tĩnh, nhất định sẽ làm nên đại sự. Lão nhân quả thật đã không nhìn lầm, ha ha!”

Lôi Vô Nhai mặc dù không hiểu lắm về sự tình hai người đang nói, nhưng đại khái dường như có liên quan đến việc hai mươi năm trước Kim lão lui về ẩn cư. Khi đó, Tiêu Nhiễm được tám tuổi, còn hắn vừa tròn chín tuổi.

Hắn thật muốn biết xuất thân của Tiêu Nhiễm, quá khứ của Tiêu Nhiễm.

“À đúng rồi, lần này ta sẽ không theo các người đến Hàng Châu.” Tân Dư tiếp lời. “Chuyện ở đây xử lý xong, ta sẽ trở về kinh thành.”

“Cũng tốt.” Tiêu Nhiễm trả lời.

“Sớm biết là người ngại bị ta vướng tay vướng chân mà.” Tân Dư nửa thật nửa đùa nói.

“Nào dám. Ta thật lòng cảm tạ sự quan tâm, trợ giúp của người. Nhưng các người cũng biết, ta chính là nguyên nhân mang lại phiền toái.” Tiêu Nhiễm chân thành trả lời.

Nói vậy không phải y cũng đã khuấy động cuộc sống của Lôi Bảo Chủ rồi sao? Tân Dư lén cười trong lòng, nhưng nàng cũng rất thông minh, không để lộ ra ngoài.

“Tiêu Nhiễm, người xưa nay vẫn luôn độc lai độc vãn, cũng không phải là không tốt...” Kim Ngân cười, than: “Nhưng nếu có thêm một người bên cạnh chiếu cố, cũng không phải là một ý tệ.”

“Một thân một mình hành tẩu, khi gặp bất trắc, ngoại trừ bản thân ra, toàn bộ đều là địch thủ, có thể thoải mái hành động.” Tiêu Nhiễm đáp. “Như vậy người bạn kia không phải rất dư thừa sao?”

Trong lòng Lôi Vô Nhai đột nhiên thất lại.

“Người đó...” Kim Ngân bất đắc dĩ cười nói. “Cũng được, sớm biết không thể tranh luận cũng Tiêu công tử người mà. À, ta đã đặt sẵn một bàn tiệc, xem như tiệc tiễn chân các người. Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

Trăng đã lên cao, gió thổi hiu hiu, Tiêu Nhiễm tay cầm một bầu rượu. Y chuẩn bị thừa dịp đêm khuya, len lén đi tới tháp đình ở hậu viện, liền nhìn thấy đã có người chiếm chỗ từ khi nào.

“Tiêu công tử?” Tiểu Nhu khẽ chớp đôi mắt đẹp, có chút kinh ngạc, chợt nhìn thấy bầu rượu trên tay y, liền hiểu rõ.

“Khụ, cái này... Cái này không phải là nước sao?” Tiêu Nhiễm nháy mắt.

“Àn, nửa đêm khát nước à?” Tiểu Nhu không những không vạch trần, mà còn giả vờ theo y.

“Àn, ngủ không được.” Tiêu Nhiễm bước đến bên cạnh hắn, ngồi xuống. “Còn người?”

“Trong phòng có chút ngột ngạt, nên ta ra đây hóng gió.” Tiểu Nhu đáp.

Tiêu Nhiễm mang theo chén rượu, nhân tiện hớp một ngụm: “Thế sự quả nhiên vô thường, chỉ trong một thời gian ngắn đã phát sinh không ít chuyện. Người ở chỗ Trang Kỳ có quen không?”

“Tốt lắm.”

“Tại sao lại chuộc thân?”

“Vì ta đã để dành đủ tiền.”

Tiêu Nhiễm cười: “Trước kia cho người tiền, người lại không muốn.

“Xài tiền của chính mình kiếm được, mới có ý nghĩa.” Tiểu Nhu trả lời.

“Vậy có phải Trang Kỳ đã giúp người chuyện gì không?”

“Đại loại là chạy trốn thoát thân.”

“...” Tiêu Nhiễm nhu nhu thái dương. “Người cũng thật là, luôn lạnh lùng như thế, không biết trên đời này có gì có thể làm người hứng thú đây.”

Tiểu Nhu buông tay xuống, trong đầu liền hiện ra thân ảnh của một bạch y nhân đang nằm trên tháp quý phi. Hắn nhìn thoáng qua thấy Tiêu Nhiễm đang uống rượu. Không hiểu lúc nào vị thủ lĩnh này sẽ đoán ra hắn có hứng thú với Mai, cho dù đó chỉ là một tia tình cảm nhỏ nhoi.

Suy nghĩ một chút, thiếu niên xinh đẹp, hoạt bát này liền lên tiếng: “Người không thể đem hết toàn bộ trách nhiệm trút lên đầu Lôi Vô Nhai.”

Tiêu Nhiễm liền ngừng uống, nhú mày hỏi: “Có sao?”

“Hắn không phải là hư tình giả ý. Nhưng người, mặc dù thật tâm, nhưng lại đem trái tim của mình khóa kín lại cũng là sự thật.” Tiểu Nhu nói.

“Àn?” Tiêu Nhiễm khẽ cười. “Khó có dịp người mở kim khẩu bình luận.”

“Với năng lực của Tiêu công tử, đối phó với loại nam nhân ngốc nghếch như hắn, mười người cũng không làm khó được người.” Tiểu Nhu thần nhiên nói: “ ‘Không muốn nói gì’, ‘Quan tâm sẽ bị loạn’, ta thấy đó là vì người căn bản không tin vào tình yêu.”

Tiêu Nhiễm bỗng nhiên nở một nụ cười thần nhiên: “Ta là vì không tin, nên mới đem trái tim mình khóa chặt lại.”

“Hắn không phát hiện ra người cũng như tình cảm của chính mình, người cũng không phát hiện ra, cho nên không thể đem trách nhiệm trút hết lên đầu của hắn. Người chịu thương tâm, hơn phân nửa là do người tự chuốc lấy.”

“... Ngay từ lúc đầu, ta biết bản thân rất thích hắn. Nhưng lại không dám khẳng định sẽ có thể như vậy suốt đời. Cho nên khi theo hắn về Lôi Gia Bảo, nghĩ nên thử tận hưởng cuộc sống một chút. Nhưng sau đó, không hiểu sao lại càng lún càng sâu. Ta mơ hồ giữa muốn thoát ra. Trong lòng hắn vốn có người khác, ta không tài nào bỏ qua được. Hư tình giả ý của hắn, khiến cho ta rất không cam lòng.” Tiêu Nhiễm có chút buồn bã.

“Tiêu công tử người nói vậy là hơi khoa trương rồi, hay nên dừng lại câu lúc này.” Tiểu Nhu lại nói: “Người chỉ là không chịu tin vào tình cảm của chính mình.”

Tiêu Nhiễm cũng không nói thêm lời nào nữa.

“Rất nhiều chuyện, người sao lại không nghĩ ra.”

“... Quả nhiên, người tỉnh táo nhất vẫn là người.” Tiêu Nhiễm thần nhiên nói.

Tiểu Nhu từ chối cho ý kiến.

“Sao người lại dám nói những lời này với ta?” Tiêu Nhiễm nghiêng đầu hỏi. “Không sợ ta sẽ trả thù sao?”

“Tùy người.” Tiểu Nhu vẫn bất động thanh sắc như cũ. “Ta vốn chỉ là quan tâm người.”

“Được rồi.” Tiêu Nhiễm thở dài. “Được rồi, người rất thích ăn mơ, đúng không?”

“Không sai.” Tiểu Nhu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. “Không còn sớm nữa, ta muốn đi ngủ. Người cũng nên uống ít một chút rồi ngủ sớm đi, rất nhiều người lo lắng cho người đó.”

“Hảo.” Tiêu Nhiễm bất đắc dĩ đáp. “Quả nhiên thời gian ở Lôi Gia Bảo là vui vẻ nhất, ít nhất cũng có thể uống rượu thỏa thích, không giống như bây giờ.”

“Đời người có được có mất, vì cá và tay gấu, rất ít người có thể chọn hết được.” Tiểu Nhu đứng dậy, lãnh đạm cười nói. “Ngủ ngon, Tiêu công tử.”

“Ngủ ngon.” Tiêu Nhiễm nói với ra.

Uống cạn đến giọt cuối cùng, Tiêu Nhiễm dựa vào thành lạnh lẽo ở trong đình, ngẩng đầu ngắm nhìn ánh trăng.

Là người, ai cũng phải gặp không ít xúc cảm biến hóa diệu kỳ. Tiêu công tử y cũng không ngoại lệ. Cuộc đời y đến nay, luôn gặp ghềnh trắc trở cùng trải đầy chông gai. Có lúc từng nghĩ, nếu như có thể, y tình nguyện chỉ là một nông phu tầm thường, mặt trời mọc thì vác cuốc ra đồng, mặt trời lặn thì về nhà ngủ.

Hết lần này đến lần khác từ lúc sinh ra tới giờ, đều phải vất vả giữ mạng sống. Thật nực cười... cái gì mà nghĩa hiệp, cái gì mà tiêu sái, phong lưu. Nói thẳng ra tất cả đều là trong thập tử nhất sinh mà tôi luyện thành. Trước kia, mỗi lần lâm nguy, đều dựa vào tài trí có thừa của mình mà giả quyết xong xuôi. Thậm chí còn có chút tâm cơ riêng, nghĩ tới có lẽ nếu không cẩn thận bị mất mạng cũng không phải không tốt. Mặc dù trước kia từng thụ thương đến suýt chết, nhưng vẫn luôn thấy mọi chuyện thật dễ dàng, không giống như lúc này.

Nam nhân kia chính là nguyên nhân. Y không thể thẳng thừng từ chối Lôi Vô Nhai như vẫn làm với bọn Trang Kỳ, Tiểu Ngôn.

Ba năm trước khi đến Lôi Gia Bảo, ngoài trừ việc muốn báo ân rồi dần có tình cảm với Lôi Vô Nhai ra, một phần cũng vì y đã quá chán ghét cuộc sống đầy phiền toái và ngập tràn nguy hiểm này. Lôi Vô Nhai quả thật đã cho y sự bình thản cùng yên bình. Nhưng đồng thời cũng đã bóp nát trái tim y. Trong thời gian đó, y đã cho phép mình như một người bình thường. Được thỏa sức yêu đương, chân thành yêu hân... Sau đó... chờ hân yêu mình.

17. Chương 17

Sáng sớm, Lôi Vô Nhai vừa thức dậy liền đến phòng của Tiêu Nhiễm, nhưng lại không thấy y đâu. Nhìn qua chấn màn lại rất sạch sẽ phẳng phiu, căn bản đêm qua y không hề ngủ ở đây. Trong lòng ngập tràn nghi vấn, một nỗi sợ không tên từ đâu xuất hiện trong đầu hân. Không kịp suy nghĩ thêm, Lôi Vô Nhai chạy như bay ra khỏi phòng của Tiêu Nhiễm, vừa may đã gặp Tiểu Nhu ở ngoài sân. Tiểu Nhu suy nghĩ một chút, rồi nói cho hân biết, có thể y vẫn còn đang ở trong hậu viện.

Lúc được Lôi Vô Nhai tìm thấy, Tiêu Nhiễm đã dựa trên thành ghế, ngủ gục suốt đêm ngoài trời.

Lôi Vô Nhai vừa bức, vừa buồn cười, ngủ cái kiểu của y, cổ không đau mới là lạ. Toan bước đến, lay y dậy. Nhưng hân chợt dừng lại, hân không thể không chế bản thân, khẽ chạm vào gương mặt của y.

Trong lúc mơ màng ngủ, Tiêu Nhiễm cau mày lại, có cái gì đó ngứa ngứa trên mặt.

“Tiêu Nhiễm, dậy đi.” Lôi Vô Nhai khẽ gọi.

Tiêu Nhiễm vẫn nhắm nghiền hai mắt như cũ, không thèm để ý đến hân.

“Nếu còn không chịu dậy, ta sẽ hôn người đó.” Lôi Vô Nhai cười nói.

“...” Tiêu Nhiễm mở mắt ra, vừa nhìn thấy người trước mắt, liền cảm thấy vô cùng khó ưa.

Tiêu công tử lúc đang ngủ, bị đánh thức đột ngột sẽ sinh khí. Hân nhất định phải nhớ kỹ chuyện này mới được.

Chợt liếc mắt thấy bầu rượu đang nằm lắt lẻo trên bàn, Lôi Vô Nhai nhíu mày: “Của người...?”

Tiêu Nhiễm có chút chột dạ. Nhưng tiếp sau đó liền nổi giận, phất tay áo toan tóm lấy tay của Lôi Vô Nhai, vừa muốn xuống khỏi ghế, đột nhiên nhíu mày lại... cổ đau quá!

“Sái cổ rồi sao?” Lôi Vô Nhai hỏi.

Tiêu Nhiễm tức giận, hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Sao đột nhiên lại nổi giận vậy?” Lôi Vô Nhai cố tình trêu chọc y: “Là vì bị ta phá hỏng giấc mộng đẹp nên nổi đóa? Hay vì Tiêu công tử bị ta phát hiện đã lén lút uống rượu nên thẹn quá hóa giận?”

“Liên quan gì đến người?” Tiêu Nhiễm nói: “Ta uống rượu thì có liên quan gì đến người? Ta bị sái cổ thì có liên quan gì đến người? Ta thụ thương thì có liên quan gì đến người? Ta rơi vào hiểm cảnh thì có liên quan gì đến người?”

“Tiêu Nhiễm?” Lôi Vô Nhai ngạc nhiên hỏi.

“Người tốt nhất nên nhanh chóng thu dọn hành lý, rời khỏi ta càng sớm càng tốt. Trở về phương Bắc đi, trở về Lôi Gia Bảo đi. Không nên tiếp tục nhúng mũi vào chuyện của ta!” Tiêu Nhiễm cau mày nói.

“Người làm sao vậy?” Lôi Vô Nhai đến gần y, muốn vươn tay ôm lấy y.

“Tránh ra, đừng có chạm vào ta! Tránh xa ta ra...” Tiêu Nhiễm phát tay, không cho hắn đến gần.

Lôi Vô Nhai trực tiếp ôm lấy y, gắt gao xiết chặt y vào ***g ngực, không cho y rời ra: “Người làm sao vậy?”

Tiêu Nhiễm dừng lại, từ từ lấy lại bình tĩnh...

“Ta không phải tức giận vì bị người phá.” Y nói: “Ta chỉ là vừa gặp một cơn ác mộng.”

“Àn?” Lôi Vô Nhai, một tay vẫn ôm trụ thắt lưng của y, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y.

“Ta mơ thấy mẫu thân của ta, nhũ mẫu của ta, còn có một đại thúc tốt bụng mà ta chưa hề quen biết. Cùng với thân nhân của thúc ấy, bọn họ, từng người, từng người một, đều chết trước mặt ta...” Tiêu Nhiễm thấp giọng nói.

“Tiêu Nhiễm... Nhiễm...” Lôi Vô Nhai trấn an y.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao mẫu thân lại phải vì ta mà uống chén độc dược đó... Tại sao nhũ mẫu lại phải liều mạng dẫn ta bỏ trốn, đây căn bản đâu phải chuyện của nàng... Còn đại thúc đó, tại sao lại muốn dẫn ta về, cho ta thức ăn, cho ta chỗ ngủ ấm áp? Tại sao lại muốn đem ta giấu xuống hầm trong khi chính mình phải đối diện với truy binh... Tại sao? Tại sao lại muốn xen vào chuyện của ta...”

“Nhiễm, đừng nói nữa, đều không phải là lỗi của người.” Lôi Vô Nhai thấp giọng an ủi y.

Tiêu Nhiễm cắn chặt răng, oán hận nói: “Người cũng vậy, tại sao nhất định phải giao du với kẻ xấu, sợ rằng mình sống lâu quá sao?”

“Bởi vì ta yêu người.” Lôi Vô Nhai thản nhiên đáp: “Bọn họ cũng vì yêu người. Còn vị đại thúc vô danh kia, cũng vì lòng nhân hậu, bác ái, yêu mến trẻ con, nên đã nguyện ý bảo vệ người...”

“Nhưng là ta tình nguyện... Ta tình nguyện người chết là ta...” Tiêu Nhiễm vùi đầu vào vai của Lôi Vô Nhai, vô lực nói.

“Đó là bởi vì người cũng thương bọn họ.” Lôi Vô Nhai nhẹ giọng nói: “Cho nên, Nhiễm... ta hy vọng người cũng sẽ yêu ta.”

Cách đó không xa, đứng ở cửa hậu viện, nhìn hai người đang ôm nhau trong đình, Tân Dư thản nhiên cười, hỏi Tiểu Nhu: “Tiêu công tử yếu đuối như vậy, người đã gặp bao giờ chưa?”

“Chưa từng có.” Tiểu Nhu trả lời, trong mắt lại hiện lên tiếu ý.

Lôi Vô Nhai cảm thấy vô cùng ảm ức. Nam nhân này lúc sáng vừa ở trong vòng tay hắn, kích động đến thế. Vậy mà bây giờ đã khôi phục lại vẻ tiêu sái một cách dễ dàng, tựa hồ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Tiêu Nhiễm cũng rất ảm ức, chẳng lẽ vẫn còn chưa tỉnh rượu, cứ nhiên lại ở trong vòng tay hắn, suýt kích động đến mất cả chính mình. Sau này bảo y làm sao ngẩng mặt nhìn đời đây?

Mà nam nhân này có gì tốt chứ? Vừa ngu vừa ngốc lại vừa cố chấp lại còn từng tổn thương y sâu sắc đến vậy. Tại sao “sự kiện mười năm mới có một lần” bản thân bị mất kiểm soát, lại ngay trước mặt hắn?

Tiêu Nhiễm giương mắt, nhân thân cực kỳ lợi hại nhìn hắn. Đối phương cũng không hề yếu thế, chăm chú nhìn ngược lại y.

Nam nhân này, đã cùng y đồng sàng cộng cộ suốt ba năm. Tuy không có kỷ niệm vui vẻ nào, nhưng luôn mang lại cho y cảm giác an tâm.

Lôi Gia Bảo xưng bá một vùng tại phương Bắc. Vậy mà chủ nhân của nó lại không hề để ý, hay có thể nói, hắn khinh thường mọi lời đồn đại của giang hồ, cùng y dây dưa suốt ba năm. Trong khoảng thời gian này, không phải là không có địch nhân gắt gao truy lùng, mưu hại y, nhưng dường như đều bị Lôi Vô Nhai xử lý. Mặc dù nam nhân đáng ghét này cho tới bây giờ cũng không biết gì về thân thế của y.

Bọn họ lên đường rời Dương Châu, đi thủy lộ tới Hàng Châu. Rất nhanh, chỉ cần một ngày là đã đến nơi. Kim Ngân giúp y thuê một chiếc thuyền cực kỳ xa hoa. Có bao dương trang trí vô cùng tinh xảo, còn có cả mao xỉ riêng nữa.

Tiêu Nhiễm đã pha một ấm trà, chính là lá trà lấy ở Kim Gia.

Lôi Vô Nhai liền cầm lấy một chén uống: “Quả nhiên trà mà Tiêu công tử thích có khác, hương vị thật đặc biệt.”

“Ai, rõ ràng cái gì cũng không biết.” Tiêu Nhiễm không cho là đúng.

“Ai nói ta không biết?” Lôi Vô Nhai nhú mày.

“Vậy người biết cái gì? ” Tiêu Nhiễm cũng nhú mày.

“Trả lời đúng có được thưởng không?”

“Người muốn gì? ”

“Một nụ hôn, thấy thế nào?”

Tiêu Nhiễm cười câu dẫn: “Được.” Cũng không phải chưa từng hôn qua.

“Người đặc biệt không thích trà ngon, nhưng cũng giống như âm luật vậy, yêu chuộng nhất chính là lá trà tự chế của các dân tộc sơn khu, càng đắng càng chất càng tốt.” Lôi Vô Nhai buông chén trà ra, cười khê: “Đồng ý chứ?”

Tiêu Nhiễm trước có hơi ngẩn mặt ra, sau đó liền cười: “Người đó, lúc nào thì biết...”

“Ta lấy phần thưởng của mình được rồi phải không?” Lôi Vô Nhai vừa nói vừa nhích gần lại.

Tiêu Nhiễm giật nhẹ khoe môi: “Ta có muốn ghi sổ cũng không kịp rồi...”

Trái tim bất giác đập liên hồi, mang theo khí tức của hai người đến gần nhau, khí tức ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về. Rõ ràng đều là hai nam nhân kinh nghiệm phong phú. Nhưng giờ phút này, không hiểu sao lại khẩn trương hệt như hai thiếu niên mới biết yêu lần đầu.

Lôi Vô Nhai mở to mắt nhìn Tiêu Nhiễm, y cũng không chịu yếu thế, bình tĩnh nhìn lại hắn. Ngọt ngào bất đắc dĩ này khiến hắn cười khổ một cái, rồi liền nhắm mắt lại, tấn công hai phiến môi mềm mại của y.

Đôi môi dường như dán chặt vào nhau, vĩnh viễn không muốn tách ra.

Lần hôn môi gần đây nhất, kỳ thật bản thân cũng không nhớ là khi nào, chỉ biết là đã lâu, lâu lắm rồi. Tiếc là khi đó hắn quá ngu ngốc, xác định sai đối tượng, không biết quý trọng, nên giờ phải hối hận.

Không ngừng mút vào, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ. Đầu lưỡi thật thuần thực mà khai mở hai hàm răng, thẳng tiến vào trong. Lướt qua một loạt điểm, rồi nhẹ nhàng liếm vào chân răng vô cùng mẫn cảm. Lôi Vô Nhai vẫn còn nhớ rõ những nơi sẽ làm Tiêu Nhiễm có cảm giác đặc biệt.

Tiêu Nhiễm cũng thật không ngờ, ngay từ đầu cảm giác chỉ là một nụ hôn mà thôi, nhưng như thế này, ách, đúng là mất hồn mà...

Đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, Tiêu Nhiễm đương nhiên không chấp nhận ở thế bị động. Cũng như Lôi Vô Nhai, Tiêu Nhiễm cũng biết một ít, có thể cho là, nhược điểm của hắn...

Nước miếng không kịp nuốt từ từ chảy xuống, lưu lại trên môi một hồng ngân ẩm ướt. Lôi Vô Nhai không muốn buông Tiêu Nhiễm ra, bất giác liền hôn xuống cằm của y.

Cảm giác được tóc mình đang bị người kia dùng sức kéo ra, Lôi Vô Nhai mới bầy đắc dĩ ngẩng đầu lên. Chưa đủ, một điểm cũng chưa đủ, hắn muốn Tiêu Nhiễm, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa, tim đập mỗi lúc một nhanh.

Đột nhiên nhớ lại, hắn đã vì Tiêu Nhiễm mà thủ thân như ngọc suốt bốn tháng rồi. (Polly: Nhai huynh, anh làm như anh là liệt nữ á, có cần hủ nữ chúng em tặng anh bằng “Trung Trinh Tiết Liệt” không?) Ngẩng đầu nhìn gương mặt có chút ửng đỏ của Tiêu Nhiễm, nam tính liền cứng lại vài phần.

“Chỉ là một nụ hôn.” Tiêu Nhiễm “tốt bụng” nhắc nhở, hơi thở cũng đã đều đặn lại.

Cư nhiên dám hôn khiêu khích y đến tận bây giờ, mà vẫn chưa thỏa mãn sao?

Lôi Vô Nhai bắt đầu cười khở, buông y ra, kéo lại khoảng cách giữa hai người: “Xin lỗi, xin lỗi, không thể tiếp một chút nữa sao?”

“...” Tiêu Nhiễm giật nhẹ khóe môi. Dục hỏa nóng bỏng trong mắt hắn, sao y lại không thấy “Xin lỗi, không tiếp được.” Không cần suy nghĩ cũng biết hắn muốn làm cái gì. Chỉ là trong đầu nhớ lại hình ảnh lúc mình và hắn triền miên không dứt, miệng y bất giác trở nên khô khốc.

Ai ai, tình huống không ổn, không ổn rồi...

Hai người lần này tới Hàng Châu sẽ nghỉ lại ở phân đà của Lôi Gia Bảo.

Người phụ trách phân đà là Vi Lực, sớm đã vì bọn họ mà chuẩn bị chu đáo mọi việc, ngay cả phòng ngủ cũng “vừa khéo” ở cạnh nhau. Đối với sự an bài này, Lôi Vô Nhai vô cùng hài lòng, còn Tiêu Nhiễm lại không nhìn ra cảm xúc.

Thủ hạ của Lôi Gia Bảo đều là những người thành thật nhưng cũng không kém phần thông minh. Đối với mối quan hệ của hai người, dù đã đoán được mấy phần, nhưng chưa bao giờ dám quá phận tò mò, chỉ biết làm tốt trách nhiệm của mình mà thôi. So với người của Thiên Vồng, thật sự là an phận hơn rất nhiều. Đương nhiên là người của Thiên Vồng cũng rất “an phận” trong chuyện của bọn họ. Ai bảo y thân là đương gia, mà dám ba năm không hỏi thể sự làm gì. Tiêu Nhiễm nghĩ tới đây, không khỏi thở dài. Tự tay rót một chén trà. Được mà Tiểu Nhu mang lại rất hữu hiệu, không hổ là dược liệu so với vàng còn đắt giá hơn gấp vạn lần. Từ khi dùng đến nay, tay phải của y đã khá lên nhiều. Uống một ngụm trà, y liền nhú mào, là sản địa của Trạm Trấn Tự – Khổ Đinh Trà. Lôi Vô Nhai vì y mà chuẩn bị...

Có người gõ cửa, Tiêu Nhiễm liền đáp: “Vào đi.”

Là Vi Lực. Tiêu Nhiễm từng gặp qua lúc hắn về Lôi Gia Bảo báo cáo. Hắn già dặn hơn nhiều so với vẻ bên ngoài.

“Tiêu công tử.” Vi Lực cười nói, trên tay bưng một mâm điểm tâm. “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Tiêu Nhiễm thản nhiên cười nói. “Có chuyện gì?”

“Hoa Trai lão bản biết hôm nay Bảo Chủ ở lại đây, đặc biệt mang đến rất nhiều điểm tâm. Bảo Chủ dặn ta đem một ít đến cho người dùng.” Vi Lực bước đến, dọn điểm tâm lên bàn.

Tiêu Nhiễm nhú mào, nhìn chằm chằm bàn điểm tâm một lúc, rồi mới gấp một khối cho vào miệng. Quả nhiên đến miệng liền tan, hương vị ngọt ngào rất vừa miệng: “Không sai, không sai, quả nhiên không hổ là điểm tâm của Hoa Trai.”

Vi Lực cười nói: “Bảo chủ nói, nếu Tiêu công tử thích, ngày mai sẽ cho người mua thêm vài phần.”

“Àn.” Tiêu Nhiễm vừa cắn thêm một miếng, nghe hắn nói liền lắc đầu: “Kỳ quái, ta rõ ràng không thích ăn đồ ngọt kia mà.”

“Đại khái là, sở thích của con người vốn thay đổi theo tâm trạng.” Vi Lực đáp.

Tiêu Nhiễm cười cười, nhún vai: “Lôi Vô Nhai đâu?”

“Có một số việc vặt cần xử lý trước, Tiêu công tử nếu cần bất cứ lúc nào cũng có thể đến thư phòng tìm bảo chủ.”

“Tốt, cảm ơn người.” Tiêu Nhiễm cười nói.

“Ta xin phép lui xuống trước, Tiêu công tử cứ dùng từ từ.” Vi Lực nói xong liền quay người bước đi.

“Hảo, đi thông thả.”

Lúc Lôi Vô Nhai vào nhà, đã thấy Tiêu Nhiễm đang nhắm mắt, nằm trên tháp. Liếc mắt nhìn lên bàn, thấy điểm tâm đều đã được dùng sạch, đưa tay cầm lấy ấm trà, cũng đã cạn.

“Ngô, nước trà rất hợp với điểm tâm, thật sự hết sức ngon miệng.” Tiêu Nhiễm không biết đã mở mắt ra từ lúc nào, nhìn hần nói.

“Cho nên người đã ăn không thừa một miếng?” Lôi Vô Nhai buồn cười nói.

“Ha ha.” Tiêu Nhiễm thản nhiên cười: “Khó có dịp ta lại hứng thú với điểm tâm ngọt.”

“Ách.” Lôi Vô Nhai đột nhiên có chút chột dạ, cẩn cẩn dục dục hỏi y: “Người không thích đồ ngọt sao?”

Tiêu Nhiễm câu dẫn cười: “Khi còn nhỏ ta bị một vị ca ca bắt ăn hết sáu bàn điểm tâm ngọt. Hần bảo nếu ta ăn xong, sẽ cho ta được để chữa bệnh cho mẫu thân, nhưng cuối cùng hần vẫn không có cho.”

Lôi Vô Nhai không cười nổi nữa, trên mặt hần lúc này chỉ lộ ra vẻ đau lòng, vươn tay thử nhẹ nhàng xoa đầu Tiêu Nhiễm: “Người rốt cục đã chịu bao nhiêu khổ?”

“Nhiều hơn so với việc người theo đuổi Lam Ngọc.” Tiêu Nhiễm đáp, cũng không cự tuyệt sự đụng chạm của Lôi Vô Nhai.

Lôi Vô Nhai tự biết khi hần theo đuổi Lam Ngọc đã chịu không ít khổ. Nhưng ít nhất, hần và Lam Ngọc luôn ở bên cạnh nhau. Còn Tiêu Nhiễm, cho đến tận bây giờ, vẫn luôn lẻ loi một mình.

Không nói thêm gì nữa, chỉ dùng tay vuốt ve mái tóc của Tiêu Nhiễm từ trên xuống dưới. Thì ra trên đời nay thật sự có một người có thể làm cho hần vì người đó mà đau lòng. Ngay cả Lam Ngọc cũng chưa từng cho hần cảm giác mãnh liệt, nồng nàn như thế này.

“Được rồi, người một mực muốn điều tra thân thế của ta, đã có tin tức gì chưa?” Tiêu Nhiễm đột nhiên cười hỏi.

Lôi Vô Nhai liền cười câu dẫn: “Có thể có được sao? Mạng lưới tình báo lớn nhỏ trong cả nước đều nằm trong tay người. Hồi Trang Kỳ bọn họ nửa lời cũng không chịu tiết lộ cho ta biết. Bất quá hai mươi năm trước, có một tiểu hài tử từng giúp Kim Ngân thoát vòng vây, đầu mỗi này cũng không tệ.”

“Sao lại thành thật như vậy, không sợ ta sẽ bịt đầu mối sao?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“Người nữ sao?” Lôi Vô Nhai hỏi ngược lại.

Tiêu Nhiễm cười không đáp.

“Người có làm vậy cũng không sao.” Lôi Vô Nhai nói. “Chỉ cần người còn sống, thì đến một lúc nào đó, ta cũng sẽ biết được tất cả về người.”

“Được rồi, ta rửa mắt chờ người.” Tiêu Nhiễm nói. “Cố gắng lên, Lôi Bảo Chủ, nói không chừng đến lúc đó sẽ có phần thưởng lớn nữa.”

Sống yên ổn cùng nhau đã hai ngày. Tiêu Nhiễm cũng chưa từng quá phận, suốt ngày chỉ dạo quanh vườn. Còn không thì chỉ đến thư phòng của tên gốc Lôi Vô Nhai, an tĩnh đọc sách.

Mỗi khi làm việc xong, thậm chí ngay cả khi đang xử lý công vụ, chỉ cần ngẩng đầu lên ngắm nhìn nam nhân đang nằm trên tháp quý phi, Lôi Vô Nhai liền cảm thấy thỏa mãn. Hần hận không thể mang Tiêu Nhiễm tùy thời, tùy chỗ đặt vào trong tầm mắt. Chỉ có như vậy hần mới an tâm.

Tiếng sách rơi trên mặt đất tạo nên một tiếng vang. Lôi Vô Nhai ngẩng đầu lên, thấy đầu Tiêu Nhiễm đã lệch sang một bên, ngủ gục tự khi nào.

Nở một nụ cười câu dẫn đầy sủng nịch, Lôi Vô Nhai đứng dậy, bước đến bên tháp, đem đầu của y đặt lên gối, giúp y chỉnh lại thế nằm. Định trở về bàn tiếp tục công việc, nhưng lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào bờ môi của Tiêu Nhiễm, yết hầu bất giác di chuyển một cái.

Nhẹ nhàng như một bóng ma, Lôi Vô Nhai chậm rãi cúi người xuống. Nếu bây giờ tranh thủ hôn một cái, chắc y sẽ không biết là ai làm đầu nhỉ? Nghĩ là làm, Lôi Vô Nhai liền cúi xuống hôn lên môi Tiêu Nhiễm.

Sau đó chợt thấy có một vật lạnh lẽo kè vào cổ hần, nhìn kỹ lại thì thanh thủy thủ vô cùng sắc bén đã sát bên cổ họng.

Lôi Vô Nhai bất đắc dĩ phải lui mấy bước, trong đầu hắn liền hiện ra câu nói lần trước của Mai: “Thật đáng tiếc, ngay cả đầu lưỡi cũng chưa kịp nuốt vào.”

Ai, mà đáng ra y không nên giấu nhiều chủ thủ vậy trong người. Lần trước lúc bị rơi xuống vực, không phải y đã là mất một thanh rồi sao....

Tiêu Nhiễm lưỡi biếng, tiện tay thu chủ thủ lại, bỏ vào trong chăn, đáy mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ cái gì. Nhưng Lôi Vô Nhai biết, y không hề tức giận.

“Ngày mai ta muốn đi Phong Hoa Uyển một chuyến.” Tiêu Nhiễm lên tiếng.

“Người đến đó làm gì?” Lại là kỹ viện? Lôi Vô Nhai nhủ mày, chẳng lẽ Tiêu Nhiễm trước khi đến với hắn đã từng phong lưu khắp thiên hạ thật sao?

“Để giao dịch.” Tiêu Nhiễm đáp.

Lôi Vô Nhai thầm nghĩ, đại khái chắc cũng sẽ nhân tiện ghé thăm “tri kỷ” nữa rồi.

“Ta...”

“Lần này ngươi không cần đi theo ta.” Tiêu Nhiễm cắt lời hắn. “Người bằng hữu mà ta sắp gặp không thích có thêm người ngoài.”

Quả nhiên!

“Mấu chốt chính là, nếu có người ở đó, giao dịch lần này e sẽ không thành.” Tiêu Nhiễm ngẫm lại, nói.

“Hừ...” Lôi Vô Nhai bĩu môi. “Không đi thì không đi.”

18. Chương 18

Mình chỉ nói không đi, chứ không hề nói sẽ không âm thầm đi theo?

Nhưng khi tới Phong Hoa Uyển, mới lại hay tin Tiêu công tử cùng một vị khách quý và mấy danh kỹ đã lên thuyền hoa ra sông du ngoạn.

Bình tĩnh tặng cho tú bà thêm mấy thỏi bạc, thế là nàng ta đã cho hắn biết đặc điểm của chiếc thuyền hoa cùng nơi đỗ thuyền. Lôi Vô Nhai nghe xong, liền hấp tấp chạy tới bờ sông, thuê thuyền đi tìm. Vừa nghĩ đến cảnh Tiêu Nhiễm trái ôm phải ôm, thì máu ghen của hắn đã bốc lên đến đầu. Hắn thậm chí còn không muốn bất kỳ kẻ nào chạm vào y, dù chỉ là một đầu ngón tay! Nhưng hắn cũng rất hoang mang, bởi nếu có như thế thật, hắn căn bản cũng bất lực. Tiêu Nhiễm đã không còn là của hắn nữa rồi, hắn thậm chí còn sợ việc mình truy đuổi gắt gao thế này ngược lại sẽ làm cho Tiêu Nhiễm cảm thấy chán ghét mà bỏ đi. Nếu chuyện đó xảy ra, hắn tự biết việc tìm được y còn khó hơn hái sao trên trời.

Rất cục cựa tìm được thuyền hoa của Tiêu Nhiễm. Lôi Vô Nhai dùng khinh công phóng tới, nhưng lại không thấy người đâu. Trưởng sa bên trong tung bay, mơ hồ nhìn thấy vài bóng người. Hắn lại gần một chút, còn nghe được tiếng cười đùa.

Đưa tay kéo một bên trưởng sa ra, Lôi Vô Nhai gắt gao nhìn chăm chăm vào các tuấn nam mỹ nữ đang vây quanh Tiêu Nhiễm, hai mắt cơ hồ sắp phun ra lửa. Trong thâm tâm hắn chợt nhói đau, không, chưa đủ, phải là bị ai mới đúng.

Sắc mặt của Tiêu Nhiễm đã nhuốm hồng, hình như không hề phát hiện ra hắn đã đến. Vẫn tiếp tục cùng người ngồi trong lòng đùa giỡn.

Lôi Vô Nhai cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng đó theo dõi y.

Một lúc lâu sau, một mỹ nữ mới mở miệng: “Không chơi, lâu vậy rồi mà vẫn không có phản ứng, đúng là mệt chết ta rồi.” Nói xong liền lấy bàn tay đang vuốt ve trên ngực của Tiêu Nhiễm ra, với lấy một quả nho thủy tinh trên bàn, đứng dậy đi sang một bên ngồi xuống, từ từ lột vỏ ăn.

Một nữ nhân khác, cứ hết nhìn Tiêu Nhiễm, lại nhìn đĩa nho trên bàn, phân vân một lúc, cuối cùng chọn buông Tiêu Nhiễm ra, nhìn mỹ nữ kia nói: “Đừng ăn nhanh như vậy, ta cũng muốn! ”

“Đừng đoạt chuỗi tiêu để vương của ta!” Một nam hài cũng buông Tiêu Nhiễm ra, ôm chầm lấy nải chuối trên bàn.

Tiêu Nhiễm cũng không tức giận, chỉ cười nhìn mấy người bọn họ: “Không cần phải giành nhau như vậy, bên kia vẫn còn rất nhiều. ”

Nam hài xinh đẹp vừa nghe Tiêu Nhiễm nói vậy, lại còn nhìn thấy Lôi Vô Nhai đằng đằng sát khí đang đứng ở cửa, liền thức thời đứng lên: “Ta qua phòng bên cạnh ăn đây.”

“Ta cũng đi.”

“Đừng bỏ lại ta.”

“Còn có ta.”

“Nhường đường một chút, Lôi Bảo Chủ.”

“Cảm ơn.”

“ ... ”

Rốt cục trong phòng cũng đã trở nên yên tĩnh. Lôi Vô Nhai cũng không thèm trầm mặc bất động nữa, bắt đầu tiến đến bên cạnh y.

Tiêu Nhiễm cười câu dẫn: “Người tới làm gì?”

“Tìm người.”

“Tìm ta làm gì?”

“Người biết rõ hơn ta.”

“Người không nói làm sao ta biết được.” Tiêu Nhiễm ngáp một cái rõ to.

Lôi Vô Nhai nhìn thẳng vào đôi thủy mâu của y, biểu tình rất chăm chú: “Ta yêu người.”

Tiêu Nhiễm nghiêng đầu, nhú mày: “Sau đó thì sao?”

“Ta bây giờ thật muốn giết hết đám người kia.” Lôi Vô Nhai nói.

“Đám người đang ở phòng bên đó hả?” Tiêu Nhiễm cười nói “Xong hết rồi, bọn họ vừa rồi không có làm gì cả.”

“ ... ”

“Vừa rồi bọn họ chỉ là đang đánh cược, xem ai là người đầu tiên có thể làm cho Tiêu công tử động tình thì sẽ nhận được phần thưởng lớn.” Tiêu Nhiễm tiếp tục nói: “Đáng tiếc, vẫn chưa ai làm được.”

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Nhai lập lại lời Tiêu Nhiễm nói lúc nãy.

Tiêu Nhiễm nở một nụ cười câu dẫn đầy mỉa mai hoặc: “Lôi Bảo Chủ, có muốn thử một chút không?”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, cũng đã làm hạ phúc của hắn nóng lên. Từ hôm hôn được y đến nay, không phút giây nào hắn không nghĩ đến y, nên không tài nào chịu đựng nổi loại khiêu khích này.

Hắn nhanh như cắt, liền ôm lấy người đang ngồi trên thảm, hung hăng chiếm đoạt đôi môi phàn nộn để giải tỏa đói khát mấy hôm nay.

Hăng hái cắn mút đôi môi Tiêu Nhiễm, hấp thu tân dịch của y, đầu lưỡi tinh xảo nhanh chóng vượt qua hàm răng, cùng dây dưa với đầu lưỡi của y. Tiêu Nhiễm cũng không chịu yếu thế, đầu lưỡi của y cũng quấn chặt lấy hắn, vuốt ve chân răng cắn cắn của hắn.

Rốt cục cũng tách nhau ra, Lôi Vô Nhai thở hổn hển: “Người làm sao vậy?”

“Cái gì?” Tiêu Nhiễm hỏi ngược lại.

“Rất khác thường.” Lôi Vô Nhai nói.

“Àn, có thể là lúc này hơi quá chén...” Tiêu Nhiễm lãnh đạm cười.

“Tứ lượng của người ta còn không rõ sao?” Lôi Vô Nhai khịt mũi.

Tiêu Nhiễm nghiêng đầu: “Cái này... Ai... có thể là do ta tích tụ lâu ngày chưa phát tiết, hoặc có thể, rốt cục đã bị người khiêu khích.”

Lôi Vô Nhai lãnh đạm cười: “Tiêu Nhiễm, ta không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết người đang có âm mưu quỷ kế gì. Nhưng cơ hội tốt thế này, ta há có thể bỏ qua. Chỉ sợ rằng, Tiêu công tử người lần này xoi hỏng bóng không rồi.”

Tiêu Nhiễm thu lại nụ cười, lẳng lặng nhìn nam nhân đang đặt mình dưới thân: “Lôi Vô Nhai, cho người cơ hội cuối cùng để rút lui.”

Lôi Vô Nhai cười khê: “Đây là cái cuối cùng thứ bao nhiêu rồi? Tiêu công tử từ khi nào lại trở nên dài dòng như thế này vậy? Ta có nên lý giải rằng trong lòng người vẫn còn có ta không?”

Nắm lấy tay trái của Tiêu Nhiễm đặt lên ngực của mình, cảm thụ trống ngực dồn dập, ánh mắt của Lôi Vô Nhai cũng ngập tràn dục hỏa nồng cháy.

“Vô Nhai...” Tiêu Nhiễm mở miệng dừng một chút “Ta cơ hồ đã bị người làm cho động tình rồi.”

“Có lẽ ta đã hấp dẫn được người rồi.” Lôi Vô Nhai mỉm cười “Ta biết trước đây mình rất hỗn đản, rất vô sỉ. Nhưng ta nguyện ý dùng cả đời này để bù đắp lại cho người.”

“Nếu như ta...” Tiêu Nhiễm dừng lại một chút “Đã thích người khác thì sao?”

“Nếu thật như vậy, ta nguyện ý buông tay, chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc người đã đủ rồi. Nhưng có điều Tiêu công tử...” Lôi Vô Nhai bỗng nhiên dừng lại một chút “Nếu như người chỉ vì muốn ta rời đi mà cố tình tìm một ai đó để thích... Ách... nếu thật sự người đã có ý trung nhân, thì sẽ không thể nào giống như bây giờ, cố tình câu dẫn ta, đúng không?”

Lôi Vô Nhai cố tình đụng nhẹ vào eo của Tiêu Nhiễm, để y cảm nhận được dục vọng đã sớm nóng như lửa của mình.

Tiêu Nhiễm cũng không hề phòng bị, phát ra một tiếng rên, khiến cả hai đều ngáy ngẩn cả người.

“Ách, ta bị hạ được...” Tiêu Nhiễm muốn giải thích.

“Thôi đi, ở đâu ra nhiều xuân được như vậy. Người tưởng ta không nhìn ra à?” Lôi Vô Nhai dĩ nhiên là không tin.

“...” Tiêu Nhiễm không khỏi đỏ mặt “Được rồi, lâu lắm rồi ta không... nói không chừng, quả thật, có chút muốn...”

“Bao lâu?” Lôi Vô Nhai vẫn chăm chú quan sát y “Từ khi người rời Lôi Gia Bảo?”

“Thương tâm rồi lo chạy nạn còn không kịp, làm sao có thời giờ, dừng...” Tiêu Nhiễm chưa nói hết đã bị Lôi Vô Nhai khóa miệng lại.

Tận tình hôn nam nhân dưới thân, Lôi Vô Nhai khó nén được nội tâm đang mừng như điên của mình. Dù cho hai chữ “Thương Tâm” của y làm hắn cảm thấy áy náy và hối hận vô cùng. Nếu vậy, bây giờ hắn sẽ hảo hảo bồi thường cho y.

Y sam bị cởi đến thắt lưng, chồng làm một cuộn. Lôi Vô Nhai ở sau lưng Tiêu Nhiễm, một bên găm cần lấy yết hầu của y, một bên dùng hai tay mân mê hai hồng châu trước ngực.

Hơi thở của Tiêu Nhiễm trở nên dồn dập, toàn thân như nhũn hết ra dựa vào người của Lôi Vô Nhai. Trước kia, mặc dù Lôi Vô Nhai chỉ là hư tình giả ý làm tình nhân, ách, nếu nói là nam nhân cũng không sai. Thân thể của hai người, vẫn luôn hòa hợp cùng nhau.

Nam nhân này dường như rành rẽ hết mọi nhược điểm trên thân thể mình thì phải?

“Tiêu Nhiễm, ngươi là nói thật phải không?” Lôi Vô Nhai đang găm nhắm đến xương quai xanh của y.

“Hừ...” Tiêu Nhiễm không thèm trả lời.

Lôi Vô Nhai cũng không tức giận, tay lần mò hướng xuống, thẳng đến chỗ hiểm, bắt đầu chăm sóc: “Không nói cũng không sao, dù sao ta cũng dư thời gian để tìm ra đáp án.”

Tiêu Nhiễm dùng tay phải vô lực khoắc lên tay phải của Lôi Vô Nhai đang chơi đùa tinh khí của mình. Y hô hấp dồn dập, nhưng cũng ẩn nhẫn, không phát ra tiếng rên rỉ mê người, khẽ xoay đầu, dùng đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên cổ của Lôi Vô Nhai.

“Nha, ân...” Thân thể giật mạnh một cái, hiển nhiên là đã xuất. Tiêu Nhiễm có chút không tin nổi, đúng là mất mặt mà!

Lôi Vô Nhai chỉ im lặng mỉm cười, giơ tay lên miệng, liếm sạch dịch thể còn vương trên đó. Quả nhiên mùi vị vẫn tuyệt vời như xưa.

Tiêu Nhiễm còn đang khiếp sợ thì một ngón tay tà ác đã trực tiếp để vào mật huyết phía sau, muốn dò xét đi vào. Y theo quán tính liền cầm lấy ngón tay kia, quay đầu lại nhìn hắn.

Lôi Vô Nhai hôn nhẹ lên môi y: “Ngoan, cho ta vào đi. Ta sẽ làm cho ngươi thấy thật thoải mái.”

Thôi được rồi, trên thực tế, nam nhân quả thật đều là cầm thú... Tiêu Nhiễm vứt tia do dự cuối cùng qua một bên, quay đầu lại, chủ động nghiêng người về phía trước, nhào người nằm lên cái bàn thấp để thức ăn khi này. Hậu phương mát lạnh, không hề che đậy, phô bày hết cả trước mặt Lôi Vô Nhai.

Lôi Vô Nhai thuận tay... Cự nhiên mọi nơi đều có!... nhặt được một lọ nhuyễn cao. Theo Tiêu Nhiễm lăn lộn suốt ba năm, nhắm mắt hắn cũng biết cái này dùng để làm gì. Nghĩ đến thứ này khi nào cần liền có thể dùng, máy ghen trong hắn liền trở dậy, không thèm để ý, lấy hắn một lượng lớn nhuyễn cao, dò xét tiến vào thân thể của Tiêu Nhiễm.

“Ân...” Nhuyễn cao lạnh như băng kích thích khiến cho bên trong của Tiêu Nhiễm co thắt càng lúc càng nhanh. Tiếp theo đó ngón tay lại không ngừng khuấy động, làm cho y nhận không được phải rên một tiếng.

“Vẫn còn miễn cảm như vậy sao...” Lôi Vô Nhai trêu chọc.

“Ngô, cái đó ta đang nghĩ có nên vứt đi hay không... Ân... Đã lâu không dùng đến...” Tiêu công tử mặt không đỏ, tim không run tiếp lời.

“...” Hắn có nên tin những gì Tiêu Nhiễm nói không đây? Ai, Vậy quyết định dùng hành động để kiểm chứng đi!

“Chậm một chút... Ta nói ngươi chậm một chút...” Âm thanh của Tiêu Nhiễm có chút đứt quãng. “Đừng để ta phải đuổi ngươi ra ngoài. Đừng quên phòng bên cạnh còn có rất nhiều người, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể qua đây.”

“...” Lôi Vô Nhai nghe xong liền hiểu. Lần này hắn không thể quá ngang ngạnh được, tất cả phải lấy khoái cảm của Tiêu Nhiễm làm đầu. Cũng không sao, được phục vụ cho người mình yêu, như vậy cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Nhờ tác dụng của nhuyễn cao, hai ngón tay đã ra vào êm ái, khó chịu lúc đầu đã dần chuyển thành khoái cảm. Mật Tiêu Nhiễm đã nhuộm hồng, hai tay siết chặt lấy thành bàn. Lôi Vô Nhai rút ngón tay trong người y ra, phần eo chậm rãi dùng sức, thẳng tiến vào tiểu huyết mê người đang không ngừng mời gọi.

“Đau không?” Lôi Vô Nhai nhìn xuống, không di chuyển nữa, thì thào vào tai Tiêu Nhiễm.

“... ” Tiêu Nhiễm thở hổn hển, trên mặt đã trở nên đỏ ửng: “Thứ mà mới mới vừa rồi, người cho vào người ta, thành phần bên trong có chứa xuân dược... ”

Lôi Vô Nhai giật nhẹ khóe môi, không biết nên mừng hay nên lo, chỉ có thể dùng thanh âm khàn khàn của mình đáp: “Yên tâm, ta sẽ hầu hạ người thật tốt.”

Nam nhân bắt đầu lướt động, do khúc dạo đầu diễn ra rất nhanh, nên hần càng động lại càng sâu, càng nhanh, cứ rút hết ra rồi tiến vào. Tiêu Nhiễm rốt cục cũng không nhịn được mà phát ra tiếng rên *** mỹ. Lôi Vô Nhai cũng đã lâu không được thân mật với Tiêu Nhiễm, nên cũng không khá gì hơn, không bao lâu đã buông khí giới đầu hàng.

Tiêu Nhiễm đã tỉnh lại một chút, tự mình xoay người lại, lưng dựa vào bàn, đối mặt với Lôi Vô Nhai, khẽ cười.

Lôi Vô Nhai có chút tức giận, liền hung hăng hôn lấy y, hai tay đem tất cả những y phục còn vướng víu trên người Tiêu Nhiễm vứt hết xuống đất. Tách hai chân thon dài của y kẹp vào thắt lưng của chính mình, chuẩn bị công thành chiếm đất lần thứ hai.

Tiêu Nhiễm cũng không định tách ra, để mặc hần mạnh mẽ tiến vào, trườn sấp trong thân thể của mình.

“Bảo bối, người vẫn luôn tiêu hồn như thế... ” Lôi Vô Nhai vừa lộng vừa nói.

“Ngô, người cũng luôn như vậy...” Tiêu Nhiễm dừng một chút “Dừng mãnh.”

“... ” Lôi Vô Nhai quyết định không nói thêm gì nữa, chỉ dùng hành động, để cho Tiêu Nhiễm thấy sự dũng mãnh của hần.

Cái tên này vẫn không biết tiết chế là gì, bất quá Tiêu Nhiễm nghĩ, có thể hần cũng bị xuân dược làm ảnh hưởng.

Tiêu Nhiễm nhất định có chuyện giấu hần, Lôi Vô Nhai có chút băn khoăn muốn tìm hiểu. Có điều đó là chuyện gì, giờ phút này hần khẳng định bản thân cũng không quá nóng lòng muốn biết. Chuyên tâm hầu hạ nữ vương mới là nhiệm vụ cấp thiết lúc này.

Cuối cùng Tiêu công tử toàn thân vô lực, bị Lôi Bảo Chủ ôm xuống thuyền. Sau đó đặt y nằm trong lòng, cùng cười trên một con tuần mã, đẹp đường hồi phủ.

Ngay sau đó, đám tuần nam mỹ nữ trên thuyền đối mặt với căn phòng hỗn độn, chỉ biết tắc lưỡi nhìn nhau.

“Bọn họ cứ nhiên dùng đến nửa bình Thần Tiên Túy...”

“Cho nên mới lâu như vậy.”

“Ân, ta cũng vừa mới ngủ dậy luôn.”

“... ”

“Như vậy đi, chúng ta đem tin tức này bán lại cho Trang Tiểu Hầu Gia được không? ”

“Bán đi, hần nhất định sẽ trả giá rất cao...”

“Ngô, vậy là ta sẽ có thật nhiều nho thủy tinh để ăn rồi.”

“Còn có dưa hấu của ta nữa.”

“... ”

“Này, người chảy nước miếng như vậy có khoa trương quá không?”

“Không phải, ta đang suy nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của thủ lĩnh, ách, còn có âm thanh...”

“... Đủ rồi, kỳ thật ta cũng hiểu được...”

“Ân, không ngờ Lôi Vô Nhai lại mạnh mẽ như vậy...”

“Đúng rồi, nửa bình Thần Tiên Túy đó nha...”

“ ... ”

19. Chương 19

Tận đến giữa trưa ngày thứ hai thì Tiêu Nhiễm mới có thể rời giường. Lôi Vô Nhai cũng một mực ở trong phòng cùng y, hầu hạ y ăn cơm, tắm rửa. Sau đó mới ngồi vào bàn bên cạnh để xử lý công vụ.

Tiêu Nhiễm nằm nghiêng một bên, tiểu huyết phía sau do lâu ngày vận động quá độ nên mặc dù đã dùng được nhưng vẫn đau ê ẩm. Nếu Nhan Ngôn biết được là được do chính tay mình đặc biệt điều chế lại bị Tiêu Nhiễm thoa vào cái địa phương đó, không biết hắn sẽ nghĩ sao nữa.

Thương thế trên lưng thật sự đã khá lên rất nhiều, hôm qua phóng túng như vậy, vết thương cũng không bị rách ra.

“Người mà hôm qua người đến gặp là ai vậy?” Lôi Vô Nhai vừa xem một thư hàm vừa thuận miệng hỏi.

“Không phải chuyện của người.” Tiêu Nhiễm miễn cưỡng trả lời. “Được rồi, nghe nói Lam Ngọc ở Tây Hạ đã xảy ra chuyện.”

Lôi Vô Nhai có chút ngạc nhiên, mới thở dài, nói: “Lam Ngọc từ nhỏ đến lớn đâu phải chưa từng xảy ra chuyện? Lần này nói không chừng cũng sẽ gặp dữ hóa lành thôi.”

“Nếu chỉ bằng sức của một mình hắn không thể xoay chuyển càn khôn thì sao?” Tiêu Nhiễm hỏi.

“... Hắn cũng không cần ta trợ giúp.” Lôi Vô Nhai thở dài nói: “Người muốn nói cái gì?”

“Ta cũng không cần người trợ giúp.” Tiêu Nhiễm đáp.

“Phải, phải, phải, tất cả là ta đơn phương tình nguyện quán lấy người không buông.” Lôi Vô Nhai bắt đắc dĩ cười nói. “Người và Lam Ngọc hoàn toàn không giống nhau. Lam Ngọc luôn tìm mọi cách để cầu sinh. Còn người, ngay cả chính tính mạng của mình cũng có thể dám đem ra đặt cược. Cho nên ta phải hảo hảo ở bên cạnh coi chừng người.”

“Ta...” Tiêu Nhiễm hừ mũi một tiếng.

“Kỳ thật, tại sao người không thử suy nghĩ theo một hướng khác. Mọi người đã chấp nhận hi sinh chỉ vì muốn người được sống tốt, người vì vậy càng phải quý trọng tính mạng của mình.” Lôi Vô Nhai chăm chú nói.

“Ta cũng đã bình yên vô sự sống đến bây giờ đó thôi.” Tiêu Nhiễm nói. “Kế tiếp có phải nên tìm một cô nương kết nghĩa phu thê cùng nhau sống đến bạc đầu, để an ủi vong linh của bọn họ trên trời không?”

“Bình yên vô sự – bốn chữ này tuyệt đối không thích hợp với những người như người...” Lôi Vô Nhai nhún mày: “Lần này chỉ sợ là ta phải đi gặp bọn họ dập đầu tạ lỗi rồi.”

“Vậy còn người?” Y hiểu được ý của hắn, nhưng tạm thời không đề cập tới. Tiêu Nhiễm lại hỏi: “Nghe nói phụ mẫu người giao du tứ hải, một tháng nữa sẽ ghé về Lôi Gia Bảo.”

Dưỡng một thủ lĩnh của Thiên Vọng bên cạnh đúng là tiện nha, Lôi Vô Nhai nghĩ vậy liền hỏi: “Bọn họ định ở lại bao lâu?”

“Khoảng chừng ba tháng, sau đó sẽ đến Thiếu Lâm Tự tìm Tầm Tâm đại sư để so kị nghệ.”

“Chúng ta nên nhanh chóng xử lý tốt chuyện ở đây thôi còn tranh thủ về kịp lúc để có thể cùng phụ mẫu gặp mặt.” Lôi Vô Nhai trả lời. “Hai người họ cũng có nhiều cảm tình với người, nói người tuổi trẻ tài cao, có dũng có mưu.”

Tiêu Nhiễm cũng không thèm nói thêm, trở mình nằm lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Mối quan hệ của y và Lôi Vô Nhai càng lúc càng khó hiểu. Bây giờ thậm chí còn không phải là tình nhân, nhưng dường như vẫn có chút nhập nhằng... Quên đi, bất quá chỉ đơn giản là muốn tìm một đối tượng để hoan ái. Về phần đề người hay bị người ta đề, y căn bản chưa hề quan tâm... Nghĩ vậy, liền có cảm giác mọi chuyện đã trở nên đơn giản hơn nhiều.

“Có thể...” Lôi Vô Nhai cuối cùng cũng có chút do dự. “Giúp ta điều tra một chút tin tức của Lam Ngọc được không?”

“Ta...” Tiêu Nhiễm lại đáp bằng giọng mũi.

Lôi Vô Nhai chợt mỉm cười: “Người ghen sao?”

“Người suy nghĩ nhiều quá rồi.” Tiêu Nhiễm trở mình, xem thường.

Thật sao? Lôi Vô Nhai cười khẽ, hẳn bây giờ một điểm cũng không cấp bách. Hắn chỉ cần đem Tiêu Nhiễm giữ chặt trong tầm tay. Nghe nói trước khi gặp hắn, y chưa hề cho ai thấy được tâm tình thật của mình.

...

Nụ hôn nồng nhiệt vừa kết thúc, mặt của thiếu niên đã trở nên đỏ ửng, thở hổn hển tách khỏi đôi môi của hoàng sam nam tử. Sau đó mới phát hiện hai tay của mình đang gắt gao siết chặt lấy vạt áo của nam tử, vừa then vừa giận, vội phải mạnh đôi tay đang dò xét định tiến vào bên trong y phục của mình.

Trang Kỳ khẽ thở dài, quên đi, sớm biết chuyện muốn ăn tươi nuốt sống người này không phải là chuyện dễ dàng trong một sớm một chiều. Lúc đầu hắn dùng tin tức của Tiêu Nhiễm để làm điều kiện trao đổi, mỗi tin sẽ đổi lại mười cái hôn. Nhưng mỗi ngày lại không được nhiều, chỉ được một cái mà thôi. Ngay từ đầu, thiếu niên gắt gao phòng thủ, tuyệt không cho hắn dây dưa lâu, nhưng bây giờ không phải đã tiến triển lên rồi sao?

Nhan Ngôn cũng than khóc cho chính mình, sớm đã không chịu nổi sức hấp dẫn cùng sự khiêu khích ngày càng gia tăng của Trang Kỳ... Về phần hắn hiện đang ngồi trên đùi của Trang Kỳ là sự thật, hắn cũng không biết phải lý giải thế nào.

“Ân...” Trang Kỳ khẽ nhếch môi, cười nói: “Lại có tin tức mới đó.”

“...” Ách, nợ cũ vẫn còn chưa thanh toán xong.

“Không thích nghe sao?” Trang Kỳ nhíu mày, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn. Vừa muốn hắn tiếp tục “giao ước” này, lại vừa muốn hắn nói không. Vì như thế có thể chứng minh trong lòng không hề có hứng thú với Tiêu Nhiễm.

Nhan Ngôn cũng do dự, vừa muốn nói không để tránh bản thân càng lún càng sâu, nhưng lại tránh không được mình lo lắng cho tình trạng của Tiêu Nhiễm.

“Ân?” Trang Kỳ nhìn người trước mặt đang nhíu mày, trong lòng có chút rầu rĩ. Hắn vẫn còn thích Tiêu Nhiễm đến như vậy sao?

“Người đúng là đồ hèn hạ.” Nhan Ngôn chỉ mặt hắn mắng.

“Thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí.” Trang Kỳ nhún vai.

“Vậy tại sao người lại nhất định, nhất định...” Nhan Ngôn đỏ mặt. “Nhất định phải dùng phương thức này?”

“Người còn có cái gì giá trị hơn sao?” Trang Kỳ hỏi ngược lại.

Nhan Ngôn nhất thời trừng to mắt, cả giận nói: “Người cho ta là cái gì?”

Trang Kỳ ôm chặt lấy thiếu niên đang giãy giụa tính vùng ra: “... Quên đi.”

“Buông ta ra!”

“Giao ước đó hủy bỏ đi.”

“Hỗn đản, người đang uy hiếp ta sao?”

“Không phải.” Trang Kỳ thở dài. “Ta sẽ không chạm vào người. Không cần phải trao đổi, ta sẽ cho người tin tức của Tiêu Nhiễm.”

Nhan Ngôn ngây ngẩn cả người, sau đó lại trầm mặc. Còn hơn cả chuyện lúc này, những lời này của Trang Kỳ làm hắn thấy mình bị tổn thương.

Thấy hắn không thèm nhắc đến nữa, Trang Kỳ bắt đầu cười nói: “Không giận nữa sao?”

“Vậy người còn ôm ta để làm gì?” Lời này nói ra cũng không phải là những gì hắn đang suy nghĩ.

Trang Kỳ hé miệng, buông tay.

Nhan Ngôn lúng túng từ trên người bước xuống, trong lòng hết sức khó chịu.

“Ân, tin tức lần này chính là, Lôi Vô Nhai đã... ân... đã hoan ái với Tiêu Nhiễm rồi. Mà còn rất... kịch liệt...” Trang Kỳ vừa nói, vừa quan sát phản ứng của Nhan Ngôn. “Nghe nói còn dùng hết cả nửa bình Thần Tiên Túy.”

“Nửa bình?” Nhan Ngôn tức giận. “Không cần đói khát đến mức đó chứ.”

“Hình như hai người đó không hề biết mình đang ở trong tình huống nào.” Trang Kỳ nói, tiểu tử này, quả nhiên không vui rồi. “Người muốn ta như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

“Muốn chia rẽ bọn họ cũng không phải là chuyện khó.”

“...” Trong lòng Nhan Ngôn chợt thấy đắng chát, hắn quả nhiên rất thích Tiêu Nhiễm. “Vậy người cứ chia rẽ họ đi.”

“Nga.”

“Lôi Vô Nhai muốn biết thân thể của Tiêu Nhiễm.”

“... Kỳ thật.” Nhan Ngôn nhướn mi nói. “Mặc dù, người thích y. Nhưng trên thực tế mà nói, người không thích hợp ở bên cạnh y bằng Lôi Vô Nhai.”

“Chờ một chút, ta... thích người nào?” Trang Kỳ nhíu mày.

“Còn ai trông khoai đất này.” Nhan Ngôn bĩu môi.

Trang Kỳ giật nhẹ khóe môi, tựa hồ rất vô lực: “Được rồi, Tiêu Nhiễm y chính là sinh tử chi giao của ta, là bằng hữu suốt cả đời. Nhưng ta cho tới bây giờ chưa hề có ý niệm bất hảo nào với y.”

“Không có sao?” Nhan Ngôn hừ lạnh một tiếng, mặc dù không tin, nhưng trong lòng không ngăn được có chút cao hứng cùng chờ đợi.

“Y... là... thân... thích... thích... của... ta.” Trang Kỳ bắt đầu cười, nói gần từng chữ.

“Vậy thì sao? Dù sao y cũng không lớn hơn người bao nhiêu.” Nhan Ngôn cong môi. “Nếu không tại sao người lại muốn chia rẽ bọn họ?”

“... Người muốn chia rẽ bọn họ không phải là người sao?”

“Ta nào có?” Nhan Ngôn cau mày. “Ta đã nói rồi, chỉ có nam nhân vừa ngu vừa ngốc như Lôi Vô Nhai mới là kẻ thích hợp ở lại bên cạnh Tiêu Nhiễm nhất.”

“Lôi Vô Nhai cũng không hề ngốc.” Trang Kỳ lại nói. “Hắn thậm chí còn đoán ra được phần nào quan hệ giữa ta và Tiêu Nhiễm.”

“Hắn đoán được?” Chuyện này thật đáng ngạc nhiên.

“Ân, hắn hình như đã do thám được là ta và Tiêu Nhiễm có quan hệ huyết thống.” Trang Kỳ gật đầu.

“Sao lại có thể... Trên đời này không quá mười người biết cơ mà?”

“Không nên coi thường Lôi Gia Bảo, đại bộ phận phương Bắc đều dựa vào nó để duy trì trật tự.”

Nhan Ngôn lại cau mày, không muốn nói thêm gì nữa.

Tiêu Nhiễm chính là hài tử do Tiên hoàng trong lúc say rượu loạn tính, cùng một cung nữ sinh ra. Sau đó thân mẫu của y chỉ được sắc phong làm một Tài nhân bé nhỏ, phải nhận hết thảy mọi khinh khi của các thể lục trong hậu cung. Thế nhưng Tiêu Nhiễm từ nhỏ bản chất thiên phú thông minh, khiến cho mọi người càng lúc càng đề phòng rồi dẫn đến công kích. Cuối cùng, vì để bảo toàn tính mạng của Tiêu Nhiễm, thân mẫu của y, cam tâm tình nguyện uống cạn ly rượu độc mà hoàng hậu ban cho. Trước đó nàng đã căn dặn nhũ mẫu của y ngay trong đêm phải bằng mọi cách mang y trốn khỏi hoàng cung. Sau đó, Tiên hoàng tự thấy hổ thẹn với đứa con này, nên muốn y quay về nhận tổ quy tông, lại còn có ý định sắc phong thành Thân Vương, nhưng lại bị y khéo léo từ chối. Lại vì y quá mức thông minh, hoặc nói cho chính xác là giảo hoạt, khiến cho hoàng đế trước sau đều phải đề phòng. Nhưng trên một phương diện khác, toàn bộ mạng lưới mật thám của hoàng cung, đều do Tiêu Nhiễm phụ trách.

Trên đời này có rất ít người biết về thân thế của Tiêu công tử. Điều này Trang Kỳ biết được vì hần vốn là con cưng của Bát Vương gia. Huống hồ, hần và Tiêu Nhiễm đã có giao tình từ trước. Đương nhiên, e rằng lúc đó Tiêu Nhiễm đã biết rõ về hần rồi. Còn về phần Nhan Ngôn, là vì ca ca hần Nhan Tụ là hảo bằng hữu của Tiêu Nhiễm, hai huynh đệ hần do vài lý do khách quan đưa đẩy mà biết được phần nào về chuyện này.

“Vậy người có định nói cho Lôi Vô Nhai biết sự thật không?” Nhan Ngôn hỏi.

Trang Kỳ trầm ngâm một lúc: “Việc này không phải chuyện đùa, không phải đơn giản mà quyết định là nói hay không...”

“Vậy nếu Lôi Vô Nhai là bạn tình cả đời của y thì sao?”

“Sao người lại nói như vậy?” Trang Kỳ hỏi. “Cả người và ta đều biết trái tim của Tiêu Nhiễm từ lâu đã có một bức tường ngăn cách lớn đến dường nào.”

Nhìn như đa tình, thật ra lại là vô tình.

“Cho nên những người cực kỳ thông minh không bao giờ lọt vào mắt của y, giống như người chẳng hạn.”

“Ta đã nói là ta không có ý gì với y!” Trang Kỳ có chút tức giận rồi. “Người thích y không phải là người sao?”

“Ta là do y một tay nuôi lớn, người cảm thấy ta có thể yêu được một người mà mình xem như phụ thân sao?” Nhan Ngôn cũng nổi giận quát.

“...”

“...”

“... Tiếp tục nói về Lôi Vô Nhai đi.” Trang Kỳ nhún vai, khoe môi không giấu được một nụ cười.

“Cho nên mới nói người đáng ghét như người không bao giờ lọt vào được mắt Tiêu Nhiễm. Chỉ có Lôi Vô Nhai, cái loại nam nhân khi vừa mới sinh ra đã bị ngựa đá đến hư não như hần, mới có thể xông vào trái tim băng lãnh của y. Trái tim của Tiêu Nhiễm, trước giờ đều bị sắt đá bao quanh, lại còn phủ ngập trong tuyết lạnh. Cũng là cái tên ngốc đó, từng chút, từng chút một cùng sự ngốc nghếch của mình ăn mòn tầng tầng lớp lớp trở ngại đó, để lộ ra huyết nhục bên trong, khiến cho Tiêu Nhiễm vì hần mà thương tâm.”

“Nói như vậy, chuyện Tiêu Nhiễm bị tổn thương, ngược lại là chuyện tốt sao?” Trang Kỳ khẽ cau mày.

“Nhìn theo một góc độ nào đó thì đúng vậy.” Nhan Ngôn tức giận “Chỉ là cái tên hỗn đản Lôi Vô Nhai đó, ta vĩnh viễn không vừa mắt được. Nhưng có thể làm cho trái tim của Tiêu Nhiễm sống lại nói hần không có công lao thì cũng có khổ lao. Nhưng hần vẫn là ngốc đến hết thuốc chữa, cứ nhiên dám xem Tiêu Nhiễm như hạt bụi trong mắt, phũ phàng gạt bỏ. Bây giờ biết rồi, hối hận rồi, nhưng việc hần muốn theo đuổi Tiêu Nhiễm, hừ...”

“Đầu tiên, phải biết rằng tất cả mọi chuyện liên quan đến Tiêu Nhiễm, đều là một quá trình vô cùng gian nan, phức tạp. Sau đó, còn liều mạng bảo vệ an toàn cho Tiêu công tử yêu thích mạo hiểm của chúng ta, thậm chí còn muốn cùng người kia đối địch. Hơn hết, hần dường như đã có được sự tha thứ của Tiêu

Nhiễm... Nói thế nào thì ta cũng cảm thấy có chút đồng tình với Lôi Vô Nhai.” Trang Kỳ mặc dù nói như vậy, nhưng không hề che giấu vẻ hả hê đang hiện rõ trên mặt mình cùng ngữ khí của mình.

“Kẻ đáng thương tất cũng có chỗ đáng hận.” Nhan Ngôn khịt mũi. “Ta nói rồi, ta không có khả năng nhìn hấn thuận mắt.”

Đại khái chính là tiểu hài tử đang khó chịu vì bị kẻ khác cướp mất “phụ thân”. Trang Kỳ vừa nghĩ, liền cười.

...

Tiêu Nhiễm một thân bạch y, đang nằm trên tháp quý phi đọc sách. Còn Lôi Vô Nhai đang ngồi xem văn kiện trên bàn. Hai người nhìn như không ở cùng một thế giới, rồi lại kỳ dị mà dung hòa làm một.

“Bảo Chủ, đây là văn kiện vừa nhận được hôm nay.” Vi Lực bước đến, cung kính đưa lên thư quyển đang cầm trên tay.

“Được rồi, để đó cho ta.” Lôi Vô Nhai ngẩng đầu, cười nói. “Khổ cực rồi.”

“Không có gì đâu ạ. Bất quá Bảo Chủ, người tính khi nào sẽ quay về Lôi Gia Bảo?” Vi Lực hỏi.

“Để bàn sau đi.” Lôi Vô Nhai nói. “Lôi Thiên Ngạo tiểu tử kia thế nào rồi?”

“Tiểu thiếu gia cũng không tệ lắm. Nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, trên vai gánh trọng trách, không tránh khỏi có chút bất kham...”

“Ta chấp chưởng Lôi Gia Bảo khi mới mười bốn tuổi, tiểu tử kia chính là cần phải hảo hảo rèn luyện thêm.” Lôi Vô Nhai thản nhiên nói.

Lôi Thiên Ngạo chính là thiếu niên mà mấy năm trước Lôi Vô Nhai đã thu dưỡng, công bố với thiên hạ nhận hấn làm nghĩa đệ. Nhưng tất cả mọi người trong Lôi Gia Bảo đều biết hấn chính là người mà Lôi Vô Nhai đang ra sức bồi dưỡng thành đương gia tương lai.

Bởi vì Lôi Vô Nhai đã biết rõ bản thân có thể sẽ không có hậu đại. Lúc chưa gặp Tiêu Nhiễm, hấn một lòng muốn ở bên cạnh Lam Ngọc, ôm mộng sẽ được sớm chiều có nhau. Bất quá nếu không thể nào có được Lam Ngọc, hấn mới tính đến việc lấy vợ sinh con. Nhưng từ khi gặp được Tiêu Nhiễm, cùng y ân ái đã ba năm, hấn mới bắt đầu quyết tâm đem Lôi Thiên Ngạo một lòng bồi dưỡng thành người thừa kế Lôi Gia Bảo.

Tiêu Nhiễm cũng biết sự tồn tại của Lôi Thiên Ngạo, nhưng Lôi Vô Nhai thường xuyên phái hấn đi thị sát các nơi, nên hai người cũng ít có cơ hội gặp mặt. Mà lần này để bọn họ có thể thoải mái “du ngoạn”, Lôi Thiên Ngạo đã được điều trở về chấp chưởng sự vụ hằng ngày của Lôi Gia Bảo ở phương Bắc.

Vi Lực vừa ra khỏi phòng, Lôi Vô Nhai liếc nhìn Tiêu Nhiễm một cái, rồi mở phong thư lúc nãy ra.

Tiêu Nhiễm, tuy mắt cũng không buồn nhướn lên, nhưng vẫn lãnh đạm hỏi: “Là gì vậy?”

“...” Trực giác của y quả nhiên nhạy cảm vô cùng. “Là hồi âm của Trang Kỳ.”

“Ngô? ” Tiêu Nhiễm có chút hứng thú, ngẩng đầu hỏi: “Hấn nói gì trong đó?”

“Cái gì cũng chưa nói.” Lôi Vô Nhai giơ tờ giấy trắng trên tay lên, có chút bất đắc dĩ.

Tiêu Nhiễm chột cau mày, Trang Kỳ làm vậy là có ý gì đây?

Thân thể của y vốn rất kinh thế hãi tục, không muốn cho Lôi Vô Nhai biết cũng là có lý do của nó. Vốn y không muốn nói rõ, vì quan hệ của hai người lúc đó còn quá mập mờ, cái gì cũng dường như không có, căn bản là không đủ thân cận để có thể tin tưởng lẫn nhau. Thậm chí hiện nay hai người vừa tiến được một bước lớn, khoảng cách đã từng chút rút ngắn lại, nhưng lòng y vẫn có chút bất an. Bất quá, nếu Lôi Vô Nhai kiên quyết cố tình dò xét, y cũng sẽ không ngăn cản. Có vẻ như y không hề phản đối việc hấn muốn bước vào cuộc sống của mình.

Dần dần thả lỏng thân thể đang căng cứng, nam nhân thỏa mãn xoay người xuống, vừa bình phục khí tức, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể xích loã của người đang nằm bên cạnh. Chung quy vẫn cảm thấy chưa đủ.

Kể từ hôm cùng Tiêu Nhiễm giao hoan trên thuyền, đây là lần đầu hai người thân mật lại, tính ra cũng đã hơn nửa tháng. Căn bản vì hai người đều cần thời gian để “tĩnh dưỡng” cho tốt. Lần này hẳn thử dò xét cầu hoan, không ngờ Tiêu Nhiễm lại không hề cự tuyệt. Tuy cao hứng nhưng hẳn vẫn không khỏi lo lắng trong này tất có gian trá.

“Ngoài dục vọng của nam nhân ra, còn cách giải thích nào tốt hơn sao?” Tiêu Nhiễm thần nhiên đáp, vừa nói, vừa chơi đùa đồng ngọc sơn thủy đáng lý thuộc về y trên cổ Lôi Vô Nhai. Nam nhân này thật xem nó như bảo vật, một khắc cũng không rời.

Đây là một trong rất ít di vật của mẫu thân còn lưu lại cho y, y đã mang nó từ lúc còn rất nhỏ. Từ một góc độ nào đó, ý nghĩ của vật này, chính là cái khóa có thể khóa chặt cuộc đời y. Chính vì vậy y coi trọng nó nhưng lại không hề thích nó.

Lúc đưa cho Lôi Vô Nhai, y cũng có một chút do dự. Nhưng bây giờ xem ra hết tám phần là hẳn không muốn trả lại cho y rồi. Cũng được, Thiết Lệnh tượng trưng cho quyền lực tối thượng của Lôi Gia Bảo, đại khái đã trở thành bùa hộ mạng cho hài tử kia. Tiểu hài tử đó hình như cũng đã ra khỏi hoàng thành, đang trên đường đến Giang Nam. Nói không chừng một ngày nào đó sẽ lại tìm đến y.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Lôi Vô Nhai nghiêng người hỏi, một tay chống đầu dậy, một tay tiếp tục vuốt ve thân thể tuyệt mỹ của Tiêu Nhiễm.

“Đồng ngọc sơn thủy này...”

“Là của ta!” Lôi Vô Nhai lập tức ngắt lời. “Ta không trả. Dù sao ta cũng không muốn người trả Thiết Lệnh lại cho ta.”

Quả nhiên. Tiêu Nhiễm lãnh đạm cười: “Quên đi, coi như ta cho người luôn đi.”

Mặc dù đây là món quà duy nhất mẫu thân đã tặng cho y.

“Tiêu Nhiễm...” Lôi Vô Nhai cũng nhu hòa nhìn y cười. “Người có thể nói cho ta biết người đang có kế hoạch gì không?”

Tiêu Nhiễm ngay cả mắt cũng không thèm nhướn lên nhìn hắn: “Chính mình thăm dò mới có ý nghĩa.”

“...” Lôi Vô Nhai thở dài “Ta thật sự hoài nghi, có phải người đang dùng mỹ nam kế với ta không nữa...”

Tiêu Nhiễm liếc hắn một cái, bỗng nhiên nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ lại không kém phần diễm lệ. “Kỳ thật Mai, Tiểu Nhu, mấy người bọn họ đã dạy ta rất nhiều chiêu thức thú vị...”

Lời chưa kịp dứt, đã bị đôi môi của Lôi Vô Nhai mãnh liệt ngăn chặn.

20. Chương 20

Vi Lực mang trà cùng điểm tâm đến đình nghỉ cho Tiêu Nhiễm.

Mối quan hệ hiện nay giữa Tiêu công tử và Bảo Chủ nhà hắn, tuy không nói ra nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ. Mặc dù thế tục luân lý không thể chấp nhận, nhưng hạ nhân cũng có bốn phận của hạ nhân. Cho nên tất cả mọi người cho tới bây giờ dù là trước mặt, hay sau lưng Tiêu Nhiễm đều không dám nhiều lời, thậm chí đến ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không có. Tựa hồ mọi chuyện vẫn diễn ra hết sức bình thường, nếu có gì khác biệt, bất quá chỉ là vị trí của nữ chủ nhân, lại do một nam nhân chiếm giữ. Huống hồ, Tiêu Nhiễm tài mạo song toàn, phẩm hạnh lại tốt, chưa bao giờ khiến người khác cảm thấy khó chịu. Vậy nên đa số những người ở đây đều có cảm tình với y.

“Tiêu công tử, đây là trà và điểm tâm của Hoa Trai vừa đưa đến.” Vi Lực nói.

“Nga?” Tiêu Nhiễm buông kính thư trong tay xuống: “Cảm ơn người.”

“Vậy ngài cứ dùng tự nhiên, ta xin phép lui xuống trước.” Vi Lực cười nói.

“Hảo.” Tiêu Nhiễm gật đầu với hắn một cái.

Điểm tâm trước đắng sau ngọt, kỹ thuật của Hoa Trai quả nhiên tinh xảo. Tiêu Nhiễm liền hưởng cảm giác trong miệng mà tự hỏi. Dựa vào trực giác trời sinh của mình, y thấy rõ ràng có cái gì đó không đúng. Mặc dù hết thấy đều rất bình thường, nhưng lần này y không tài nào nhìn ra được bất ổn ở chỗ nào.

Chẳng lẽ là bởi vì Lôi Vô Nhai? Nam nhân kia quả thật là khác tinh của y sao?

Nghĩ tới chuyện này thâm tâm Tiêu Nhiễm liền có chút bức mình. Bất giác y thuận theo thói quen mà ăn hết điểm tâm trên bàn. Đạo này Lôi Vô Nhai vì đề phòng việc y cao hứng ăn nhiều quá, dễ tổn hại dạ dày, cho nên mỗi lần đều dặn Vi Lực chỉ chuẩn bị một phần vừa đủ mà thôi.

Tại sao? Hắn xem y là một tiểu hài tử, bất cứ lúc nào cũng cần người khác chăm nom không bằng... Chuyện này mà đồn ra ngoài không phải là hình tượng Tiêu công tử anh tuấn tiêu sái của y sẽ bị hủy tan tành hay sao. Nhất là nếu qua tay bọn người nhiều chuyện, lắm mồm, chuyên bán tin của y cho Trang Kỳ.

Ôi...

Thở dài một hơi mới giật mình, Tiêu Nhiễm y không ngờ lại có ngày có thể an phận thư thả ngồi uống trà, thở dài thế này!

Ai, tình hình không ổn rồi, y đã thay đổi quá nhiều, nhiều lắm, nhiều đến nỗi chính y còn không nhận ra được chính mình. Tiêu Nhiễm cau mày, nhãn thần chợt lóe lên một tia sắc bén.

Lại thêm mấy hôm nay, Lôi Vô Nhai phải ra ngoài để bàn chuyện làm ăn cũng có ý muốn mang y theo cùng, Tiêu Nhiễm đành miễn cưỡng nói với hắn y muốn ở nhà họa một bức tranh. Vì vậy Lôi Vô Nhai liền cười, rồi lưu y lại phân đà. Trước khi đi, thậm chí còn không thêm để ý sự có mặt của những người xung quanh, đã hôn y một cái thật nồng nhiệt.

Nhìn bóng lưng của Lôi Vô Nhai ra khỏi cửa, Tiêu Nhiễm khẽ chớp mắt, lắc đầu, sau đó liền đi chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh.

Lôi Vô Nhai chỉ mới đi một lúc, nhưng vừa ngồi xuống bàn, tinh thần liền bất an. Hắn phải cố gắng lắm mới có thể giữ được bình tĩnh, cùng các thương nhân khác luận bàn thương sự. Mấy trợ thủ phía sau không hện mà cùng nhìn nhau, khẽ cười thầm. Xem ra Lôi Bảo Chủ của bọn họ không thể rời xa Tiêu công tử được rồi.

Rốt cục cũng đã bàn xong, Lôi Vô Nhai vội vã từ chối bữa tiệc xã giao của các thương nhân khác liền phóng thẳng lên lưng ngựa, cấp tốc trở về phân đà.

Nhưng Tiêu Nhiễm quả nhiên đã không còn ở đấy.

Trên bàn trong thư phòng, quả thật có một bức tranh. Trong tranh chính là chân dung tự họa của Tiêu Nhiễm đang khẽ nhún mày mà cười.

Trong phân đà, không ai biết Tiêu Nhiễm đã đi đâu, thậm chí còn không hề hay biết y đi tự lúc nào.

Mọi người đều nói Tiêu công tử tính lạnh như nữ nhi, thân thủ nhanh như bạch thỏ, xem ra quả thật không phô trương chút nào.

“Bảo chủ?” Vi Lực thử dò xét hỏi Lôi Vô Nhai còn mãi đang ngắm nhìn bức tranh trên bàn mãi không chớp mắt.

Lôi Vô Nhai thoát đầu không nói lời nào, sau cùng cũng khẽ thở dài một tiếng. Hắn lấy ra tờ giấy trắng trong bức thư của Trang Kỳ, lấy bút viết lên mấy chữ. Sau đó liền phong lại, rồi giao lại cho Vi Lực: “Nhanh chóng giao đến địa chỉ này cho ta.”

“Tuân lệnh.” Vi Lực nhận lấy, sau đó liền gật đầu xuất môn.

“Tiêu Nhiễm, người tốt nhất không nên để cho bản thân gặp bất trắc gì.” Lôi Vô Nhai gần như nỉ non. Sau đó hắn liền đứng dậy, đem bức tranh nọ cẩn thận cất lại trong mật thất. Hắn chờ đến khi tìm được Tiêu Nhiễm về rồi sẽ cho người treo nó lên.

Trong quán trà, một nam nhân mặc y phục toàn đen, trên đầu đội nón đen che khuất mặt, đang nhàn nhã uống trà. Hơn nữa trên bàn còn để một thanh bảo kiếm, khiến cho kẻ khác không dám liếc nhìn lấy một cái. Người nhát gan vừa thấy thế liền vội tránh xa, còn người ở xa thì đang vội tìm chỗ trốn. Còn những kẻ to gan lớn mật, thì đang ngồi đánh giá y.

Bên dưới nón, Tiêu Nhiễm khẽ cười lạnh. Sở dĩ chọn y trang này, đơn giản chỉ vì nó vô cùng bắt mắt mà thôi. Còn vũ khí sở trường của y, cũng không phải là kiếm. Hơn nữa, đã nhiều năm không hành tẩu giang hồ lần này đi quả thật tâm huyết bỗng trào dâng.

Ngô, quán trà này nằm trên đường núi, quả nhiên là dùng lá trà do dân bản địa tự chế để pha.

Thỏa cơn khát, Tiêu Nhiễm để lại vài đồng bạc vụn lại trên bàn, cầm lấy kiếm tiêu sái rồi đi.

Đại khái là không qua hết đêm nay sẽ có thể tìm ra được chân tướng, mặc kệ là do y hay Lôi Vô Nhai dẫn dụ được người kia tới. Quả nhiên, vừa đi không được bao lâu, đã phát hiện có người theo dõi. Khẽ nhú nhú mày, nhưng vẫn bất động thanh sắc, từ từ dẫn hấn ra khỏi đường lớn, hướng một đường nhỏ mà đi.

Cuối đường là một tòa sơn thần miếu đã bị bỏ hoang từ lâu.

Bước nhanh vào trong, y tìm một chỗ miễn cưỡng có thể xem như là sạch sẽ để ngồi xuống, tựa lưng vào một cây cột đã bị tróc hết hơn phân nửa nước sơn, hai tay vòng ôm bảo kiếm, tựa như muốn nghỉ ngơi một chút.

Một lúc sau, dị động bên ngoài liền biến mất, tựa hồ như người kia đã rời đi đâu đó. Tiêu Nhiễm tháo chiếc nón trên đầu xuống, đặt qua bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái vô cùng.

Hiện tại cứ nhàn nhã tận hưởng, chỉ cần chờ màn đêm buông xuống, tất cả hắc ám sẽ đồng loạt nổi lên.

Giấc ngủ vừa qua, Tiêu Nhiễm đã tỉnh được một lúc, bên ngoài trời đã tối đen như mực. Xoa xoa cái cổ hơi đau của mình, Tiêu Nhiễm khẽ cau mày đứng dậy.

An Vương gia không biết ở đâu liền bước vào.

An Vương gia cũng tự biết việc này phải tiến hành càng bí mật càng tốt, nên hấn cũng không bày binh bố trận gì rầm rộ, chỉ dẫn theo mấy người tâm phúc. Đồng thời bên ngoài có thêm một nhóm sát thủ mà hấn đã dùng rất nhiều tiền mời về mai phục sẵn.

“Đã lâu không gặp, Tiêu công tử.” An Vương gia cười nói.

“Vâng, đúng vậy. Vương Gia gần đây vẫn khỏe chứ?” Tiêu Nhiễm cũng cười đáp lại.

“Không tốt lắm... Lão phu gần đây ăn ngủ không yên, bởi trong lòng có một cái gai không nhỏ không được. Cho nên mới không màng nguy hiểm, lặn lội đến tận nơi này để tìm ngươi.” An Vương gia vẫn mang bộ mặt giả trang hiền lành hòa ái như cũ.

“Ngày thường không làm chuyện trái lương tâm, ban đêm không sợ ma gõ cửa.” Tiêu Nhiễm chỉ bằng quơ nhìn hấn.

“Nếu vậy ngươi quả thật là ghé con mới sinh không biết sợ oai danh của lão hổ rồi.” An Vương gia cau mày nói.

Tiêu Nhiễm khẽ cong nhẹ khóe môi, thần nhiên cười: “Tiêu Nhiễm này chưa bao giờ biết sợ.”

Lời này là sự thật, “sợ hãi” là loại thần tình mà không biết từ khi nào đã không còn xuất hiện trong đầu của y. Mạng đã tận thì phải chấp nhận. Nhưng đương nhiên, đã là người ai lại không muốn kéo dài nó thêm một chút.

“Ngươi dường như đã tính trước.” An Vương gia đã thu lại nụ cười giả tạo của mình. “Nhưng kế hoạch đó gồm những gì?”

“Chỉ là chút tiểu kế mà thôi.” Tiêu Nhiễm cũng cố ý chỉ nói một câu.

“Là ý chỉ Đại Lý Tự, Lưu Bình Trúc sẽ đến đây tiếp ứng?” An Vương gia lắc đầu: “Đáng tiếc, trên đường đi, hấn đã gặp một chút rắc rối quần chân rồi.”

“Nga?” Tiêu Nhiễm khẽ nhú mày.

“Trang Kỳ tiểu tử kia đang vì chuyện phụ thân của hắn nhận hối lộ mà sốt ruột đến sứt đầu mẻ trán, tình hình cũng chẳng hơn gì người đâu.”

“Vẫn còn non nớt vậy sao, xem ra lần này ta đã tính sai rồi.” Tiêu Nhiễm khẽ cười, thở dài.

“Dùng bản thân mình làm mồi câu để dụ lão tử ra mặt, quả thật rất dũng cảm. Nhưng Tiêu Nhiễm này, không phải tất cả may mắn trên đời này là chỉ dành riêng cho một mình người đâu.” An Vương gia dùng ngữ khí thành khẩn, nhưng hàm ý sâu xa.

“Như vậy tất cả đều đã nằm trong kế hoạch của An Vương gia ngài rồi. Vì chuyện hoàng kim cứu trợ mà kiên quyết phải giết cho được ta để diệt khẩu sao?” Tiêu Nhiễm nhú mày hỏi.

“Cho dù người có thể moi được tin từ miệng ta thì sao chứ? Hôm nay người muốn thoát khỏi đây còn khó hơn lên trời.” An Vương gia thần nhiên nói.

“...” Tiêu Nhiễm không rời mắt theo dõi từng cử động của hắn. “Không cần phải thu thập thêm tin tức gì từ miệng của người cả. Tất cả vật chứng cần thiết ta đã tự mình tìm đủ, Trang Kỳ đang giúp ta sắp xếp lại cho hoàn hảo. Nội trong ngày mai sẽ thượng tấu lên triều đình.”

“Người vẫn còn muốn lừa ta sao?” An Vương gia nhìn y cười chế giễu.

“Dẫn dụ người tới đây, không phải là muốn có thêm tin tức gì.” Tiêu Nhiễm thần nhiên nói: “Nữ nhi đáng thương của người, người cho rằng nàng thật lòng xem người là phụ thân sao, cam nguyện vì người mà trợ Trụ vi ngược à? Trong lòng nàng chỉ nhớ hình ảnh đáng thương của mẫu thân mình khi bị người người khinh khi, bị người phụ bạc. Đến mức hai mẹ con nàng phải lưu lạc đầu đường xó chợ, cơm không đủ no, bệnh tật triền miên, rồi phải bỏ mạng nơi đất khách quê người. Nàng sớm đã bí mật lên đường đến kinh thành, trong khoảng thời gian người Nam hạ này, cũng đã đủ để nàng cùng phu nhân người đàm đạo. Mà phu nhân của người, cũng không biết lần này người Nam hạ để làm đại sự gì, không biết chừng sẽ hiểu lầm là người tình cũ chưa phai cũng nên. Nữ nhân một khi đã lên cơn ghen, giận quá mất khôn, xuất khẩu bất cẩn cũng là chuyện rất bình thường.”

An Vương gia liền biến sắc, biểu tình vô cùng khó coi.

Tiêu Nhiễm vẫn tiếp tục nói: “Bát Vương gia nhận hối lộ là thật, Có điều người hối lộ cho ông ấy chính là tại hạ.”

“Hay lắm!” An Vương gia đột nhiên cười ha hả: “Quả nhiên không hổ danh là Bát Diện Tiêu công tử, càn khôn bát quái đều không thoát khỏi lòng bàn tay của người! Chỉ tiếc là hôm nay người chết đi, lão phu sẽ có thể an bày một chút mẹo vặt, bình yên thoát thân như thường.”

“Bòn rút một lượng lớn tài ngân như vậy, hại chết vô số bá tánh vô tội ta thử hỏi người làm sao thoát thân?” Tiêu Nhiễm lớn tiếng hỏi.

“Thiên tai nhân họa là chuyện thường tình. Bọn tiện dân đó chết cũng chỉ là thuận theo thiên ý, vốn không cần phải tốn một lượng lớn tiền tài để lo cho bọn chúng! Lão phu làm vậy cũng chỉ là thay hoàng thượng lo nghĩ cho hậu vận của vương triều mà thôi!” An Vương gia phất tay áo, chấp tay lại nóng nảy nói.

Tiêu Nhiễm không hề biến sắc, nhìn không ra y đang nghĩ cái gì, cũng không buồn mở miệng tiếp tục đấu khẩu với hắn.

An Vương gia cuối cùng sợ sẽ đêm dài lắm mộng, lòng muốn sớm an bài thỏa đáng, nên liền vung tay hạ lệnh: “Không cho Tiêu Nhiễm trốn thoát, kẻ nào đem được đầu của y dâng cho bốn vương sẽ được trọng thưởng.”

Đột nhiên từ trong góc tối, vang lên thanh âm của nam nhân mà không ai dám tưởng tượng đến: “Trẫm thấy tốt nhất là người tự đem đầu đến gặp Trẫm thì đúng hơn.”

Tiêu Nhiễm vô cùng kinh hãi, xoay người lại, bất ngờ chứng kiến một trung niên nam tử cực kỳ uy nghiêm đang bước ra.

Cùng xuất hiện còn có Trang Kỳ, theo sự an bài của Tiêu Nhiễm mà chuẩn bị mấy vị quan nhân. Tuy quan chức không lớn, những người có lòng dạ chính trực, dám bắt chấp nguy hiểm để bảo vệ kỷ cương nước nhà, cùng đến đây để làm nhân chứng cho những gì An Vương gia nói hôm nay. Tuy nhiên, có thể thấy được vẻ mặt này của Tiêu công tử, quả thực không uống sống kiếp này mà.

“Hoàng...” Tiêu Nhiễm há hốc mồm, không sao nói tiếp chữ còn lại.

“Trẫm đã xuất cung, người chỉ cần gọi Trẫm một tiếng đại ca là được rồi.” Nam nhân trước mặt, khí thế bất phàm, khẽ cười nhìn y, thần nhiên nói. Mặc dù thần sắc hết sức nghiêm túc, nhưng ngữ khí bất giác lại lộ ra vẻ nhẹ nhàng, thân thiện.

Tiêu Nhiễm liền trừng mắt nhìn thẳng về phía Lôi Vô Nhai đang núp sau lưng hoàng đế.

Lôi Vô Nhai lại tỏ vẻ vô tội, cười cười nhìn lại y.

Trang Kỳ lại thầm cảm thán trong lòng, không lẽ khi yêu một người, phải tự biến mình thành kẻ ngốc như vậy sao? Về mặt hiện giờ của Lôi Vô Nhai và Tiêu Nhiễm quả thật đã hết tám phần giống nhau rồi.

Tiêu Nhiễm lại mấp máy môi, khó khăn lắm mới nói ra được hai chữ: “Hoàng thượng...”

Trang Hiến lại khẽ thở dài một cái: “Thôi được rồi, đành phải xử lý cái gai trong mắt trước đã rồi tính sau.”

Mặt An Vương gia hiện tại đã trở nên trắng bệch, cắt không còn một giọt máu. Hắn là thúc thúc của đương kim hoàng thượng, là bậc trưởng thượng của hoàng đế. Bình thường hoàng đế còn phải nể y đến ba phần. Nhưng bây giờ, hắn không hiểu sao lại bị một áp lực không tên ép đến mức không tài nào thở nổi. Cái này không phải là do Trang Hiến đột nhiên xuất hiện, mà là do cái kẻ lúc nào cũng trưng ra bộ mặt hiền nhiên, không chút phiền não như Tiêu Nhiễm, giờ phút này lại trở nên vô cùng bối rối, bất an.

“Hoàng thúc...” Trang Hiến lên tiếng: “Việc đã đến nước này, chân tướng cũng đã rõ ràng. Chuyện mà kế tiếp Trẫm đáng phải làm là gì, chắc khanh cũng đã rõ.”

“Ha ha ha, lão phu hôm nay lại thua vào tay của một thằng nhóc như y. Thật là mất hết sĩ diện, mất hết tôn nghiêm mà!” An Vương gia cười khổ, tự giễu.

Tiêu Nhiễm qua cơn hỗn loạn, đã khôi phục lại thần trí, khẽ thở dài, thần nhiên nói: “Làm ác tất bị quả báo. Không phải là không báo, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.”

Dứt lời, sắc mặt y chợt biến, trực giác trời sinh buộc y phải tiến lên phía trước, dùng thân mình để che cho Trang Hiến. Nhưng trong chớp mắt lại thấy mình bị một bờ vai rộng lớn chắn phía trước. Thanh âm xé gió của hung khí sắc nhọn xuyên qua da thịt làm cho toàn thân y phát lạnh, trái tim dường như ngừng đập. Xoay người lại đã thấy Lôi Vô Nhai ngả gục lên vai mình.

Bên tai ầm ầm rung động, cái gì cũng không nghe thấy, dường như chỉ còn lại một cái xác không hồn. Khiến cho y cảm giác thấy thời gian trôi qua thật lâu, lâu như ngàn vạn năm rồi. Cho đến khi nghe thấy được tiếng Trang Kỳ không ngừng gọi mình, y mới có thể định thần lại, phát hiện trên mặt mình toàn là nước mắt.

“Lôi... Vô Nhai?” Tiêu Nhiễm lên tiếng, thanh âm dường như tắc nghẽn trong cổ họng, khó khăn lắm mới nói được thành lời.

“Ân?” Lôi Vô Nhai ráng nén đau, ngẩng đầu lên cười an ủi người trong lòng “Yên tâm đi, mũi tên chỉ khẽ trượt qua đầu vai, không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Người không thể chết được.” Tiêu Nhiễm vẫn còn kinh hãi, chỉ vô thức thì thào với hắn.

“Ta sẽ không chết.” Lôi Vô Nhai khẽ tựa đầu mình vào vai của Tiêu Nhiễm “Ta không nỡ bỏ người lại một mình.”

Thích khách đã chạy mất hút, nhưng mọi người đều tin rằng đây là do An Vương gia an bài. Trước tham ô tài ngân, sau thích sát hoàng thượng, tội chứng xác thực. An Vương gia nghiêm mặt, thần sắc vẫn trắng bệch như cũ, không cam tâm bị ám vệ hoàng gia áp giải đi.

21. Chương 21

Môi khô nứt, Lôi Vô Nhai cố thử thêm lần nữa, rốt cục cũng mở được mắt ra. Âm tiền lần đó tuy không bắn trúng nơi nguy hiểm, nhưng vẫn khiến hấn mất máu quá nhiều, lâm vào hôn mê.

Khê đảo mắt một vòng, chợt đập vào mắt hấn là thân ảnh quen thuộc của nam nhân đang ngồi trước bàn. Hấn khẽ nhíu mày.

“Ân...” Vừa muốn gọi y, lại phát hiện yết hầu khô khốc. Nhưng rốt cuộc cũng đã gây được sự chú ý của Tiêu Nhiễm.

“Muốn uống nước sao?” Tiêu Nhiễm ngẩng đầu, quay về phía hấn nhẹ nhàng hỏi.

“Ân.” Lôi Vô Nhai đáp.

Tiêu Nhiễm rót một chén trà đem lại gần giường, khẽ nâng người hấn dậy, cẩn thận cho hấn uống nước.

“Khụ khụ!” Lôi Vô Nhai không may bị sặc, khiến cho vết thương liền bị động, đau đớn vô cùng.

Tiêu Nhiễm nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng hấn mấy cái.

“Những người khác đâu rồi?” Lôi Vô Nhai nhẹ giọng hỏi.

“Đều đến chỗ Trang Kỳ cả rồi.” Tiêu Nhiễm nói. Trang Kỳ cũng đã an bài được một trang viên ở Hàng Châu để làm nơi nghỉ chân.

“Nga.” Lôi Vô Nhai khẽ đáp.

Sau đó, không khí trầm mặc nhất thời bao phủ lên cả hai người.

Lần đó, người mà Tiêu Nhiễm hẹn gặp trên thuyền hoa chính là thủ lĩnh của “Hồng”, tổ chức sát thủ đứng đầu cả nước. Cũng là một trong những tổ chức sát thủ mà An Vương gia đã mời đến đợt này để lấy mạng Tiêu Nhiễm. Y cùng người nọ có chút giao tình, dùng lợi ích là một năm tình báo miễn phí của Thiên Vọng ra làm điều kiện. Đổi lại người đó sẽ quay sang trợ giúp cho y. Trang Kỳ đã sớm cho người đi khắp nơi để thu thập sổ sách nhận hối lộ của An Vương gia. Còn con gái riêng của An Vương gia, có chết hấn cũng không bao giờ ngờ tới, nàng chính là một trong những tinh anh của Thiên Vọng. Nàng đã nhanh chóng lên kinh thành gặp mặt An Vương phi, cũng đã thành công lấy được khẩu cung của bà ta. Đại Lý Tự Lưu Trúc Bằng đại nhân chỉ là để ngụy trang. Những người thật sự sẽ đứng ra làm nhân chứng, xác nhận lời khai của An Vương gia chính là những quan viên thấp cổ bé họng ở địa phương, nhưng có được tấm lòng chính nghĩa, không sợ cường quyền. Chỉ cần chờ y dẫn dụ được An Vương gia tới nơi, khai nhận tất cả những việc phi pháp mà mình đã làm, bọn họ sẽ lập tức theo Trang Kỳ hồi kinh, thượng tấu lên thánh thượng.

Nhưng việc này không phải là không có nguy hiểm. Tỷ như việc ngoại trừ “Hồng” ra, còn có bọn tâm phúc của An Vương gia và các tổ chức sát thủ khác. Cũng không nghĩ tới sẽ có biến cố bất ngờ, tỷ như việc Lôi Vô Nhai không kịp thời cứu y chẳng hạn.

Song, chuyện xấu này, không làm cho y khiếp sợ bằng “chuyện tốt” mà Lôi Vô Nhai đã làm.

Hấn cư nhiên dám mời hoàng thượng ngự giá thân chinh.

Tờ giấy mà y để trên bàn, chính là thư tin Lôi Vô Nhai viết cho Trang Kỳ, trên đó còn có một dấu tín chỉ. Tờ giấy này chính là lần trước Trang Kỳ đã gửi cho Lôi Vô Nhai. Lúc ấy hấn do đang buồn ngủ nên không để ý, cứ nghĩ đó cũng chỉ là tín chỉ bình thường của hoàng gia. Nên không hề phát hiện ra cái sừng trên tín chỉ, đó là Long Đẳng chứ không phải là Kỳ Lân.

Trên đời này chỉ có một người duy nhất có thể sử dụng tín chỉ này. Lôi Vô Nhai dù ngốc đến đâu cũng có thể đoán được người ấy là ai.

“Ta nhân tiện viết một phong thư, sơ ý để lộ ra chuyện Tiêu Nhiễm trong lúc điều tra tài ngân bị thất thoát mà bản thân lâm vào hiểm cảnh. Sau đó ta nhờ đại tỷ phụ thay ta giao nó đến tận tay hoàng thượng. Vốn

chỉ nghĩ người sẽ cho viện binh đến giúp, không ngờ hoàng thượng lại tự mình Nam hạ. Mà ta lúc ấy, nhân tiện cũng đã biết tường tận về thân thể của người.”

Lôi Vô Mộng, đại tỷ của Lôi Vô Nhai vốn chính là ái thê của tể tướng đương triều.

“Nhất cử lưỡng tiện nhỉ.” Tiêu Nhiễm cau mày nói.

Lôi Vô Nhai chỉ mỉm cười, nói: “Ít nhất người cũng không việc gì.”

“Nga, cũng nhân tiện không có gì.” Tiêu Nhiễm đứng dậy, để cái chén không đang cầm trong tay lại trên bàn. “VẬY ÁM TIẾN LẦN NÀY CŨNG LÀ VIỆC NẰM TRONG DỰ LIỆU KIA MÀ.”

“Trong dự liệu, không phải là hấn sẽ bắn về phía người sao? Đột nhiên lại đổi hướng, người có thể trấn tĩnh lại mà dùng thân đỡ tiễn đã là hay lắm rồi. Ta không phải đã nói với người rồi sao, dù kế hoạch có chu toàn thế nào cũng không tránh khỏi có chút sai lầm ngoài ý muốn.” Lôi Vô Nhai nghiêng đầu nói. “Nhưng dù mọi chuyện có thuận theo dự liệu của người, ta cũng sẽ không để người phải chịu bất cứ tổn thương nào.”

“Vậy người bị thương thì được sao?” Tiêu Nhiễm đột nhiên xoay người, lớn tiếng hỏi. “Làm người không nên quá ích kỷ như vậy, người cũng phải nghĩ đến cảm nhận của ta chứ! Ba năm trước cũng vậy, lần trước rơi xuống vực cũng vậy. Mà hiện tại người đã biết rõ tâm bệnh của ta, vậy mà vẫn cố tình diễn trò này! Lôi Vô Nhai, người chung quy là đang giả ngu hay là ngốc thật?”

“Vậy tâm bệnh trong lòng người đã khỏi rồi sao?” Lôi Vô Nhai liền tỉnh quái hỏi ngược lại y.

Tiêu Nhiễm chợt khựng lại một chút, hồi lâu sau mới hỏi: “Có liên quan gì đến người?”

“Ta chính là đang chờ phần thưởng lớn của mình.” Lôi Vô Nhai cười tà.

Ngày đó đã giao hẹn, chỉ cần biết được thân thể của y, sẽ lập tức có được phần thưởng lớn. Lôi Vô Nhai hấn sao có thể quên “đại sự” này cho được.

“Có công hộ giá, Hoàng thượng nhất định sẽ không quên ban thưởng hậu hĩnh cho người.” Tiêu Nhiễm đáp, ngữ khí không giấu được vẫn còn chút tức giận.

“Ta... Tiêu công tử người không định sẽ nuốt lời đó chứ? ” Lôi Vô Nhai nhú chặt mày nhìn y.

“Vậy người muốn ta phải làm sao? Ôn cứu mạng phải lấy thân báo đáp à?” Tiêu Nhiễm đảo mắt lại, liếc hấn một cái.

“Không cần.” Lôi Vô Nhai nói. “Ta hy vọng người có thể trở về bên cạnh ta. Nhưng chỉ có một lý do duy nhất, đó là người vẫn còn yêu ta.”

Tiêu Nhiễm không trả lời hấn, chỉ liếc thêm cái nữa, rồi có chút xúc động. Y khẽ vuốt một lọn tóc, chấp tay bước đến bên cửa sổ. Thanh âm của nam nhân phía sau lại truyền đến: “Ta từng ngu ngốc tổn thương người, thật xin lỗi. Nhưng nếu người một lần nữa có thể vì ta mà mở cửa trái tim mình, ta sẽ toàn tâm sủi ầm nó, bảo vệ nó.”

Y nghe được những lời này khi hấn đang gắng gượng xuống giường. Sau đó, khí tức quen thuộc liền vây hấn lấy toàn thân, Lôi Vô Nhai tuy có chút suy yếu, nhưng vẫn vòng tay qua ôm lấy y: “Ta thề.”

...

Trong hậu viện của phân đà Lôi Gia Bảo, Tiêu Nhiễm cùng Trang Hiến đang ngồi uống trà, đàm đạo. Lôi Vô Nhai thân mang thương tích, nên không thể ra gió, Trang Hiến miễn cho hấn không phải giữ lễ tiết quân thân. Trang Kỳ đang ở trong phòng coi chừng hấn, sẵn để hai vị thúc thúc có chút thời gian tâm sự.

Tiêu Nhiễm cũng biết, có một số việc, không thể nào trốn tránh mãi được.

“Lôi Vô Nhai đã không còn gì nguy hiểm nữa chứ?” Trang Hiến hỏi.

“Đã ổn rồi, chỉ là mất máu hơi nhiều, nên cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.” Tiêu Nhiễm đáp.

“Vậy là tốt rồi, nếu không, Trẫm thật không biết phải ăn nói làm sao với tể tướng.” Trang Hiến khẽ gật đầu.

Tiêu Nhiễm cười cười, một bầu không khí trầm mặc không hiểu từ đâu lại bao trùm lên tất cả.

Một lúc lâu sau, Trang Hiến mới thở dài: “Hai chúng ta là huynh đệ cùng chung huyết thống. Không lẽ lâu ngày gặp mặt nhau lại không có gì để nói sao?”

Tiêu Nhiễm khẽ hé môi, liền đứng dậy, cúi đầu, chấp tay thi lễ: “Tiêu Nhiễm tự biết mình thân mang trọng tội, trong lòng lo sợ, cho nên mới...”

“Người có tội gì?”

“Chuyện thích khách ngày hôm đó đã khiến Hoàng Thượng phải khinh hoảng.” Tiêu Nhiễm cúi đầu đáp. “Kỳ thật tiền ấy vốn đã an bài trước sẽ bắn về phía thần. Bởi vì thủ lĩnh của “Hồng” đã nhận tiền của An Vương gia nhưng sau đó lại lên cùng thần lập khế ước. Chuyện này vốn không hợp với đạo lý giang hồ. Nên mới tương kế tựu kế an bài ám tiến, để hắc có thể hoàn thành giao ước của mình...”

“Nếu vậy, dựa theo kế hoạch của người, ám tiến đó tất sẽ hướng về người. Vậy người có tội là tên sát thủ đột nhiên thay đổi mục tiêu kia, không can hệ gì đến người.” Trang Hiến thản nhiên nói.

“Nhưng mọi chuyện đều do Tiêu Nhiễm khởi xướng, thiếu chút nữa hại Hoàng Thượng lâm nguy. Trong lòng Tiêu Nhiễm vô cùng áy náy.” Tiêu Nhiễm vẫn cố chấp nói.

“Người cũng vì triều đình, vì giang sơn của Trẫm mà lao tâm khổ tứ, tự mình dấn thân vào nguy hiểm, công kẻ không hết, lấy đâu ra tội?” Trang Hiến chỉ cười, thản nhiên nói.

“Người hy sinh chính là Lôi Vô Nhai, nói về luận công ban thưởng, vốn không phải của Tiêu Nhiễm.” Tiêu Nhiễm khẽ nhướn mày.

“Lôi Vô Nhai đương nhiên là phải trọng thưởng. Nhưng người cũng không thể không có.” Trang Hiến khẽ cười. “Không cần phải tự hạ thấp bản thân mình như vậy, không lẽ người vẫn muốn đoạn tuyệt quan hệ với hoàng thất sao?”

Tiêu Nhiễm chỉ cúi đầu, im lặng không đáp.

“Cái chết của Tiêu Phi vốn có liên quan đến mẫu hậu ta. Nhưng ân oán tình cừu của đời trước, không lẽ lại tiếp tục truyền đến đời của huynh đệ ta sao?” Trang Hiến thở dài: “Làm hoàng đế không thể không có tâm phòng người. Ta đề phòng người nhưng quả thật vẫn rất yêu thương người.”

“Sự tình của thân mẫu, kể cả chuyện của thần, cho đến giờ, thần vốn không hề oán hận bất cứ ai. Sinh ra trong hoàn cảnh đó, vốn chỉ có mệnh được yếu thua. Thần lúc đầu cũng từng thống hận, nhưng sau đó, đã thông hiểu tình lý, nên từ lâu đã không còn để tâm. Huống hồ, mẫu thân cũng đã thác lâu rồi, thần tin người dưới cửu tuyền cũng không mong thần luôn mang oán hận mà sống. Thần cũng chưa từng nghĩ sẽ dụng tâm đối phó ngài. Chỉ là giống như ngài đã nói, không thể không có tâm phòng người. Ân oán của tiền nhân, khó tránh sẽ tiếp tục truyền tới đời sau. Không muốn nhắc đến quan hệ với hoàng thất, chỉ đơn giản vì thần không muốn những tháng ngày bị thống đó tiếp tục vậy hãm trái tim mình, cản trở cuộc sống hiện tại.” Tiêu Nhiễm thành khẩn nói. “Tiền hoàng từng nói với thần, sinh ra trong gia đình hoàng thất, trị quốc an bang chính là trách nhiệm trời sinh, không thể trốn tránh. Cho nên thần đã âm thầm phụ trách việc bồi dưỡng mạng lưới tình báo của cả nước. Thứ cho thần to gan nói bừa, thần tự thấy thế này đã là đủ rồi.”

“Cũng được.” Trang Hiến lại thở dài một hơi. “Người đã nói vậy thì... Nhưng người làm đại ca như ta vẫn luôn muốn vì người làm cái gì đó. Người từ nhỏ đến lớn, đã phải chịu không ít đau khổ rồi.”

“Mỗi người sống trên đời này đều phải chịu ít nhiều gian nan, Hoàng thượng ngài cũng đâu dễ dàng gì.” Tiêu Nhiễm thản nhiên nói. “Tiêu Nhiễm không thể giúp ngài phân ưu, tự thấy xấu hổ vô cùng.”

“Ha hã, vậy lần này người đã lập công lớn, nên tính thế nào đây?” Trang Hiến cười nói.

“Chỉ là ngẫu nhiên, nhờ may mắn cả thôi.” Đây là lời nói thật, nếu không phải y vì muốn giúp Trang Kỳ điều tra số tài ngân, cũng sẽ không dính đến chuyện mưu tài đoạt lợi của An Vương gia. Khiến cho bây giờ phải đối mặt đàm đạo với người mà mình không hề muốn gặp. Lại còn bị Lôi Vô Nhai quẩn luyến không tha, đây đưa không dứt, tâm tình cứ loạn cả lên.

“Nếu đã vậy, Trẫm có thể nhờ người thêm một việc nữa được không?” Trang Hiến lại hỏi.

“Tiêu Nhiễm nếu có thể làm được, nguyện xin dốc hết sức mình.” Tiêu Nhiễm đáp.

...

“Lôi Bảo Chủ cảm thấy thế nào rồi?” Trang Kỳ cười nói, hần đang ngồi suy tư bên cạnh bàn, đột nhiên quay sang bắt chuyện với Lôi Vô Nhai. “Ta đã mang theo mấy loại bổ dược đến, vừa giao cho hạ nhân rồi.”

“Đa tạ quan tâm.” Lôi Vô Nhai ngồi dựa vào đầu giường, nói: “Tại hạ đã không còn gì đáng ngại. Còn nữa, mọi người đều đã quen thân, sao không xưng thẳng tên ta, Trang huynh?”

“Hảo, ta rất thích tính thẳng thắn này của ngươi.” Trang Kỳ cười. “Không giống như một số người, vĩnh viễn cũng không bao giờ biết được là đang nói thật hay nói dối.”

Lôi Vô Nhai mỉm cười: “Kỳ thật không phải các người đều hiểu rõ về y mà. Lý nào lại không nhìn ra bản chất của y vốn là một lãnh đạo tài tình.”

“Không phải vậy, y là một lãnh đạo tài tình, chuyện này ai mà không biết.” Trang Kỳ lắc đầu: “Đấy cũng chính là điểm đáng sợ nhất của Tiêu công tử. Thường ngày dùng chiếc mặt nạ kiêu ngạo để diễn trò, cho dù y có nhập tâm đến đâu, y vẫn biết rõ bản thân đang diễn trò gì. Y chính là loại người dù đang hôn mê bất tỉnh, vẫn biết rõ mình cần hôn mê bao lâu.”

Lôi Vô Nhai chớp mắt mấy cái. “Đã thụ giáo qua. Vậy mà ngươi còn dám nói bản thân mình không hiểu y?”

“Ha ha, ta đã nhận thức y từ lâu. Tuy nói là bằng hữu không nên thương tổn lẫn nhau nhưng ta vẫn luôn có chút phòng bị.” Trang Kỳ nói. “Huống hồ gì ngay từ đầu, ta và y là địch hay là bạn, căn bản cả hai đều không thể phân rõ. Cho nên chỉ có thể tri kỷ tri bỉ.”

“... Nếu ta có thể gặp y sớm hơn thì tốt biết mấy.” Lôi Vô Nhai khẽ thở dài.

“Dù ngươi có gặp y sớm đến đâu thì kết quả cũng vẫn luôn là như thế này.” Trang Kỳ không khách khí mà cười nhạo. “Một người không biết trái tim mình đang ở nơi nào. Một người đến chết vẫn không chịu thay đổi chỉ luôn bị động chờ đợi. Hai nam nhân, kiêu ngạo, tự phụ, từng bước truy đuổi nhau đến tận hôm nay không phải chỉ là ngẫu nhiên. Đương nhiên, từ góc độ của ngươi mà nói, hai người quả thật rất may mắn, có thể cùng nhau dây dưa đến tận bây giờ.”

“Ta cũng biết bản thân rất may mắn.” Lôi Vô Nhai cũng không tức giận, ngược lại còn lãnh đạm cười. “Bảo vật trân quý nhất trên thế gian đã mất đi nay lại có thể tìm về được, vốn là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này.”

“Cho nên mới nói, mọi chuyện với ngươi cũng không dễ dàng gì.” Trang Kỳ nói, nhưng trong ngữ khí lại không giấu được vẻ hả hê. “Đường như không có ai buồn đứng ra ủng hộ ngươi cả.”

“Là ta đáng bị như thế, hơn nữa đều là ta cam tâm tình nguyện.” Lôi Vô Nhai thản nhiên đáp.

“...” Trang Kỳ nghiêng đầu. “Vậy ngươi có muốn biết, trên đời này người tốt nhiều như vậy, tại sao Tiêu công tử lại chỉ coi trọng một mình ngươi không?”

“Không phải đều vì ta vừa cố chấp, lại vừa có thể làm y cảm động sao?” Lôi Vô Nhai khẽ cười.

“Ngươi biết?” Trang Kỳ kinh ngạc.

“Nếu suy nghĩ thấu đáo một chút thì sẽ phát hiện chỉ có duy nhất nguyên nhân này mà thôi. Tiêu Nhiễm y thông minh như vậy, người nào chân tình, người nào giả ý, không phải y đều rõ cả sao.” Nói tới đây, trong lòng Lôi Vô Nhai bất giác có chút cay đắng. “Giả ý hiển nhiên là không nên. Nhưng dù y thật tình thích một người, nhưng lại cần cẩn dục dục sợ làm tổn thương đối phương, lại vừa sợ tổn thương chính mình. Cẩn thận đến nỗi, phải nhẫn nhịn chịu đựng suốt ba năm.”

“...” Trang Kỳ im lặng một lúc lâu, rồi nói. “Tiểu Ngôn nói ngươi vừa ngu lại vừa ngốc, nhưng ta lại không nghĩ vậy.”

“Không, hần đã đúng.” Lôi Vô Nhai thở dài, thuận tay có được, rồi vụt mất đi, cuối cùng có thể truy về lần nữa. Hần rốt cục cũng đã hiểu bản thân mình ngu ngốc đến đường nào, hần thật hận sao mình lại có thể dần dần như vậy...

“Nếu đã vậy, Lôi huynh, cố gắng lên!” Trang Kỳ tỏ vẻ trịnh trọng nói.

“Ngô, phải là cùng nhau cố gắng mới đúng chứ.” Lôi Vô Nhai cũng ra vẻ trịnh trọng đáp.

“Ách?” Trang Kỳ khẽ nhúm mày.

“Nhan tiểu công tử, không phải cũng là một đối tượng rất đáng để theo đuổi sao?” Lôi Vô Nhai cười hỏi.

“...” Trang Kỳ sao lại quên bég đi ái nhân của hần chính là thủ lĩnh tình báo kia chứ.

...

Mấy ngày sau, vết thương của Lôi Vô Nhai đã khép miệng, đã có thể ra khỏi phòng hít thở không khí trong lành. Kỳ thật hần từ nhỏ đến lớn đã không ít lần bị thương. Chỉ là lần này Tiêu Nhiễm kiên trì muốn hần ở yên trong phòng tĩnh dưỡng. Thấy y vì mình mà lo lắng thái quá, Lôi Vô Nhai cũng không thấy phiền, mà ngược lại, mọi chuyện đều nhất nhất nghe theo y.

Nhan Ngôn cũng đã tới. Kỳ thật hần đã sớm muốn Nam hạ để thăm Tiêu Nhiễm. Nhưng vì phải giúp ca ca xử lý một vài chuyện quan trọng, nên đã đến chậm vài ngày. Bỏ qua mất tiết mục vô cùng đặc sắc, đúng là hối hận cả đời mà.

Chỉ nghe Trang Kỳ thuật lại thôi mà hần cũng đã hận đến mức dấm ngực giậm chân rồi: Tiêu Nhiễm cư nhiên khóc! Khóc! Là khóc đó! Tiêu Nhiễm gia! Tiêu Nhiễm gia mà hần luôn xem như thần tiên sống, lại cư nhiên vì tên đầu gối Lôi Vô Nhai mà khóc!

“Nếu người gặp phải chuyện như vậy, ta cũng sẽ khóc.” Đường sự này giờ bị hai người lơ qua một bên, Tiêu Nhiễm chớp chớp mắt, thần nhiên nói.

“Ta, người chỉ biết mắng ta đến chết thì có!” Nhan Ngôn không cho là đúng.

“Ngô, đúng vậy. Ta cũng bị y mắng đến lòng bùng cả tai đây này.” Lôi Vô Nhai gật đầu nói.

“Đó là do người đáng bị vậy!” Nhan Ngôn cũng không khách khí châm chọc.

“Ngay từ đầu biết sẽ bị mắng, sao còn ngoan cố làm theo ý mình?” Tiêu Nhiễm hừ lạnh một tiếng.

“Cho dù ngay từ đầu biết mình sẽ chết, hần cũng sẽ bất chấp tính mạng lao đến đúng không?” Nhan Ngôn nói.

Tiêu Nhiễm không thêm nói nữa. Lôi Vô Nhai đem ngón trỏ tay phải đặt nhẹ lên môi, không nên nói “cái chữ kia”. “Hơn nữa, ta làm sao nỡ để y lại một mình kia chứ.”

“Ngô, ngô...” Nhan Ngôn gật đầu. “Đúng đúng, nếu đem tâm so tâm, Tiêu Nhiễm người cũng làm sao có thể bỏ lại chúng ta được, đúng không?”

“...” Lần này đúng là gây ngấn cả người. Tiêu Nhiễm kinh ngạc, trân trối nhìn hần, rồi lại nhìn về phía Lôi Vô Nhai. Người kia đang nhìn y bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Oa! Nhan Ngôn liền nắm lấy tay áo của Trang Kỳ: “Thất thần rồi! Thất thần rồi!”

Trang Kỳ vỗ vỗ đầu hần: “Ngô, bảo bối à, giờ chắc người cũng đã tưởng tượng được lúc đó ta đã kinh ngạc đến mức nào rồi chứ hả?”

Nhan Ngôn đột nhiên liếc mắt một cái, liền phát hiện việc hai người bọn họ đứng đây là vô cùng không thích hợp, chẳng khác nào kỳ đã cản mũi...

Lương tâm trời dậy, mặc dù rất không cam tâm, nhưng hần vẫn phải kéo tay Trang Kỳ, tỏ ý muốn nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trang Kỳ cũng rất ăn ý, hai người vờ có chuyện, mạn phép xin cáo từ.

Trên đường, Nhan Ngôn nhin không được, cảm thán: “Tiêu Nhiễm toàn là sơ hở như thế, ta thấy có gì đó không nên...”

Lời vừa rồi, thật không biết mình đang muốn nói cái gì. Bởi vì lúc này chính mình đã chủ động kéo tay hắn đi, khi nhớ ra liền giật mình buông tay. Nhưng chưa kịp kéo tay về, đã bị Trang Kỳ nắm trở lại.

Khóe miệng Trang Kỳ đã vẽ một nụ cười mê hồn: “Như vậy có gì là không tốt? Có sơ hở, mới có thể cảm thấy đau vì bị tổn thương. Sau đó mới biết cách mà né tránh. Nếu nói như vậy, việc Tiêu Nhiễm kiên quyết rời khỏi Lô Gia Bảo, cũng chỉ là tiềm thức muốn tự bảo vệ bản thân mà thôi.”

“... Ân.” Thiếu niên chỉ biết cúi đầu nhìn mặt đất, nhẹ nhàng đáp lại. Bất giác đã theo tiếng bước chân của Trang Kỳ mà bước theo.

...

“Nói vậy, ngươi bỏ được sao?” Lô Vô Nhai chăm chăm nhìn Tiêu Nhiễm. Hắn không hề có ý ép cung, thuận túy chỉ là muốn nói tiếp vấn đề mà Nhan Ngôn đã gợi ra.

“... Ta cũng không biết.” Tiêu Nhiễm giống như thì thào.

“Không sao. Lần sau, mà tốt nhất là không nên có lần sau. Nhưng ta cũng không dám hy vọng xa vời. Người hãy thử đổi vị trí với ta đi, thử tưởng tượng xem nếu ta tự mình dẫn thân vào nguy hiểm, sau đó ngày cả một khát vọng sống cũng không có, người sẽ có những phản ứng gì?” Lô Vô Nhai thản nhiên nói.

Còn cần phải tưởng tượng sao? Chuyện lần này cũng đã đủ để cho Tiêu công tử y mất hết mặt mũi rồi. Chỉ duy nhất một kẻ không biết mình là ai như Lô Vô Nhai là vẫn chưa hay biết gì mà thôi. Cũng không thể làm gì hơn, Tiêu Nhiễm đành thở dài: “Ta biết rồi?”

“Ân?”

“Ta sẽ hảo hảo trân trọng tính mạng của mình.” Tiêu Nhiễm thản nhiên nói. Ánh mắt chợt khôi phục lại vẻ thư thái. “Chỉ cần người không chết trước ta là được rồi.”

“Đây là lời thề ‘đồng sinh cộng tử’ sao?” Lô Vô Nhai cười hỏi.

“Người suy nghĩ nhiều quá đó.” Tiêu Nhiễm không thèm để ý tới. “Chỉ là khúc mắc trong lòng bao lâu này không thể giải khai trong một sớm một chiều được.”

“Ta sẽ một mực bám dính lấy người.” Lô Vô Nhai nói, suy nghĩ một chút, rồi liền bổ sung. “Người có đuổi ta cũng không đi.”

Tiêu Nhiễm chỉ thản nhiên cười, không đáp.

Tim của Lô Vô Nhai chợt nhộn nhạo hết cả lên, không nhin được liền đoạt lấy hai phiến môi hồng nhuận của Tiêu Nhiễm.

Tiêu Nhiễm cũng rất phối hợp, khe hé môi, vươn đầu lưỡi cùng hắn dây dưa trao đổi tân dịch. Cùng nam nhân này tiếp hôn chính là chuyện vô cùng mỹ diệu. Dù cho Lô Vô Nhai cũng không rõ nếu mình cùng y lại ở cùng nhau, đến tốt cùng sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng chuyện đó, một ngày nào đó hắn sẽ được biết. Chỉ cần y tuân theo lời đã nói, cho hắn được quần quýt bên mình là được rồi.

Nhận thấy Tiêu Nhiễm dường như không được chuyên tâm. Lô Vô Nhai có chút bất mãn, liền gơ cánh tay không bị thương của mình lên, ghì chặt lấy gáy của Tiêu Nhiễm, hung hăng làm cho nụ hôn càng thêm phần nồng nhiệt, say mê.

Gắn bó như môi với răng, đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, dốc hết khả năng để khơi dậy dục tính của đối phương.

Rốt cục cũng buông ra, Lô Vô Nhai lại hôn nhẹ lên trán của Tiêu Nhiễm: “Tha thứ cho ta?”

Tiêu Nhiễm hồi phục lại khí tức, cũng khôi phục lại tâm tình. Y vươn tay đùa nghịch mái tóc của Lô Vô Nhai, từ gốc cho tới ngọn, thuận tay lấy ra một lọn, hết xoắn rồi lại buông, hết buông rồi lại xoắn, ra vẻ

miễn cưỡng nói: “Nếu người có thể không đổ mặt mà mở rộng hai chân, nói với ta ‘cầu người, mau tiến vào’, ta có thể sẽ suy nghĩ lại một chút.”

...

Gió cuốn một mảng lá cây tung bay, không chỉ có mình Lôi Bảo Chủ vẫn còn ngu ngơ chưa biết gì, mà còn có thêm hai vị Lôi Gia trưởng lão vừa mới về đến nhà.

22. Chương 22: Pn1 : Một Chén Rượu Mơ (khởi Đầu Hay Kết Thúc)

Lúc đầu chỉ nói là uống một chén, cuối cùng Tiểu Nhu cũng không nhớ nổi là mình đã bị hấn gạt uống hết bao nhiêu chén. Cái tên nam nhân vừa lười biếng lại vừa cao quý hiện giờ cứ như một con mèo nhỏ đáng yêu. Gần đây dường như có ý muốn phục rượu hấn thì phải, về phần mục đích là gì, thì hấn cũng không rõ lắm.

Hấn biết hấn không nên tiếp tục gặp Mai, vì thân thể của hấn vốn không đơn giản, và Mai cũng không kém phần phức tạp.

Hấn từng nghĩ đến cuộc sống giản đơn, rời xa hết mọi âm mưu quỷ kế, không ngừng tranh quyền đoạt lợi. Hấn và Tiêu Nhiễm có chút gì đó tương đồng, nhưng về bản chất lại hoàn toàn khác nhau. Tiêu Nhiễm tuy luôn khát khao một cuộc sống an bình như một nông phu bình thường, nhưng trong lòng y lại vô cùng đam mê mạo hiểm. Thật không biết nên nói là do trời sinh đã có thừa nguy hiểm, hay là do những năm tháng đau khổ tôi luyện mà thành. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, đó cũng là thâm căn cố đế trong lòng y, không tài nào dứt ra được. Còn hấn, nguyện vọng lớn nhất chính là có thể dành dụm một số tiền đủ để mở một tửu *** nhỏ, không cần phải lo cơm áo gạo tiền, bình yên mà sống hết phần đời còn lại.

Nhưng hấn lại không cách nào chống lại được sức hấp dẫn của rượu mơ, hay có thể nói là hấn đã bị Mai hấp dẫn.

Mà nam nhân có cái tên “Mai” này, hiện tại mặt đã ửng đỏ, thủy mâu vì say rượu mà như được phủ một tầng sương mỏng, mông lung nhìn khắp nơi. Nhưng sâu thẳm trong đáy mắt vẫn ánh lên một tia lợi hại.

Y cũng không biết thiếu niên có tên là “Tiểu Nhu” này rốt cục có phải như lời Tiêu Nhiễm đã nói. Liệu hấn có phải chính là người mà “y thật lòng yêu thương” hay không. Chỉ là, y thật sự cảm thấy vô cùng hứng thú với hấn.

Ngay từ đầu hấn vốn tưởng rằng y đang giả vờ, nhưng đến giờ mới để ý thấy y vô cùng lãnh tĩnh. Vừa mới phát hiện y đã có chút tỉnh táo, lại thấy y đã kịp nhanh chóng che giấu sơ hở, khôi phục lại vẻ nguy trang. Giống như lúc này, y khi say rượu lại giống hệt như một chú cún con, tùy tiện lăn ra bàn mà ngủ.

(V: được rồi, Mai làm công.

Tiểu Nhu: Tại sao?

V: Được rồi, người có thể thử diên long đảo phượng, dù gì người cũng là hắc phúc mà.

Mai: Người chắc chứ?

V:... Không biết nữa, các người cứ tùy ý đi, ta đi trước đây.)

Nếu hấn đã thấy được sơ hở, y đành phải dùng chính mình để hảo hảo bồi tội cho hấn vậy. Nghĩ thế Mai mỉm cười, bước đến nắm lấy đầu vai của Tiểu Nhu, đem hấn ôm khỏi chỗ ngồi, rồi nhẹ nhàng đặt xuống giường. Còn mình cũng theo đó mà leo lên người hấn.

Như đang chơi đùa với đệ nhất tòng phẩm của nhân gian, Mai từng chút, từng chút một cởi bỏ y kết của Tiểu Nhu, thẳng cho đến khi từng tác da thịt mê người của hấn đều lộ ra trước mắt mình.

Quả nhiên là thiên sinh lệ chất, Mai thầm khen, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua nụ anh đào màu phấn hồng trên ngực hần.

Tiểu Nhu tuy có chút run rẩy, nhưng thanh âm vẫn vô cùng rõ ràng: “Đây chính là mục đích của người?”

“Ha ha, là kẻ nào mỗi ngày đều lén trốn đến chỗ ta để uống rượu vậy?” Y khẽ tăng thêm vài phần lực đạo trên tay, da của hần sao lại mịn màng như thế này?

“Ân... Rõ ràng là do người mượn cơ tìm ta đến đây, còn nói cái gì mà đánh đàn vẽ tranh.” Tiểu Nhu khẽ véo lên mũi của y.

Mặc dù chỉ là giả vờ, nhưng cũng khiến cho trái tim y loạn nhịp. Trước giờ y chưa hề có cảm giác này với bất cứ khách nhân nào.

Mai cũng không chịu thua, khẽ véo lại mũi hần một cái, rồi cười nói: “Vươn đầu lưỡi ra mau.”

Tiểu Nhu có chút khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời y, sau một khắc, hô hấp liền bị tước đoạt.

Đem đầu lưỡi nhyuễn hoạt quần chặt trong miệng của mình, ra sức mút vào, Mai dường như rất hài lòng với thái độ hợp tác của thiếu niên.

Tuy là nghệ kỹ, nhưng hần cũng đã được huấn luyện qua. Tỷ như kỹ thuật hôn, quả nhiên là rất cao siêu.

Hồn hần buông thiếu niên ra, vừa lấy lại khí tức, bàn tay ma quái của Mai lại bắt đầu chạy loạn trên người Tiểu Nhu: “Đã là nghệ kỹ, vậy thân thể này vẫn còn trong sạch đúng không?”

“Người đoán thử xem.” Tiểu Nhu chỉ ôn nhu cười đáp.

“Ta có một cách kiểm nghiệm rất chính xác.” Mai cũng cười tà, tay đã dò xét, tiến vào trong tiết khố của Tiểu Nhu.

“Nếu có thể dùng chính mình để bồi đêm đầu tiên của người, cũng không đến nỗi nào.” Tiểu Nhu không ngừng thở dốc, khó khăn nói.

“Không sao, nếu có thể cùng một mỹ nam động lòng người như người trải qua đêm đầu tiên, cũng rất đáng giá.” Mai nói xong liền một lần nữa chiếm lấy đôi môi căng mọng của Tiểu Nhu, tay vẫn để chỗ cũ, không ngừng vuốt ve.

“Ân...” Tiểu Nhu ngăn không được tiếng rên *** mỹ của bản thân. Hần liền đỏ mặt, nhìn không ra là vì xấu hổ, hay đang động tình.

“Không hổ danh là con át chủ bài...” Mai giống như đang than thở.

Tiểu Nhu lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Bộ dáng này là ý gì? Không phải người cũng là hoa khôi sao?”

Ai, mặc dù biết rõ đa phần là hần đang giả vờ, nhưng Mai vẫn như cũ, không cách nào tránh khỏi sự quyến rũ này. Sau khi cởi bỏ y phục trên người Tiểu Nhu ra, tận mắt ngắm nhìn thân thể xích lô của hần. Chợt nhìn lại chính mình, y thấy toàn thân đang bị dục vọng nhuộm dần thành màu đỏ hồng.

Ngón tay thon tay không ngừng di chuyển, thẳng cho đến khi thiếu niên phóng ra bạch trọc. Sau đó, thừa dịp Tiểu Nhu còn đang khoái hoạt đến xuất thần, ngón trỏ của y không chút khách khí tiến thẳng vào mặt huyết còn chưa khai phá của hần.

Thiếu niên khó chịu, hừ nhẹ một tiếng, Mai chợt dừng luật động, gương mặt nhìn sâu vào đôi thủy mâu còn vương men rượu của hần: “Sao vậy, thế này là đồng ý cho ta sao?”

Thiếu niên cười cười tự giễu: “Nếu đã hỏi, sao không nhân tiện hỏi luôn vì sao biết rõ người chỉ dùng việc đánh đàn vẽ tranh làm cớ, mà ta vẫn cứ đến.”

Ánh mắt Mai chợt trở nên sâu thẳm thêm vài phần: “Là người đang nghiêm túc sao?”

“Ha ha...” Thiếu niên cười. “Tại sao lúc ta nghiêm túc, người lại cứ cho là ta đang đóng kịch? Những âm thanh này, những phản ứng này, tất cả đều là cảm xúc chân thật nhất của ta, không hề phòng bị...”

Mai lại cười câu dẫn, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn: “Hảo, ta tin tưởng ngươi... Vậy hãy cho ta xem thêm vài phần chân thật nữa của ngươi đi...”

Từ ngăn tủ trên đầu giường Mai lấy ra một bình sứ. Y vươn tay gỡ chiếc nút trên bình ra, trực tiếp cho vào chỗ ngón tay đang đặt trong hậu huyết của thiếu niên. Chất lỏng nóng theo luật động của ngón tay, toàn bộ đều đưa hết vào cơ thể của Tiểu Nhu.

“Đừng...” Thiếu niên nhú mày, lần đầu tiên dung nạp kẻ khác, khẳng định là vô cùng khó chịu. Nhưng vì trong thành phần trơn dịch có thêm xuân dược, nên khiến cho toàn thân vừa nóng như lửa, lại vừa ngứa ngáy không tài nào nhịn nổi.

“Đủ rồi, có thể rồi...”

“Ngươi xác định, sẽ không bị thương chứ?” Mai cười hỏi, nhưng cũng bắt đầu động thủ giải khai y phục của chính mình.

Vươn tay, xoay người Tiểu Nhu lại, y nghĩ nếu tiến vào từ sau lưng sẽ dễ chịu hơn. Nhưng Tiểu Nhu lại lắc đầu: “Ta muốn nhìn ngươi.”

Nhìn nam nhân này từ từ tiến vào trong cơ thể mình, càng đậm càng sâu. Hắn phải nhớ kỹ giờ khắc này. Vì từ lúc này trở đi, hắn sẽ có thể hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống trong quá khứ của mình.

Nhớ thật kỹ, bởi vì không thể tự mình lựa chọn xuất thân. Nên cho dù hắn phải chịu bao nhiêu đau đớn cùng khuất nhục, sau này phải nhớ cho thật kỹ, phải rời xa những hấp dẫn của phồn hoa, cam tâm tình nguyện nghiêm túc sống một cuộc sống bình dị, chất phác.

Sáng sớm, chim hót líu lo ngoài cửa sổ, Tiểu Nhu khẽ trở mình, xuống giường, mặc lại từng kiện y phục.

“Cả đêm lẫn qua lẫn lại, sao không hảo hảo nghỉ ngơi một chút?” Mai khẽ ngồi dậy, dựa vào đầu giường hỏi.

“Đúng vậy, quấy rầy ngươi cả đêm rồi. Chỉ là Tiểu Nhu có chút việc cần xử lý gấp, đành phải cáo từ trước.” Tiểu Nhu khẽ tết lại tóc, cột lại thắt lưng, quay lại ôn nhu cười. “Đa tạ một chén rượu mơ của ngươi.”

“Không cần khách khí.” Mai nói.

“Đã vậy, tạm biệt.” Tiểu Nhu nhìn Mai, khẽ gật đầu.

“Tạm biệt.” Mai đáp, nhìn thân ảnh của Tiểu Nhu đang khuất dần sau cánh cửa phòng.

Từ đó về sau, bất vô âm tín.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-cong-tu>